

Giới thiệu Số Trời Cay Nghiệt

Thể loại: Truyện Ma, Tàn Mạn, Dị Truyện

Ngày ra đời: 24/8/2017

Ngày hoàn thành phần 1: 24/11/2017

Trong xã hội ngày nay lòng người tàn nhẫn, vì lợi ích bản thân sẵn sàng hãm hại người khác, tham lam ích kỷ đã vô tình tạo ra những biến cố xảy ra trong cuộc đời của Trung cũng gián tiếp thúc đẩy Trung đi tìm nguyên nhân cái chết của mẹ mình là cô Liễu.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Ngày Cuối Cùng Của Mẹ

Chuyện đã xảy ra cũng khá lâu rồi cho nên thực trong tâm tôi cũng không còn nhớ rõ cho lắm vì bản thân tôi cũng không muốn nhớ lại cái kí ức đau buồn đó.

Tôi tên là Trung, một cậu học sinh lớp 12, tôi sống cùng mẹ và bà nội ở Kiên Giang.

Chuyện này bắt đầu khi mẹ tôi còn đang là một nhân viên kế toán cho một văn phòng công ty tầm trung của thời đó. Nếu nói dư giả thì cũng không hẳn vì cả gia đình chỉ trong chờ vào mỗi đồng lương từ mẹ nên đôi khi tôi lại cảm nhận được mẹ lúc nào cũng hay lo lắng cho cuộc sống ấy.

Tôi còn nhớ năm đó mẹ tôi có bất ngờ trúng đặc biệt một tờ vé số, thế nhưng mà đến khi chuẩn bị đi đổi thì không may mẹ tôi bị tai nạn và rồi mất ngay sau đó. Hay được tin dữ! Tôi đã bỏ học ngang và về lo hậu sự cho mẹ, đêm đầu tiên sau ngày mẹ mất... hai bà cháu ôm nhau khóc sụt sướt, cũng may là còn có hàng xóm và một vài người họ hàng đến phụ tôi lo đám tang cho mẹ. Mọi chuyện sẽ chẳng có gì lạ khi cả tôi và nội đều nghĩ rằng mẹ tôi chết là do đã tận mạng rồi nhưng không!...

Đúng một tuần sau ngày mẹ mất, tôi bắt đầu có những giấc mơ kì lạ, thoát đầu khi ngủ trưa gần bên bàn thờ của mẹ thì tôi cứ hay bị ai đó đánh thức. Đến khuya đến thì tôi vẫn thức để tụng kinh cho mẹ suốt đêm, đến tầm 2 giờ sáng mới ngồi dựa lưng vào tường của một góc nhà chợp mắt một chút... tôi mau chóng chìm vào giấc ngủ vì cơ thể tôi vốn dĩ đã không khỏe mạnh như những cậu bạn cùng tuổi khác,... đang lúc mơ màng thì ngay sau đó tôi lại bị ai đó gọi.

"Dậy... dậy... dậy đi connn..."

Tôi giật mình mở mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng có ai cả, sau đó tôi lại bắt đầu tiếp tục ngủ thiếp đi lần nữa vì nếu nói đúng hơn thì tôi đã thức đêm tụng kinh cho mẹ suốt một tuần lễ rồi nên giờ có cô giọng ép cơ thể làm việc cũng không được.

Lúc này tôi lại bắt đầu mơ thấy mẹ, mẹ vẫn mặc bộ đồ của cái ngày ám ảnh đó mà nhìn tôi không rời.

"Mẹ... mẹ làm gì ở đây vậy?"

Đó chính là câu hỏi mà tôi đã hỏi mẹ trong giấc mơ đó, nhưng mẹ tôi không trả lời mà mẹ chỉ bắt đầu ngồi xuống và vẽ những con số kì lạ, tôi tò mò bước đến gần và nhìn thật kĩ.

"8...4...5...6...6...6"

Khi mẹ tôi viết xong những con số ấy ra dưới đất rồi thì mẹ mới nắm tay tôi thật chặt, nó chặt đến nỗi tay tôi đau buốt, khi rút tay lại thì một lần nữa tôi hoảng hốt khi thấy tay dính toàn là máu, tôi hét thành tiếng rồi giật mình tỉnh giấc.

"aaaaaa...."

Giờ đó mới hơn 3 giờ sáng thôi, chỉ còn mỗi sư thầy là vẫn còn ngồi trị tụng cho mẹ tôi lúc đó cùng với ông anh họ của tôi, ông vẫn ngồi canh cả gian nhà. Nội tôi thì tuổi già sức yếu, và lại người già cũng không nên làm gì nhiều trong đám ma vì đó là kiêng kị cho nên cả cái đám ma lúc ấy dường như chỉ có mỗi mình tôi là đội tang mẹ.

Sau giấc mơ kì lạ đó! Tôi đã có hỏi nội về những con số cùng với những khoảnh khắc lạ lùng trong giấc mơ khi thấy vong của mẹ.

- Rốt cuộc thì những con số đó có liên quan gì đến những con số của trong tờ vé số độc đắc của mẹ hay không vậy Nội?

Nội tôi ho vài tiếng rồi đáp:

-Khụ khụ khụ... giờ con lớn rồi nên... nội cũng sẽ giải thích cho con hiểu. Thực ra thì... đó quả đúng là những con số trong tờ vé số đã trúng thưởng của mẹ con đó nhưng bà không nghĩ rằng mẹ con chỉ nói về chuyện đó...

Nghe đến đây tôi bỗng cảm thấy nghi ngờ.

(Chẳng lẽ lại còn có chuyện gì nữa hay sao?)

Nội lại nói tiếp:

-Đêm qua bà cũng có mơ thấy con Liễu nó về báo mộng, nó cứ nói rằng nó chết oan, nó không thể siêu thoát được nếu nhà mình không giải oan cho nó.

-Trời đất! Có chuyện này nữa sao Nội?

Bà tôi không nói gì thêm nữa mà lại quay mặt đi về phòng mắt cứ rung rung giọt lệ làm tôi thêm đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Nghi Ngờ

Sau những ngày mơ thấy mẹ! Lắm lúc tôi tự hỏi... rốt cuộc thì mẹ tôi thực sự chết như thế nào, trong khi cái ngày mà mẹ tôi mất lúc đó tôi cũng có mặt ở đó.

Mẹ tôi bị một chiếc xe tông trúng và chết ngay tại chỗ, cho nên có thể nói chuyện đó hoàn toàn là bình thường bởi cái chết này quá bất ngờ và chắc chắn là không ai biết trước được.

Những ngày sau đó, tần suất tôi mơ thấy mẹ lại càng nhiều hơn,... đến nỗi trong đầu tôi lúc nào cũng ám ảnh gương mặt của mẹ tôi nhợt nhạt, xanh xao cứ ú ớ nhìn tôi và không quên chỉ vào một bên đường, nơi mà vụ tai nạn đã xảy ra.

Nó làm tôi khó hiểu vô cùng, không thể nào tự nhiên lại mơ cùng một giấc mơ mà lặp đi lặp lại nhiều lần như thế được, cho nên đến một ngày cuối tuần tôi mới quyết định một mình trở lại nơi đó với mong muốn tìm ra sự thật về những điềm báo trong mơ của tôi.

Khi đã đến nơi, bầu trời hôm đó bỗng âm u và hơi tối sầm lại mặc dù giờ đó vẫn còn sớm. Một mình tôi lết tìm trong đám cỏ bên lề đường chỗ mẹ tôi đã chỉ, phải mất đến nửa tiếng sau thì tôi mới bất ngờ nhận được một cái đồng hồ quen thuộc.

Cầm trên tay lật qua lật lại, nó làm tôi nhớ đến một người đó là chú Phương. Chú Phương là bạn thân của mẹ tôi, mà ngay hôm tai nạn ở hiện trường lúc đó tôi còn chẳng thấy bóng dáng của chú đâu cho đến khi đám tang mẹ được ba ngày rồi mới thấy chú đến. Vậy là từ đây tôi lại càng nghi ngờ hơn về việc chú Phương có dính dáng tới vụ tai nạn xe của mẹ, nhưng chỉ là phỏng đoán thôi vì tôi biết rằng mình không có đủ bằng chứng để kết luận bất cứ điều gì.

Đúng lúc ngay sáng ngày hôm sau chú Phương đến nhà thăm hai bà cháu, sẵn dịp tôi cũng giả vờ hỏi dò la ông luôn.

-Chú Phương đến nhà con chơi ạ???

-À... ừ! Chú đến thấp nhang cho mẹ con.

Ngay lúc tôi thừa cơ hỏi luôn:

-Ừa... mà bình thường con thấy chú hay đeo đồng hồ ở bên tay trái lắm mà sao hôm nay lại không thấy đâu vậy chú?

Chú Phương đáp ứng trả lời tôi:

-À... ờ... thì... đồng hồ hư rồi nên chú đã đem cất nó đi rồi.

Sau khi nghe đến đó thì tôi lại càng nghi ngờ hơn khi biết rằng chú ấy đang nói dối mình.

(Nhưng mà tại sao chú ấy lại nói dối mình cơ chứ)

Tối đêm đó tôi lại mơ thấy mẹ, lần này mẹ đứng bên cửa sổ nhìn tôi, mẹ chỉ nhìn thôi không có bất cứ biểu hiện gì thêm cả rồi biến mất. Khi vẫn còn đang mơ ngủ thì tôi bỗng nghe thấy tiếng ồn từ đâu đó, nó khiến tôi bừng tỉnh hẳn và giật mình thức dậy.

Nhìn qua nhìn lại rồi đi ra phòng khách kiểm tra nhưng không thấy gì cả, ngoài việc là thấy Nội đang ngồi một chỗ ngay giữa gian nhà. Nội tôi cũng đã

hơn 60 rồi nhưng đáng lí ra giờ này đã hơn 2h sáng mà vẫn ngồi ngoài phòng khách một mình được, tôi vội đi gọi Nội đứng dậy để đưa Nội về phòng nhưng Nội không chịu mà còn vùn vùn rồi gắng giọng nói:

-Buồn má ra! Má còn tò vè số bị thằng khốn nạn đó nó lấy,... chính nó... chính nó đã giết má...

-M... má...! S... sao... má lại về đây?

Miệng tôi vừa run vừa nói trong áp úng, cái cảm giác ròn rợn lại bắt đầu lan tỏa dọc cả sống lưng tôi.

-Má... má muốn con biết là... bọn chúng muốn cướp tò vè số của má... nên đã hại má chết thê thảm, tò vè số đã bị thằng khốn đó lấy mất rồi... nó ... nó mất rồi!...

Càng nói Nội tôi càng cựa quậy dữ dội hơn, tôi đã cố kềm chặt nhưng vẫn không nổi, may mắn thay có chú hàng xóm kể bên đi làm sớm nghe tiếng ồn ào bên nhà tôi nên đã chạy qua xem thử rồi mới phụ tôi giữ chặt Nội.

Hai người bọn tôi phải mất cả 15 phút sau thì Nội mới bình tĩnh lại và nói tiếp:

-Tao... tao phải trả thù... tao phải trả thù.

Ông chú hàng xóm nghe Nội tôi nói một cách dữ tợn nên mặt chú ấy cũng tái xanh hết bởi chú ấy cũng rất là sợ ma.

Sau khi nói đến đây thì Nội tôi cũng ngắt xiu ngang, khoảnh khắc đó làm tôi thấy bất ngờ và vô cùng hoảng sợ khi Nội nói chuyện y như mẹ tôi hồi còn sống vậy

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Âm Ảnh

Sau những chuyện kì lạ xảy ra trong mấy ngày đội tang mẹ, tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi nhiều hơn, lúc Nội tôi tỉnh lại thì Nội cũng không nhớ ra bản thân đã làm gì hay nói gì trong lúc mê nữa.

Đó là những tháng ngày có thể nói là ám ảnh đối với tôi, riêng chú Phương thì lúc này ông ta đang ung dung với số tiền lớn từ tò vè số của mẹ tôi bởi chỉ vài hôm sau ngày mẹ mất thì cũng có người báo rằng ông ta trúng vé số, mọi người đều hí hửng lắm còn đối với tôi thì tôi thừa đoán biết rằng ông ta đã cướp đi tò vè số đó từ mẹ tôi.

Cũng như mọi ngày! Ông Phương làm chung một công ty với mẹ tôi cho nên chỉ ông ta mới được gọi là người thân thiết với bà ấy. Chiều đó ông ta đi làm về, như thường lệ hần thường lao nhanh vào nhà tắm để rửa mặt.

Chú Phương lúc đó còn chẳng hề để ý rằng trên chiếc gương phòng tắm đã thấp thoáng bóng ai đó, cho đến khi ông từ từ ngược mặt lên nhìn vào gương ngay sau khi rửa mặt xong thì ông ấy mới giật mình hét lớn.

“Maaaa.....”

-cô Liễu... cô chết rồi mà!

Hình bóng của người phụ nữ tên Liễu vẫn cứ lúc ẩn lúc hiện trên chiếc gương màu xanh ngọc bích, ánh mắt giận dữ đầy gân máu nổi cộm lên khắp mặt, những vệt máu loang lổ chảy dài từ trán xuống cổ của hình dáng cô Liễu trong gương càng làm cho ông Phương ấy thêm lạnh gáy. Ông cố gắng lấy can đảm để bước ra khỏi đó nhưng không sao nhấc chân lên được,... Rồi đột ngột từ bên dưới chân chú ấy! Máu tràn ra khắp cả sàn nhà tắm, những tiếng động của bước chân cứ đập đùng đùng làm cho ông ta như chết đứng khi biết mình đang gặp lại người hay nói đúng hơn chính là bạn thân, một đồng nghiệp của mà ông đã cố tình giết chết vào mấy hôm trước.

Những cảnh tượng ông cố gắng lái chiếc xe tải đâm vào cô Liễu ngày một hiện rõ ràng hơn trong đầu ông ta... khoảnh khắc khi có một bàn tay dính toàn là máu trườn từ sau gáy trườn ra đến mặt và che miệng của ông ta lại, bàn tay ấy ngày vàng bóp thật chặt hơn khiến cho cơ thể người đàn ông như mềm nhũn ra vì sợ, tâm trí của chú bắt đầu hoảng loạn tột độ thì tiếng gõ cửa từ bên ngoài vang lên, bởi thông thường khi vào nhà tắm thì chú đều đóng cửa nên mọi diễn biến từ nãy giờ cũng chỉ có mình chú Phương biết.

“cộc cộc cộc”

-Ông xã! Anh làm gì mà ở trong đó lâu thế, lại còn la hét om sòm thế??? Thôi mau ra dọn cơm ăn luôn nè... mấy đứa nhỏ nó đói rồi.

Giọng nói của bà vợ chú Phương vọng vào làm cho chú bừng tỉnh hẳn ra, lúc bấy giờ chú ấy mới thờ ơ gấp và trả lời:

-À... à... ờ... Anh ra liềnm...

Giọng của ông ta không giấu được nỗi sợ hãi nên vẫn cứ run run, rồi ông lại dụi dụi mắt nhìn lại mình trong gương và nhìn lại xuống dưới sàn nhà.

Mọi thứ đều vẫn bình thường, nhưng cái viễn cảnh lúc này lại tạo cho ông một cảm giác thật đến bất ngờ. Không suy nghĩ lung tung nữa ông vội rửa mặt lại rồi xoa xoa vùng cổ, vì có tận cả năm đầu tay in đậm trên cổ ông ấy mà không hiểu nó xuất phát từ đâu. Nó bầm tím cả một vùng da thịt ấy nhưng có lúc lại làm cho ông ta đau in ỉ một chút.

Bước ra ngoài cửa nhà tắm rồi nhưng chú Phuong vẫn cứ ngơ ngơ như người vừa trở về từ địa ngục, tay chân chủ ấy lạnh ngắt vì sợ. Đến tận tối đêm đó chủ ấy vẫn không thể nào ngủ được vì cứ mãi bị ám ảnh bởi hình bóng của cô Liễu... mẹ tôi.

Thấm thoát cũng đến tờ mờ 1 giờ sáng, ngoài cửa sổ nhà chú Phuong... tiếng chim heo kêu quan quát mà nghe não lòng, vì người đời thường quan niệm rằng thấy chim heo là có điềm xui xẻo, chính vì điều đó mà nó lại càng làm cho chú không tài nào nhắm mắt ngủ được, ông thức trắng nguyên đêm đến tận 5 giờ sáng hôm sau. Mặc cho chuyện gì đến nó đến vì ông ta đã quá kiệt sức với những thứ khiếp đảm của đêm qua.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Điềm Báo Oan Nghiệt

“Không, không... khônggggg...”

Tiếng la hét thất thanh của tôi phát ra lúc nửa đêm khiến Nội tôi đang ngủ ở phòng bên cạnh cũng phải giật mình chạy sang.

-Trung... Trung... Nội nè con, Trung...!!!!

Nội lay người tôi dậy, luôn miệng cất tiếng gọi tôi, phải cất lực lắm tôi mới thoát khỏi cơn mơ khủng khiếp ấy,... Mơ tôi bừng tỉnh hẳn, mồ hôi mồ kê chảy nhễ nhại trên mặt tôi làm Nội thấy lo vô cùng, Nội hỏi:

-Con vừa mơ thấy ác mộng hả Trung?

Tôi vội quệt nhanh những giọt mồ hôi thấm đẫm trên khuôn mặt rồi vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

-Dạ không!... vì dạo này con bỏ bê học hành để đội tang mẹ nên con luôn thấy lo lắng vậy thôi ạ, Nội mau về phòng ngủ đi, con không sao đâu Nội.

Nghe tôi nói thế nên Nội cũng gật đầu xoa xoa vai tôi vài cái rồi trở về phòng của mình.

Quay trở lại thực tế, tôi ngồi co ro một mình trên chiếc giường cùng với cái chăn quấn kín người và dần dần suy nghĩ.

“Kì lạ thật! Vừa rồi là mơ sao? Tại sao mình lại thấy được viễn cảnh nhà của ông chú Phuong bị mẹ mình dọa mà chứ?”

Đang mãi lo nghĩ về giấc mơ ban này thì đột ngột ngoài trời đổ mưa, cơn mưa rất to và da diết, giường tôi được đặt gần với cửa sổ nên không khó để tôi có thể nhìn ra bầu trời ấy, những cơn gió thổi ào ạt vào cửa sổ làm cho nó phát ra những tiếng động như có ai đó đang gõ cửa vậy, căn nhà đã cũ kĩ và cũng vừa có người mất nên tôi cứ cảm giác được không khí quanh nhà luôn có một cái gì đó lạnh lẽo đến khó tả.

Thoáng qua! Tôi bỗng nghe thấy tiếng bước chân ai đó ngoài phòng khách cứ đều đặn vang lên, tôi lại bắt đầu sợ nhớ ra một chuyện gì đó nên tôi vội lao nhanh phòng khách.

Giờ đó ngoài phòng khách chỉ còn lại mỗi ánh đèn Neon to bằng quả cà chua bị màu đỏ chiếu sáng...cho nên khung cảnh lúc nửa đêm ở phòng khách trong ngôi nhà tôi nhìn không khác gì những hậu trường phim ma kinh dị vậy,... ra đến nơi, tôi từ từ ghé đôi mắt của mình nhìn xung quanh.

“cộp cộp...”

Tôi tiếp tục nhìn xuống dưới chân tủ bàn thờ thì mới biết đó là Nội, bà vẫn nhắm nghiền đôi mắt mà gõ đầu vào tủ như thế suốt đêm.

Thực ra thì ngay từ ngày đầu mẹ tôi mất thì Nội đã bắt đầu bị mộng du cho đến nay rồi, tôi cũng hiểu sao nhưng kể đêm nào Nội bị như thế là đêm đó tôi cứ thức nguyên đêm canh chừng Nội.

Tôi lấy tay mình chặn cho Bà ấy đỡ đỡ những lần đầu va vào tủ. Được tầm 15 phút sao thì Nội ngưng lại và nằm ngủ thiếp đi ngay trên sàn nhà, đêm đó trời vẫn mưa rất to, tôi từ từ diu bà về phòng ngủ rồi bản thân thì lại trở ra phòng khách ngồi.

Tôi ngồi đó nhìn trời mưa cho đến tận 3 giờ sáng thì tôi mới bắt đầu ngủ, mưa vẫn cứ thế mà kéo dài cho đến tận sáng ngày hôm sau.

“cọc cọc cọc... có ai ở nhà không?... cọc cọc cọc...”

Tiếng gõ cửa dồn dập trong buổi sáng tinh mơ, tôi cứ đặt dựa trên ghế salon ngoài phòng khách mãi mới chạy ra mở cửa và nhận ra rằng đó là chú Phuong. Tôi vội hỏi:

-Ồ... mới sáng sớm chú Phuong qua nhà có việc gì không thưa chú?

-À... ờ... cho chú vô nhà thấp nhang cho mẹ con tí rồi về có được không?

Nghe đến đây nên tôi cũng giật đầu rồi mở cửa cho chú Phuong vào trong, tôi cũng không quên nhận ra rằng mặt của ông ta trong có vẻ đang rất sợ hãi, nhưng không biết được ông ấy vừa gặp phải chuyện gì.

Khi vào tận chỗ bàn thờ mẹ tôi, chú ấy cẩn thận đốt nhang và đứng khấn lâm râm, tôi đứng gần đó nên cũng có nghe đầu loáng thoáng...

“Cô chết linh thiêng thì mong cô đừng về tìm tôi nữa... cô cần gì thì tôi cũng sẽ cúng cho cô mà...”

Tôi nghi nghi trong bụng cũng đoán biết được lão này chắc đã bị mẹ tôi về báo oán y như giấc mơ mà tôi thấy đêm hôm qua, trong lúc ông vừa khấn xong tôi lia đôi mắt nhìn lên cổ mới phát hiện ra có hẳn một vết bầm đen có hình dấu tay của ai đó in trên cổ.

Điều đó càng làm tôi khẳng định hơn với việc ông ta đã bị mẹ tôi theo ám.

Nhưng mà suy đi tính lại thì ngay cả bản thân tôi cũng thấy khó hiểu và không biết tại sao tôi lại mơ thấy trước những sự việc như thế?

Tôi cứ hoài nghi suốt khoảng thời gian ông ta ở nhà tôi ngồi uống nước sau khi đã thấp nhang xong. Cũng thừa cơ hội nên tôi nói thẳng:

-Có phải chăng...chú vừa mới gặp mẹ con?

Như đoán trúng tim đen nên ông cũng nhẹ lời đáp:

-À... ừm...! Đêm qua chú vừa bị cô ta ám, chú cứ tưởng chừng như cô ta đã sắp giết chú rồi... haizz... mà thực ra thì chú là bạn thân thì có làm gì có lỗi với cô Liễu mẹ con đâu cơ chứ!

Nghe lão nói đến đây tôi không giấu nổi sự tức giận của mình nhưng vẫn phải cố gắng chịu đựng.

-...chú... chú nói sao chứ?... mẹ con do bị tai nạn chết mà, làm gì có oán khí với chú mà đi theo ám?.

-haizz... thì bởi vậy chú mới suy nghĩ hoài đây... hề hề...

Nói rồi ông ấy cười xuề xòa trước mặt tôi như thể ông ta là người vô tội vậy.

Kể từ hôm đó trở đi, hầu hết cứ vài hôm là ông lại qua thấp nhang cho mẹ tôi nhưng cứ mỗi lần qua nhà là tôi lại thấy ông ấy biểu hiện rất lạ, khuôn mặt lúc nào cũng sợ sệt, nhìn ngó nhìn nghiêng đề phòng mọi thứ xung quanh, riết rồi thấy đôi mắt của ông còn thâm quầng đen hơn cả tôi.

Ba tuần sau ngày mẹ mất, tôi không còn thấy ông ấy lảng vảng quanh nhà tôi nữa.

Cũng trong buổi sáng ngày hôm đó! Trong lúc lau dọn bàn thờ thì bức di ảnh tự nhiên lật úp xuống. Nó làm tôi giật cả mình vì bất ngờ, thế nhưng khi vừa đặt trở lại thì một lát sau nó lại tự động úp xuống lần nữa, tôi nghĩ rằng chắc chắn là có điềm xấu rồi nhưng vẫn không biết đó là gì.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Diêm Báo Oan Nghiệt (P2)

Sau cái điềm báo đó! Tôi như được bừng tỉnh hẳn ra và không còn thấy mẹ nữa, mặc dù có cố gắng nghĩ thế nào đi nữa thì tôi vẫn thấy lo.

Rồi Ngày thứ 49 cũng đến, tôi vẫn còn nhớ rõ một ngày âm u... kì lạ là cả ngày hôm đó tôi không thể thấy được ánh nắng nào cả, mây cứ u u vây kín cả bầu trời nên nó lại càng khiến cái khung cảnh của hôm đó thêm âm ảm. Bản khuôn vừa cúng kiếng cho xong vừa nhớ lại diêm báo của lần trước, nó lại làm tôi thấy bất an vô cùng, mặc dù mọi thứ như đang dần lắng xuống sau mười mấy ngày từ khi gặp diêm báo của mẹ... nhưng không!

Đêm hôm đó tôi lại một lần nữa lạc vào con mơ, lần này không như những lần trước. Nơi mà tôi đứng nói đúng hơn đó chính là con đường chỗ xảy ra vụ tai nạn của mẹ.

Lấy lại thăng bằng được một lúc trong cái khung cảnh đó thì bất ngờ từ phía sau tôi có tiếng xe bóp kèn in ỏi.

“Ting ting... ting ting...”

Đó là tiếng xe của mẹ tôi, bà ấy vừa chạy vừa kêu gào chiếc xe đang chạy đối diện ở phía trước, nhưng có vẻ chiếc xe ấy không nghe gì cả và rồi trong bất giác tôi nghe rõ âm thanh va chạm vào nhau rất lớn...

“Rầm...”

Chỉ phát ra một tiếng rầm duy nhất thôi và sau giây phút đó mọi thứ lại trở nên im lặng đến đáng sợ, tim tôi bắt đầu se thắt lại vì quá bất ngờ. Xác mẹ tôi nằm bẹp dí cùng với một vũng máu to đùng dưới nền đường nhựa.

Tôi không kiềm được nước mắt khi phải thấy lại cảnh tượng khủng khiếp đó, tôi cố nắm lấy bàn tay đang thôi thóp ngoi lên mong chờ chiếc xe kia dừng lại của mẹ nhưng cơ thể tôi cứ như một linh hồn vậy, chẳng thể nào cảm hay nắm lấy được.

Trong khoảnh khắc đó ánh đèn pha từ chiếc xe lúc nãy lại một lần nữa chiếu trở lại xác mẹ tôi và tiếp lao về phía mẹ một lần nữa, tôi đứng trân người ra nhìn chiếc xe ấy cán qua người mẹ tôi.

Tiếng hét in ì cùng tiếng động cơ của chiếc xe khi nãy cùng vang lên tạo ra một thứ hỗn hợp âm thanh nghe đến nhức tai.

“À..aaaaa...”

Cái cảm giác lúc đó thực sự nó quá khủng khiếp, nó khiến tôi đến tận bây giờ vẫn còn ám ảnh. Sau giấc mơ đó tôi mới giật mình tỉnh giấc, nhìn lại đồng hồ thì cũng đã hơn 3 giờ sáng rồi, vậy là đã qua 49 ngày kể từ khi mẹ mất.

Nằm vật vờ trên giường, mồ hôi chảy ướt đầm cả mặt tôi vì giấc mơ lúc nãy. Trong bất giác tôi nghe ở phòng bên cạnh tức chính là phòng Nội tôi đang ngủ có tiếng động lạ, cho nên tôi đã vội chạy qua mở cửa phòng Nội ngay tức khắc và kiểm tra, lúc đấy tôi mới hoảng hốt khi thấy Nội đang nằm co ro trên giường. Sự Nội lại tái phát chứng mộng du nên cả đêm đó tại chỉ còn cách ngồi canh cho Nội ngủ.

Đêm đó tuy là vẫn nằm ngủ nhưng cứ cách nửa tiếng Nội tôi lại hét lên trong đêm vắng, làm tôi ngồi ngay bên cạnh cũng phải giật mình khi nghe thấy.

“Buông tao ra... tao không đi đâu...”

Rồi khi thì Nội lại bắt đầu nói mớ mấy câu rất là kì lạ nhưng đối với tôi thì nó lại là những kí ức khủng khiếp nhất đời mình.

-Thôi cho má ở lại được không Tư, má có thằng Trung lo rồi...

(Tư ở đây chính là cô Tư của tôi, cũng là con ruột của Nội và là anh chị em ruột với ba tôi nhưng cô Tư đã chết lâu rồi)

Sau đêm đó! Nội tôi bỗng hóa điên dại luôn, khoảng thời gian đó tôi đã khóc rất nhiều bởi áp lực cuộc sống của lúc bấy giờ đều đổ dồn về tôi, tôi đã phải nghỉ học kể từ đó để đi phụ bán quán cà phê và làm chờ đồ thuê để kiếm thêm tiền sinh hoạt cho hai bà cháu. Cứ mỗi khi đi làm là tôi lại nhờ bà chị hàng xóm kể bên nhà qua trông chừng Nội giúp tôi.

Mọi chuyện bắt đầu đi xa hơn khi tôi quyết định lén Nội đi tìm mấy ông thầy pháp có tiếng để hỏi cho rõ những chuyện kì lạ mà bản thân tôi cũng như cả ngôi nhà gặp phải từ sau khi mẹ mất.

Sau khi hỏi thăm thì thầy bảo rằng nhà tôi đang bị người ta ếm bùa nên Nội mới trở nên điên dại cho dính phải lời nguyền từ người đã ếm, thầy còn bảo rằng người bị ếm chính là mẹ tôi, cho nên đó cũng chính là lí do vì sao khoảng thời gian gần đây tôi đã không còn mơ thấy mẹ nữa.

Nói đoạn ông thầy pháp còn nói rõ là nên mau chóng tìm cách giải bùa nếu không chính nó sẽ ảnh hưởng đến cả nhà tôi. Riêng hồn cô Liễu tức là mẹ tôi cũng sẽ không thể nào siêu thoát được bởi những linh hồn khi trên người vẫn còn bị thư, ếm hay lời nguyền nào đó thì những linh hồn ấy cũng sẽ không thể đi đầu thai được mà phải chờ người giải cho thì mới có thể chuyển kiếp.

Trước khi rời khỏi nhà thầy, thầy còn nhắc với tôi là nên đi ra đến mộ phần của mẹ tôi để kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Yểm Mộ Người Chết

Lập tức ngay hôm đó trở về nhà, tôi liền ra đến mộ phần của mẹ để xem xét. Thành thực mà nói thì mẹ tôi được chôn trên mảnh đất hoang phía sau nhà nên dù cho có trộm đi chẳng nữa thì tôi và Nội cũng không hề hay biết.

Sau khi ra đến nơi rồi tôi mới chột chân người ra khi thấy phần mộ của mẹ đã bị ai đó đào lên rồi lấp lại, tôi vội chạy đến vừa chấp tay vái lạy vừa khấn.

-Nam mô a di đà phật, nay ra đây con mới biết là có người động chạm tới nơi mẹ đang nằm, hichic...

Vừa nói tôi không thể nào giấu nổi được sự xúc động, kèm theo đó là con tức giận đang sục sôi trong người.

“Mẹ tôi từ trước đến nay không có hiềm khích với ai cả, lúc nào cũng đối xử tốt với mọi người xung quanh, ai ai cũng mến thì có gì lại có người ghét đến độ mẹ tôi chết rồi mà vẫn còn phải bốc mộ lên kia chứ?...”

Không còn cách nào khác! Cũng trong ngày hôm đó tôi cùng mấy ông anh hàng xóm bàn kĩ với nhau rồi mới bắt đầu vung xẻng đào mộ mẹ tôi lên lần nữa.

Bầu trời của ngày hôm đó cũng âm u lạ thường, cho đến khi chúng tôi đào tới tận cái quan tài của mẹ rồi từ từ mở ra mới bất ngờ khi thấy xác mẹ tôi đã bị ai đó cắt đi cái đầu, giờ chỉ còn lại phần thân mà thôi. Sấm chớp bắt đầu kéo đến ì ùng, một cơn mưa lớn đột ngột rơi ngay sau khi nắp quan tài của mẹ tôi được mở.

Tất thấy có cả 5 người, trong đó có tôi và đều đứng đó chứng kiến, ai nấy cũng không khỏi giật mình hoảng sợ khi nhìn thấy cái xác không đầu của mẹ tôi nằm gọn trong chiếc quan tài gỗ cùng với một lá bùa dán bên trong.

-Nam mô a di đà phật, cô Liễu chết có linh thiêng thì mong cô ở dưới đó nguôi ngoay, chúng tôi sẽ cố gắng tìm lại phần đầu cho cô... nam mô.. nam mô...

Những người có mặt ở đó ai cũng chấp tay khấn như thể cầu sinh sự cứu rỗi cho mẹ tôi vậy, nhưng riêng tôi thì cứ đứng đó khóc không thành tiếng. Chuyện đào mộ mẹ vẫn may là tôi đã giấu Nội để đi làm một mình nên không sao, vì nếu Nội mà biết thì chắc Nội sẽ lại lo lắng và không để tôi làm như vậy.

Tức tức anh Hưng, người hàng xóm đã cùng tôi phụ đào mộ lên trong số 4 người khi này mới chạy đi mời ông T ở xóm trên qua coi tình hình vì chuyện này rất là nghiêm trọng. Ông T là một thầy phong thủy bình thường sống ở trong một ngôi nhà nhỏ cách chỗ tôi 15 phút đi bộ, dù không phải là thầy pháp nhưng nếu nói về bùa ngải thì ông cũng biết không ít, chính vì thế mà anh Hưng mới nghĩ ngay đến lão T mà đi mời về.

Cho đến khi ông T đến được tận hiện trường, nơi mảnh đất hoang sau nhà tôi và rồi nhìn cái xác của cô Liễu thì lúc ấy ông mới thất kinh hồn vía.

-Trời đất!... cái xác này... nó... nó...

Ông T ấp úng không nói được câu nào, lão hít một hơi thật sâu và bắt đầu kiểm tra tử thi thật kĩ. Lão cẩn thận nâng cánh tay của cái xác lên rồi nhìn qua nhìn lại, đến khi kiểm tra ở dưới chân thì cả tôi và những người có mặt của ngày hôm đó mới bất ngờ thêm lần nữa khi thấy ngay bên dưới chân của cái xác còn có thêm một kí hiệu bùa chú lạ, lật đặt ông T mới nói với tôi rằng:

-Hừm... mẹ của cậu không may bị người ta yểm bùa rồi, tôi không biết mục đích của họ là gì nhưng cách yểm bùa tàn độc này sẽ làm cho vong linh của mẹ cậu không thể nào siêu thoát được, với lại việc động mồ động mả như thế này là điều rất đại kỵ đối với người chết, nếu cứ đơn phương phá bùa thì tôi lại lo sợ rằng vong hồn của cô Liễu mẹ của cậu sẽ lại tích tụ thêm oán khí mà đi trả thù,... Haizz... thật là độc ác, đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến một cảnh hy hữu này.

Nghe ông T nói vậy nên tôi cũng thấy lo nhưng mà kẻ ác vẫn còn đang ngoài vòng pháp luật như thế thì tôi không thể nào ngủ yên được. Cả ngày hôm đó tôi quyết định tạm lấp mộ mẹ trở lại y như cũ và nhắc nhở các ông anh và lão T giữ kín chuyện đào mộ mẹ tôi không để cho Nội tôi biết.

Đêm đó tôi không tài nào chợp mắt được vì cứ mỗi khi nhắm mắt lại là thấy hình ảnh mẹ tôi hiện với một cái thân hình không có đầu, khắp người mẹ tôi thì bị dây xích quấn rất chặt, những vết máu loang lổ in đỏ thẫm khắp cái xác tro xương ấy, ... cứ thế mà làm tôi giật mình thức giấc trong đêm, nhìn ra ngoài cửa sổ thì trời vẫn mưa ào ạt như hồi chiều. Giữa đang đêm mưa lạnh nhưng người tôi thì lại ướt sũng mồ hôi, khoanh khắc đó thực sự khiến tôi như muốn nổ tung vậy.

Những kỉ ức, những nỗi ám ảnh ấy đối với một cậu thanh niên chưa đầy 18 tuổi như tôi có thể nói là quá sức tưởng tượng nhiều lắm.

Sáng hôm sau, tôi lại giấu Nội để đi gặp lại ông thầy pháp lần trước tôi xem. Lần này như đoán được ý định nên ông ta đã nói thẳng vào vấn đề.

-à ừm... cậu đến đây để xin giải thừ ếm trên người mẹ cậu có đúng vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Tiếng Kêu Ngoài Cửa Sổ

Sau khi kể lại sự tình cho ông thầy pháp ấy nghe tường tận về cái mộ của mẹ tôi thì ông ta mới bắt đầu ngập ngừng nói:

-haizz... chuyện này,... chuyện này quả thật là hơi vượt giới hạn sự giúp đỡ của ta rồi... cậu về đi, tôi không giúp được.

Tôi bắt đầu nấc thành tiếng, nó như có thứ gì đó nghẹn ngào trong cổ họng tôi, nó khiến tôi cảm giác như bất lực trước sự hà khắc của cái thế giới này, ngày mẹ tôi mất... tôi đã khóc hết nước mắt khâm liệm bà ấy, cho đến tận bây giờ khi có chuyện đau lòng hơn là bà ấy bị kẻ ác hại khi đã mồ yên mà đẹp như thế.

Cổ kim nén thương đau, tôi quỳ gối trước mặt lão thầy phù thủy ấy mà dập đầu năn nỉ.

-Con van xin thầy, xin thầy hãy giúp giải oan nghiệp cho mẹ con, đời người ngắn ngủi nay chết rồi lại thành ra như thế, phận làm con bất hiếu chỉ có thể cầu xin ơn thầy giúp cho gia đình con.

Nghe lời cầu xin của tôi, lão thầy pháp cũng mềm lòng và đáp:

-haizz... thú thật với cậu là tui cũng bó tay với bậc thầy đã ếm bùa lên cô Liễu, nhưng... vẫn còn một cách.

-Cách nào thưa thầy?

Tôi vội ngược lên nhìn lão rồi vội lau nhanh dòng nước mắt khi nãy.

-Cậu hãy đến chùa Kim Thiên để nhờ Hiền Lâm đại sư cứu giúp, vì ông ấy từng là một vị thầy pháp cao tay ở Hà Nội, sau bao sóng gió ông ta mới quyết định xuống tóc đi tu và ngày ngày tụng kinh trong ngôi chùa cổ kính nằm trong lòng thành phố HCM. Nhưng mà tôi nói trước là chưa chắc ông ta chịu giúp cậu giải bùa trên quan tài của mẹ cậu đâu.

Sau lần đối thoại đó, tôi trở về nhà với rất nhiều hoang mang, lúc đi ngang qua chỗ mấy bà hàng xóm cạnh nhà tôi thì tôi mới chợt nghe họ bàn tán xôn xao, tôi vừa bước chậm lại vừa ghé lỗ tai lên để nghe họ nói.

“-Ê bà Tư! Tui nói cho bà nghe vụ này nè...”

-Vụ gì vậy nói lẹ đi.

-Ờ thì cái chuyện nhà của con Liễu đó.

-Cô ta thì làm sao?

-Nghe đâu con Liễu nó chết oan đó bà.

-Thiệt hôn! Nghe sao mà giống liêu trai vậy?

-Thiệt chứ sao không! Đạo còn đám ma nó tui và mấy người kẻ bên nhà đêm nào cũng thấy nó loang quanh trong nhà và cả ngoài sân nữa kìa, con chó nhà tôi cứ vậy mà chu mỏ qua bên nhà nó sủa in ỏi, có hôm chính mắt tui còn phải ớn lạnh khi nhìn thấy nó đứng trước cổng nhà hồi 11h đêm lúc tui vừa đi tiệc về nữa đó, ấy nhưng mà đạo gần đây thì lại không còn thấy nó đâu nữa...”

Nghe tới đây thì cũng là lúc đám bà tám kia nhận ra sự hiện diện của tôi, họ không nói thêm câu nào và vờ như không có chuyện gì rồi giải tán. Riêng bản thân tôi thì lại ngày càng uất ức, khỏe mắt lại rom róm giọt ngấn giọt dài, tôi lủi thủi đi về nhà trong sự bàn tán của đám người đó. Tôi nghĩ rằng! Chắc hẳn ai cũng đã đoán ra được điều gì đó từ cái chết đột ngột của mẹ tôi trong cái ngày định mệnh đó.

Đêm đến! Trở về với căn phòng lạnh lẽo, tôi nằm trên giường cứ trần trọc mãi không ngủ được, đã gần 12h đêm rồi nên giờ ấy Nội cũng đã ngủ say từ lâu, chỉ còn lại mỗi mình tôi thức một mình trong đêm vắng.

Bất giác cánh cửa sổ bị gió thổi mạnh bật tung ra, tôi vội chạy ra đóng cửa lại thì cũng vừa kịp nhìn thấy một con Quát rất to đang đậu trên nhánh cây xoài chia gần cửa sổ phòng tôi. Vừa thấy tôi, nó cất lên những tiếng kêu “quác quác” nghe rất khó chịu rồi bay đi mất. Không gian yên ắng lại bao trùm cả ngôi nhà, tôi nhanh chóng đóng nhanh lại cái cửa sổ đang mở từ nãy giờ rồi tiếp tục leo trở lại lên chiếc giường, kéo chăn lên trước ngực và nằm không một chút cử động.

Lần lượt một, những tiếng động lạ bên ngoài phòng khách lại bắt đầu vang lên.

“Rầm rầm” tiếng đập cửa bên ngoài phòng khách cứ thế mà vô đều đặn, rồi lại đến tiếng con mèo nó kêu trên mái hiên,... cho đến khi tôi nghe được tiếng la thất thanh của Nội ở phòng bên thì tôi mới hốt hoảng chạy qua.

-Liều oiii Liễu...!! Con về với mẹ đi con,... Liễu oi...

-Nội, Nội... Con là Trung đây, Nội tỉnh dậy đi Nội.

Tôi vừa lay người vừa gọi Nội tỉnh dậy trên sàn nhà, mình mẩy của Nội ướt nhem toàn là mồ hôi, tay chân Nội lạnh như băng vì nằm lâu dưới nền gạch ban đêm. Đến lúc Nội chợt mở mắt tỉnh giấc mộng thì tôi mới nhẹ nhàng dìu Nội trở lại giường và hỏi:

-Nội lại mơ thấy mẹ có phải không?

Vừa nói tôi cũng không quên chăm mỗ hời trên khuôn mặt già nua của Nội.

-Nó... nó...vừa về tìm hai bà cháu mình nhưng... rồi nó lại bị ai đó bắt nó đi mất, ... nó đứng ngay trước mặt và bị thiêu sống trên những đám lửa đó Trung à... con mau cứu mẹ con về đi con...

Lúc đó tôi chỉ biết ôm thật chặt Nội trong lòng và cố trấn an Nội, không mất bình tĩnh, tôi đưa tay lên trán mới biết rằng Nội đang bị sốt,... Tôi đã phải thức thâu đêm trực bên cạnh giường Nội, chườm khăn cho Nội suốt cả đêm mà không thể nào chợp mắt được.

Kể từ đêm đó trở đi, hầu như ngày nào đến đúng 12 giờ đêm thì tôi cũng thấy con Quất đậu bên cạnh cây xoài kêu lên những âm thanh quen thuộc của nó rồi lại đột ngột bay đi mất. Như mọi hôm cánh cửa sổ trong phòng tôi y như rằng đều bị gió thổi mở toanh, đôi khi tôi cũng để ý đến nhưng không sao hiểu được, chỉ biết rằng cứ mỗi đêm như vậy là Nội lại mơ thấy mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Trả Nợ Trần Gian

Sau những khoảng thời gian đầy u ám đó, tôi quyết định đưa Nội trở về bên nhà dì Liên (chị em ruột với mẹ tôi) để đi thay tôi chăm sóc cho Nội những lúc tôi đi ra ngoài. Cũng bởi vì tuổi già nên Nội càng ngày càng yếu, nếu cứ để Nội ở trong cái ngôi nhà cũ và lạnh tanh đó thì thực tình tôi cũng không an tâm lắm, về phần dì Liên thì đi là một người phụ nữ đã góa chồng và sống với một đứa con gái nhỏ hơn tôi 3 tuổi ở nhà riêng.

Ngay sau khi đưa Nội đến nhà dì Liên rồi thì cũng là lúc tôi bắt đầu đi tìm sư thầy Hiền Lâm để mong giải được nghiệp cho mẹ, khoảng thời gian đó đối với một thằng nhóc còn đang tuổi ăn học như tôi thì làm gì có tiền mà đi xa nhà đến như vậy đâu, tất cả cũng là nhờ dì Liên cho cả. Chính vì điều đó mà sau này khi Nội mất, tôi mới dọn đồ về ở cùng với dì cho đến hiện tại.

Ngồi xe khách mấy tiếng đồng hồ để lên thành phố, khi bước xuống xe cũng đã xế chiều rồi nên tôi đã vội đi dò tìm và hỏi thăm chùa Kim Thiên ở khắp nơi, nhưng đến khi tìm ra thì trời cũng sụp tối, vậy là phải đợi đến sáng mai để gặp thầy.

Suốt đêm đó tôi trần trọc mãi không ngủ được, trong đầu cứ thâm nghĩ liệu có nên tìm ông Phương để trả thù, vì chuyện đã đi quá xa đến tưởng chừng như tôi không còn gì để mất cả, ông ta đã phá nát cả nhà tôi chỉ vì tờ vé số đó,... vừa suy nghĩ, tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau! Một mình tôi bước thẳng vào cổng chùa Kim Thiên, nhìn loang quanh chỉ thấy một “chú Tiểu” đang quét lá ngoài sân, tiếng gõ mõ thì vẫn cứ vang đều đặn trong chùa. Tôi bước chậm rãi đến gần “chú Tiểu” và hỏi:

-Chào cậu! Không biết hôm nay thầy Hiền Lâm có bận việc gì không, tôi muốn gặp thầy để thưa chuyện.

Chú Tiểu ngược mặt lên nhìn tôi một lát rồi trả lời:

-Thầy đang nhập thiền, phiền thí chủ ngồi đợi, đã lâu rồi không có ai tìm thầy... thật ngạc nhiên quá khi hôm nay lại có một chàng trai trẻ như vậy tìm, thí chủ tìm thầy có việc gấp chi không, để tôi còn nhắn lại cho thầy.

-À không! Tôi muốn gặp trực tiếp thầy để nói chuyện, như vậy thì tốt hơn.

Chú Tiểu nhìn tôi rồi cười mỉm:

-À à... ra là vậy! Vậy thì mời cậu ra phía sau chùa, ở đó có một chỗ yên tĩnh để ngồi, tôi sẽ vào gọi thầy, à mà hên xui nghen, thầy thích thì ra mà không thích là thầy không có ra đâu.

Nghe đến đó tôi liền gật đầu lia lịa và cảm ơn chú Tiểu.

Sau 30 phút chờ đợi ở phía sau chùa thì cuối cùng thầy Hiền Lâm cũng chịu ra gặp tôi, sư thầy diện một bộ áo bà ba màu xám tro nhìn rất giản dị, ngay cả khuôn mặt cũng toát lên vẻ phúc hậu lạ thường, nếu không biết trước thì bản thân tôi cũng không tin rằng sư Hiền Lâm lại từng là một thầy phù thủy cao tay ở đất Hà thành đâu.

Vừa nhìn thấy tôi thầy Hiền Lâm không khỏi giật mình, thầy đến và đứng ngay trước mặt tôi nhìn thật kĩ càng một hồi lâu, miệng thì bắt đầu lẩm bẫm gì đó.

-Vàng trán thâm đen, khắp người của cậu trai trẻ này lại còn tỏa ra quá nhiều mùi âm khí,... hừm... cậu có chuyện gì cứ nói đi!

Ngồi trò chuyện trên một bộ bàn ghế làm bằng đá và đặt ở ngay vườn phía sau chùa, tôi mạnh dạn kể hết tất cả cho sư Hiền Lâm nghe, hề cứ mỗi khi nhắc lại chuyện của mẹ là tôi lại ứa nước mắt. Sau khi lắng nghe những nỗi ám ảnh cùng cực đó của gia đình tôi, sư Hiền Lâm cũng không hề phản ứng gì mà ngược lại còn thản nhiên uống một ngụm trà rồi từ tốn đáp:

-Hừm... mọi chuyện đều có nhân duyên cả, sở dĩ mẹ cậu chịu nhiều tai kiếp như vậy là cũng do kiếp trước mẹ của cậu gây ra quá nhiều nghiệp báo nên kiếp này mẹ cậu phải trả là đúng thôi.

Tôi bức xúc khi nghe thầy nói thế nên liền đáp lời:

-Thầy nói thế thì kẻ đã hại mẹ con nghĩa là hẳn đang làm việc tốt sao?

-Không! Tất nhiên là không... hẳn làm ác thì chắc chắn sẽ chịu quả báo, chỉ là chưa đến lúc mà thôi. Nhưng riêng về chuyện mộ của mẹ cậu bị người ta trấn yểm thì ta sẽ cố gắng giúp, còn nếu kêu ta làm hại đến người khác để trả thù thay cho cô Liễu thì ta không làm được.

Sau cuộc nói chuyện đó, sư Hiền Lâm cũng tranh thủ theo tôi trở về quê ngay trong ngày hôm sau, về đến tận ngôi nhà cũ, thầy Lâm đứng trước cổng nhà tôi cứ đứng bên ngoài lăm bằm không vào, đã vậy cũng không cho tôi bước vào trong, như sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó vậy.

Thầy Hiền Lâm vẫn đứng ở trước cổng nhà tôi chấp tay khấn lăm râm rồi từ trong túi áo thầy lấy ra một ít bột màu trắng rồi rải ra trước cổng, thứ bột ấy sao khi chạm đất liền trở thành màu đen.

-Đất ở đây bị nhiễm âm rất nặng nên rất là xấu, người thường quả thực là không nên tiếp tục ở trong ngôi nhà này được, nếu không thì về lâu về dài sẽ bị suy kiệt dương khí mà chết.

Lúc này sư Hiền Lâm mới ra hiệu cho tôi dẫn thầy ra sau vườn nơi mà mẹ tôi được an táng, sẵn lúc đó tôi cũng gọi vài anh em họ qua phụ họ khi cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Những Con Rối

Ra đến nơi bãi đất hoang sau nhà, cái không khí ngột ngạt lại càng nồng nặc hơn, nhìn qua hàng cây lưa thưa quanh bãi đất đã thấy đám quạ không biết từ đâu đến đậu tùm tùm trên những nhánh cây gần đó, kéo theo đó là những tiếng kêu quang quác nghe đến đỉnh tai nhức óc.

Lật lật thầy Hiền Lâm mới kêu tôi và những người còn lại cùng nhau bốc mộ mẹ tôi lên thêm lần nữa! Cho đến khi xẻng đầu tiên chạm vào mặt đất thì trên trời lại bất ngờ sấm chớp ì ùng, làm cả đám người tham gia bốc mộ ai cũng bị khựng lại vì lo sợ một điều gì đó, phải đợi đến lúc thầy Hiền Lâm thúc giục cả đám bọn tôi mau mau làm nhanh để thầy còn tính thì lúc ấy mọi người mới dám tiếp tục vun xẻng đào tiếp.

Khi đã đào và đem quan tài gỗ lên được mặt đất thì cũng là lúc tôi cảm thấy nhói đau thêm lần nữa, tôi đau lòng khi phải tự tay mình làm động mồ động mã của mẹ tôi, tôi quay mặt đi khi nắp quan tài được mở ra, sư Hiền Lâm thấy thế nên luôn xoa đầu an ủi.

-Không sao đâu! Cậu trai trẻ... giờ thì phiền cậu cho tôi biết chính xác ngày sanh bát tự của mẹ cậu có được không?

Nghe đến đây! Tôi lúi húi móc trong túi ra tờ giấy có ghi đầy đủ thông tin về mẹ mình cho sư thầy Hiền Lâm đọc. Lúc đó sư thầy vừa cầm trên tay tờ giấy đọc, tay còn lại thì giờ lên bấm độn một hồi lâu.

Nói đoạn thầy ngược nhìn lên trời rồi lại ngó xuống cái xác không đầu của cô Liễu (mẹ tôi) rồi nhẹ nhàng nói.

-Các cậu hãy đặt cái xác quay chân về hướng tây mà bắt đầu dùng một con dao nhỏ rạch ở mép bên phải của bụng cái xác cho tôi.

-Ồ... ơ... sao lại làm thế thưa thầy?

Giọng tôi hoảng hốt khi nghe thầy bảo là sẽ phải rạch bụng xác mẹ tôi ra, vừa lúc đó thầy của đáp lời:

-Cậu cứ nghe lời tôi mà làm đi, không có vấn đề gì đâu, đáng lí ra việc này phải tự tay ta làm thì mới phải, nhưng số trời đã định rằng ta đã bước vào cửa phật rồi nên việc máu me như vậy ta không làm được.

Vừa nói sư thầy Hiền Lâm vừa lắc đầu ngao ngán, đành vậy nên tôi cũng ráng nghe lời thầy mà cùng anh em ở đó rạch bụng tử thi ra. Khi con dao nhỏ đã bắt đầu xuyên qua lớp da ấy thì điều lạ lùng thay,... dù cái xác đã chôn 49 ngày nhưng máu vẫn còn ấm và chảy theo đường cắt của con dao, những mảng thịt từ từ lộ ra đỏ thẫm ngay sau khi dòng máu trong đó chảy ra gần hết. Lúc này thầy Hiền Lâm mới ngồi xổm trước cái xác và liên tục khấn cái gì đó lẩm bằm trong miệng, hai tay kết ấn lại chỉ vào cái xác, cho đến khi niệm xong thì mới lấy trong túi của thầy ra một tờ giấy màu rồi dùng bút vẽ lên đó những đường ngoằn ngoèo tựa như những lá bùa mà tôi hay coi trên phim vậy.

Thầy Lâm xếp lá bùa lại và đặt nó lên giữa ngực tử thi của mẹ tôi, lúc này tất cả tôi và mấy anh em ở đó đều tái xanh mặt lại khi nhìn thấy cái cảnh tượng đó.

Cái xác đã tái nhợt nhưng ngay giữa đường cắt của con dao trồi lên những con rối nhỏ bằng vải trong rất kì dị, trên thân những con rối nhỏ này cũng vẽ

những đường bùa chú kì lạ, tay tôi bắt đầu rung rung khi lấy những con rối ấy ra khỏi người mẹ tôi, tôi nhìn kĩ lại mới thấy rõ ràng ở phía sau nó còn có cả ngày sinh bát tự của mẹ tôi, nhưng mà tại sao họ lại biết thì tôi quả thực không biết.

Đột ngột thầy Hiền Lâm lên tiếng:

-Lấy ra hết rồi thì đem nó đi đốt hết, đem tro hương ra cửa sông ở phía đông mà rải, như vậy sẽ giải được thôi... khụ khụ...

Nói rồi sư thầy bỗng bần rần tay nhân, ngã quỵ xuống nền đất và ho sặc sụa, máu ứa ra trong miệng thầy húng đầy cả tay.

Tôi vội lại gần đỡ thầy dậy:

-Thầy ơi thầy! Sư thầy có sao không?... thầy... thầy sao vậy?...

Cùng lúc đó sư thầy Hiền Lâm mới ráng đưa tay lên ra hiệu rằng mình không sao rồi gượng dậy nói tiếp:

-Thầy không sao! ... khụ khụ... chẳng qua là vừa giải xong loại nguyên chú này nên ta bị tổn một chút tuổi thọ thôi mà, không sao...

-Thật ... thật vậy sao thầy?

Tôi không khỏi ngạc nhiên khi nghe thầy nói như thế, nhưng thầy vội cắt lời rồi kêu tôi đưa xác mẹ về lại quan tài rồi chôn trở lại, thầy còn bảo là xác mẹ tôi chắc là khó tìm lại được nguyên vẹn vì tên thầy pháp kia đã lấy mất và đem luyện bùa rồi, điều này tuy có tổn hại đến phúc đức của mẹ tôi nhưng dù sao thì bùa cũng đã được giải nên chắc là ổn cả. Thầy Hiền Lâm lại ngồi hẩn xuống ghế ngồi rồi nói tiếp cho tôi nghe:

-Lần này giúp cậu tôi sẽ phải chịu thêm nghiệp và giảm đi tuổi thọ nhưng nhận thấy... việc này quá nghiêm trọng nên ta mới giúp cậu trai trẻ,... về phần ông đạo sĩ đã hạ độc với mẹ cậu thì tùy vào công đức của hần ta mà có thể xem hần có qua được cái chết thê thảm hay không vì tội yếm bùa người khác để vụ lợi cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Số Trôi Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Kết Cuộc Bi Thương(End)

Một tuần sau! Mọi thứ có vẻ như đã trở lại như bình thường, tôi ở lại trong chính ngôi nhà của mình, chỉ một mình thôi... chỉ một mình tôi ngồi trên chiếc giường xập xệ ấy. Sáu giờ sáng, trời lại đột ngột trút xuống cơn mưa vội và dù nắng vẫn cứ chói lòa từ cửa sổ chiếu rọi vào căn phòng, tôi như được bình tĩnh khỏi một cơn ác mộng vậy, hẳn nếu có thể dù chỉ một lần tôi cũng muốn các bạn thử trải nghiệm cảm giác đó cùng tôi, một cái thứ cảm giác bơ vơ giữa cuộc đời khi không còn ai bên cạnh. Tôi ngờ ngác vội đưa tay xoa xoa lồng ngực vì ghen ngào nhớ lại từng khoảnh khắc đã xảy ra đối với tôi.

Khi đêm xuống, cái cảm giác lạnh tanh của một ngôi nhà không người ở lại lan tỏa dọc sống lưng tôi, cảm giác ròn rợn đan xen một chút cô đơn lạc lõng cứ dấy xéo tâm hồn tôi đến cùng cực. Đêm nay tôi không còn nghe thấy tiếng con Quất kêu như mọi đêm nữa, không gian trong chính căn phòng im lặng một cách đáng sợ.

Tôi bắt đầu chìm vào giấc ngủ, trong mơ màng tôi lạc vào một nơi xa lạ, Nội từ trong khoảng không gian vô định hiện ra rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi dẫn đến một cây cầu, nó bắc qua một con sông màu đỏ, ở phía bên kia cầu là những người thân đã khuất của tôi trước đó. Họ cứ đứng đó vẫy tay gọi tôi đi qua cầu, khoảnh khắc đó thực sự đã thôi thúc tôi chuẩn bị đặt bước chân đầu tiên lên chiếc cầu bằng đá ấy,... từ đầu đó mẹ tôi xuất hiện và cản tôi lại.

-Con hãy sống thật tốt,... còn bây giờ thì không phải là lúc để con bước qua cây cầu này.

Vừa dứt lời, mẹ tôi vội hôn lên trán tôi rồi tất cả mọi thứ ở nơi đó đều trắng xóa. Rồi sau đó tôi lại nghe những tiếng kêu vang vọng từ đâu đó khiến đầu óc tôi quay cuồng.

-Trung... Trung... tỉnh dậy đi con! Trung ơi... Di Út Liên nè con... Trung...!

Sau khi hoàn hồn, tôi bắt đầu mở mắt ra trong sự mệt mỏi, lúc đó tôi mới biết là tôi đã ngủ thiếp đi không bao giờ tỉnh lại đã 2 ngày rồi, may có di Liên gọi tôi dậy.

Tôi được di út Liên chăm sóc cả ngày hôm đó, cho đến khi tôi khỏe hẳn rồi mới nói cho tôi hay về chuyện Nội tôi vừa mới mất, hậu sự di đều lo xong hết cả trong thời gian tôi ngủ ở nơi ngôi nhà cũ này.

Như tiếng sét đánh, tim tôi lại đau thắt lại, cái cảm giác nghẹn nghẹn ở cổ cứ thế mà xông đến, nước mắt cũng từ đó mà trào ra từ khóe mắt không ngừng. Tôi khóc như một đứa trẻ vậy, lúc đó di út Liên mới dang tay ôm trọn tôi vào lòng dỗ dành.

Một tuần sau! Khi mọi thứ đã dần lắng xuống thì chú Phương vội tìm đến nhà tôi, cũng đúng lúc tôi vừa cùng di Liên trở về nhà để lo nhang đèn cho mẹ

và Nội, vì kể từ sau hôm tôi ngủ ở nhà cũ trở đi thì tôi đã phải dọn qua ở cùng dì nên mỗi tuần tôi đều phải quay trở lại nhà để thấp nhang. Lúc này nhìn ông ta chả khác gì nửa người nửa ma cả, vừa nhìn thấy tôi thì ông ta đã tỏ ra vẻ sợ hãi, quần áo sọc xệt, tóc tai bù xù như một người điên, ông ấy cứ luôn miệng kêu gào thảm thiết dưới chân tôi.

-Không, khôngggg... tôi van xin cô, tôi không cố ý giết cô đâu màaaa... cô đừng bám theo tôi nữa...

Khánh khác đó tôi mới càng chắc chắn hơn và càng có chứng cứ về việc ông ấy đã ra tay giết hại mẹ tôi để cướp lấy tờ vé số, nhưng tôi cũng không hiểu tại sao giờ chú ấy lại thành ra như thế, rồi biến đi một thời gian sau... tôi xin dì cho tôi được đi học lại, quả đúng là trời cao có mắt, cùng khoảng thời gian đó tôi cũng nghe được tin rằng ông ta đã bị truy nã vì công an họ đã điều tra lại và may mắn phát hiện ra chứng cứ rằng ông ta đã có mặt trong thời điểm đó. Không biết là cố ý hay vô tình nhưng trong lúc ông ta cùng vợ con ôm trọn tiền còn thừa để tẩu thoát thì đã không may bị một chiếc xe tải tông trực diện và cả gia đình ông ấy đều chết ngay tại chỗ.

Sáu năm sau, tôi tốt nghiệp đại học và trở thành một bác sĩ nội khoa, cũng từ đây mà một câu chuyện khác về khoảng thời gian tôi làm bác sĩ cũng bắt đầu từ đó.

--Hết---

Bạn đang đọc truyện *Số Trôi Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Cuộc Gọi Lúc 0 Giờ

SỐ TRÔI CAY NGHIẾT

PHẦN 2: Oan Khuất Nơi Bệnh Viện

Tác giả: Tiểu Hòa Long

Thể loại: truyện sáng tác, tâm linh, kinh dị.

Truyện chỉ là do sự tưởng tượng của tác giả, hoàn toàn không có thực, nếu có giống ai ở ngoài đời thì đó chỉ là trùng hợp.

Lời giới thiệu

Từ sau khi chuyện của mẹ Trung kết thúc, bản thân Trung đã có rất nhiều trải nghiệm kỳ lạ về tâm linh mà đến giờ vẫn không thể nào lý giải được, câu chuyện mà Trung sắp kể cho các bạn nghe cũng chính là một trong số những chuyện kì lạ đó. Thế giới tâm linh luôn bao la rộng lớn, thách thức những con người có đầu óc tò mò dần thân vào những cuộc khám phá đầy mạo hiểm, liệu các bạn có đủ can đảm khi đối diện với những thứ vô hình ấy? Hãy cùng Trung đi tìm lời giải nhé!

Chương 1: Cuộc Gọi Lúc 0 giờ

"rìng rìng"

Một cuộc gọi khẩn lúc nửa đêm, khi tôi vẫn còn đang loay hoay với xấp hồ sơ bệnh án, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên làm tôi giật mình nhìn qua điện thoại bàn trong phòng làm việc của mình rồi nhấc máy.

- A lô! Bác sĩ Trung nghe đây, có việc gì?

"rè... rè..."

Âm thanh bên đầu dây bên kia chẳng thể nào rõ ràng được, tôi cố áp tai mình vào sát hơn để nghe cho rõ nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là thứ âm thanh rè rè khó hiểu, tôi vội cúp máy rồi lật đật tiếp tục xem lại hồ sơ.

"rìng rìng"

Tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên như chuông báo thức.

- A lô! Là ai đó, bác sĩ Trung xin nghe.

"gr... gr..."

Tự dưng tôi cảm thấy lạnh sống lưng.

- A lô, a lô!... là ai đó?

Tôi liên tục hỏi vòng qua đầu dây bên kia, được vài giây sau thì tôi mới nghe được giọng của một cô gái.

- Vừa... vừa có... một vụ tai nạn nghiêm trọng... nạn nhân là Hương... tí tí tí...

- A lô! A lô... cô gì ơi?

Ngay khi vừa nghe đến cái tên Hương thì đầu dây bên kia cũng tắt máy, đầu óc tôi lúc này cũng dần dần mụ mị khó hiểu.

- Kỳ lạ thật, giọng này không phải của cô y tá nào cả, cũng không phải giọng của nhân viên trực bệnh viện bên dưới lầu, vậy ai có thể gọi được cho mình vào giờ này kia chứ?

Càng ngồi lâu tôi càng thấy bồn chồn lo lắng, tôi quyết định tự thân mình bước ra khỏi phòng làm việc, vì văn phòng nằm ở tận lầu 5 của bệnh viện nên tôi phải cất công đi thang máy xuống lầu 1 để kiểm tra tình hình.

"ting tong"

Cửa thang máy mở toang, tôi lặng lẽ bước vào trong rồi nhấn thẳng phím một, thang máy khép cửa và xuống được một lúc thì cửa đột ngột mở ra, tôi bước ra trước cửa thang máy đưa mắt nhìn khoảng không gian tối om ở ngoài đó.

- Ủa chưa đến lầu một mà?

Tôi lại quay mặt trở vào trong thang máy thì bất ngờ tôi thấy một cô gái mặc chiếc váy hoa màu trắng, chẳng biết cô ta đã vào trong từ lúc nào, nhưng khoảnh khắc đó thật sự làm tôi như đứng tim vậy. Phần vì ngượng ngùng, phần vì thứ ánh sáng lấp lờ từ thang máy khiến tôi vẫn không đủ để có thể nhìn rõ hết khuôn mặt của cô gái đó, khi thang máy bắt đầu đóng lại, tôi chỉ định nhấn vào phím một thì vừa lúc đôi bàn tay trắng muốt lạnh tanh ấy cũng bất ngờ ấn phím số sáu. Tôi đứng suy nghĩ băng quơ.

- Kỳ lạ! Lầu 6 là nhà kho của bệnh viện mà, giờ này cũng gần một giờ sáng rồi ai lại đi lên kho vào giờ này kia chứ?

Tôi định quay sang hỏi ngược lại cô ấy nhưng rồi thôi, thang máy bắt đầu khép lại và đi thẳng lên lầu 6.

"ting tong"

Cửa thang máy mở ra, trên thực tế đó lại là lầu một, tôi ngỡ ngàng bước ra mà trong đầu vẫn còn nhiều lo nghĩ về cô gái vừa nãy, tôi không thấy cô ta đâu cả.

- Cô ấy vừa nãy vẫn còn đứng cạnh mình kia mà?

Mãi đứng suy nghĩ mông lung, tôi bị Liên một cô y tá đang trực ca đánh nhẹ vào vai.

- Này! Bác sĩ không sao chứ?

- À ờ...Không sao!

- Em đứng đây gọi bác sĩ Trung đến tận ba lần mà anh cứ ngơ ngơ suy nghĩ gì đó hoài à.

- Anh xin lỗi! Mà cho anh hỏi này, nãy giờ có ca cấp cứu của một cô gái nào tên Hương không?

Liên suy nghĩ một hồi lâu rồi đáp:

- À! Dạ có ạ, nhưng cô ta chết rồi.

- Cái gì! Sao chuyện này không ai gọi điện báo cho anh hay biết gì hết vậy?

Y tá Liên meo máo:

- Dạ thưa! Cô gái đó bị tai nạn rất nghiêm trọng, trong lúc chờ làm phẫu thuật gấp để cấp cứu thì có bác sĩ Trương đến và yêu cầu ngừng đưa vào phòng cấp cứu vì thứ nhất là không có người thân đứng ra ký tên để chịu trách nhiệm về may rủi vì ca cấp cứu lần này có tỉ lệ thành công hơi thấp, và lại cũng không có tiền hay giấy bảo hiểm gì trên người cô ấy cả nên bác sĩ không cho ai đưa vào phòng cấp cứu cả.

Nghe đến đây, tôi nóng tai, răng nghiến chặt rồi tiếp tục hỏi:

- Cô có hồ sơ bệnh án của cô gái ấy không? Đưa đây cho tôi!

- Dạ đây ạ!

Nhìn qua một lượt hồ sơ:

"Võ Thị Luru Hương, 22 tuổi, bị chấn thương ở phần đầu gây tích tụ máu bầm và gãy xương ngực."

- Nói cho tôi biết! Trong lúc đợi chờ cấp cứu thì mọi người đã để cô ta nằm ở đâu?

- Dạ ở phòng số sáu lâu một ạ!

- Vậy xác vẫn còn ở đó à?

- Dạ còn ạ! Chắc là cũng chuẩn bị chuyển qua nhà xác rồi thưa bác sĩ.

Tức tốc tôi chạy đến cửa phòng số sáu, tôi đã thấy người ta đẩy một cái xác với khăn trắng trùm kín đầu, ra hiệu cho họ dừng lại, tôi mới từ từ mở khăn ra xem thử.

- Không ngờ một cô gái đẹp như vậy mà lại chết sớm.

Vừa nói dứt câu, tôi điếng người khi thấy một cô gái với khuôn mặt giống hệt như cô gái nằm trên băng-ca, đôi mắt đen tuyền nhìn tôi, nhướn miệng cười man rợ, máu chảy trên miệng cô ta chảy xuống ướt đầm cả chiếc váy trắng.

- Aaa... ma... ma...

Tôi và vài người khác đứng ở gần đó nhìn thấy cảnh tượng đó cũng hét lên vì cảnh tượng quá khiếp đảm, theo quán tính tôi ngã bệt xuống nền gạch mà cổ nò ra xa khỏi đó, những người kia thì đều đã chạy mất, cho đến khi tôi không còn nghe được âm thanh nào quanh đó nữa thì tôi mới quay đầu nhìn lại.

- Cô gái đó biến đâu nữa rồi, lẽ nào cô... cô ta chính là cô gái trong thang máy. Không, không thể nào, hoang đường.

Gác chuyện đó sang một bên, cảm hồ sơ bệnh án của cô gái tên Hương ấy, tôi đi thẳng đến văn phòng của bác sĩ Trương để hỏi cho ra lẽ:

"Cốc cốc cốc..."

- Vào đi!

- Chào Trương!

- Là anh đó à Trung! Mời anh vào, đến tìm tôi có việc gì không?

Tôi vội cảm hồ sơ quăng thẳng xuống bàn làm việc trước mặt Trương rồi nói:

- Cậu mau giải thích cho tôi biết đây là cái gì?

- Làm gì mà căng vậy? Bình tĩnh lại nào. Võ Thị Luru Hương à! Chẳng phải đã chết và đem vào nhà xác rồi hay sao?

- Sao lúc bệnh nhân được đưa vào bệnh viện giữa khuỷa thế này mà bên dưới phòng trực không ai báo cho tôi biết một tiếng hết vậy? Không còn xem tôi là phó viện trưởng ở cái bệnh viện này nữa rồi à?

- Có gì lạ đâu anh Trung! Có tôi đây rồi thì anh được rảnh tay đó chứ bức tức gì nữa.

- Cậu nói thế mà nghe được ư! Cậu nên nhớ rằng cậu chỉ mới vào làm việc trong cái bệnh viện này được 3 tháng, từ khi tôi bắt đầu làm bác sĩ và làm trong cái bệnh viện này thì đã gần 5 năm rồi chẳng hề có chuyện nào xảy ra nghiêm trọng như vậy cả, đó là mạng người đó cậu có biết không? Dù có như thế nào thì cứu người vẫn là ưu tiên chứ?

- Nhưng mà thưa anh! Nếu bệnh nhân nào cũng giải phẫu miễn phí hoài như vậy thì lấy tiền đâu mà duy trì bệnh viện ạ?

- Bây giờ không cần nói nhiều! Trưa mai làm bản kiểm điểm nộp cho tôi, còn bây giờ thì cậu về nhà ngủ đi, ca trực đêm nay một mình tôi chịu trách nhiệm.

Nói xong tôi quay mặt bước trở ra và đóng sầm cửa lại. Sau đêm đó, tôi luôn cảm thấy có điều bất an trong lòng mỗi khi nghĩ về cô gái tên Hương ấy.

Ba ngày sau đó, tôi bắt đầu nghe được các bệnh nhân trong bệnh viện cứ xầm xì to nhỏ chuyện gì đó rất kỳ lạ xảy ra trong bệnh viện. Có một hôm tôi xuống thăm vào điều trị các bệnh nhân ở phòng bệnh số 6, tôi cũng được dịp nghe họ kể đôi điều.

Nói đoạn người đàn ông trung niên nằm tựa lưng vào gối vừa nói vừa chờ y tá đưa thuốc hỏi:

- Bác sĩ Trung này, anh có nghe tin gì chưa?

- Có chuyện gì lạ sao anh?

- Chèn ơi! Tui nói cả cái bệnh viện mấy ngày nay nó đồn ầm lên luôn đó, người ta bảo bệnh viện này có ma.

Tôi cười cười rồi trả lời:

- Hi hi! Anh nói sao chứ tôi làm bác sĩ ở đây cũng mấy năm rồi, tôi có thấy gì lạ đâu.

- Ui trời! Tại bác sĩ Trung không biết đó chứ. Nói nào ngay, đêm hôm qua tôi đi dạo quanh bệnh viện cho khuây khỏa người mà đến khi đi vòng về phòng, tui thấy rõ ràng có một cô gái mặc đúng chiếc váy hoa màu trắng lướt nhẹ vào phòng số 6 này rõ mồn một luôn, nhưng mà đến khi tôi bước vào trong đây dòm qua dòm lại tui không có thấy cô gái nào cả, toàn mấy ông bạn già ở đây từ trước giờ với tui thôi, tui sợ đó là cô gái hôm bữa nằm chết cạnh giường tui đó bác sĩ.

- Thật vậy à!

- Ui nhắc tới là nổi cả da gà da vịt lên hết rồi.

Nghe đến đây, tôi bắt đầu quan tâm đến cô gái tên Hương đó nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Hành Lang Chết Chóc

Một tuần sau! Những chuyện kì bí càng ngày càng được bàn tán nhiều hơn. Có người nói họ thấy một cô gái lang thang trên hành lang bệnh viện vào ban đêm, có người thì nói cả khu bệnh viện đều có mặt cô gái chết do bị tai nạn lần trước, tất cả mọi tin đồn đều có chung một chủ đề đó chính là nói về cô cái tên Hương ấy.

Tôi đã cố dùi đầu vào công việc, nhưng rồi rốt cuộc hình ảnh của cô gái ấy vẫn cứ ám ảnh trong đầu tôi mãi, tôi đã quyết định kiểm tra lại camera trong thang máy đêm trước, lấy cuộn băng ghi hình bật lên xem lại.

Giữa đêm một mình tôi ngồi trong văn phòng chăm chú xem đoạn băng, tôi cố xem kỹ từng giây một, nhưng khi phát đến đoạn tôi bước ra cửa thang máy nhìn cho đến lúc quay mặt bước vào trong rồi bấm tiếp lầu một, điều lạ lùng thay là tôi vẫn không hề thấy cô gái mà đêm hôm trước tôi gặp trong thang máy đâu cả, để cho chắc ăn hơn tôi đã tua đi tua lại nhiều lần nhưng hầu như cả đoạn băng ghi hình đều không có bất cứ ai khác ngoài tôi ở trong thang máy đêm đó cả, tôi bắt đầu thấy lạnh sống lưng khi nghĩ tới điều đó.

“cốc cốc cốc”

- Ai đó?

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài phòng làm việc làm tôi giật mình, bỏ ngang chiếc máy tính đang chiếu, tôi bước thật chậm rãi đến bên cánh cửa văn phòng, tiếng gõ cửa vẫn cứ gõ lên đều đặn.

- Là ai đó?

“Cốc cốc cốc”

Tôi vẫn không hề nhận được câu trả lời nào ngoài những tiếng gõ cửa chưa chút dứt. Lấy hết can đảm, tôi cầm chốt cửa mở ra từ từ.

“Cót két”

Cánh cửa văn phòng mở ra, ngay lập tức tiếng gõ cửa cũng im bật.

- Kỳ lạ thật!

Tôi nhẹ nhàng khép cửa lại:

“Cốc cốc cốc”

Tôi bắt đầu run rẩy khi phải nghe lại tiếng gõ cửa ấy.

- Là ai đang đùa giỡn với tôi đây? Tôi không có thời gian chơi trò giả ma giả quỷ đâu, có nghe rõ không?

Tôi mở cửa ra dút khoát, đưa mắt nhìn ra ngoài dãy hành lang trên tầng lầu của văn phòng, bên ngoài vẫn sáng đèn và không hề có một người, thờ phào nhẹ nhõm, tôi quay mặt bước vào trong.

“Rầm”

Cánh cửa đóng lại ngay sau khi tôi quay mặt bước vào, tôi cố bước trở về bàn làm việc với một tâm trạng cực kỳ nặng nề, ánh đèn trên trần cũng bắt đầu kỳ lạ, nó cứ chớp nháy liên tục rồi nổ một tiếng rõ to làm tôi như đứng tim

“Bụp”

- Chuyện gì thế này? Không được, Trung à mày không được thần hồn nát thần tính!

Tôi tự trấn an bản thân rồi mò nằm trong tủ dưới bàn làm việc, lấy được cây đèn pin dự trữ và lần mò ra khỏi văn phòng một mình giữa lầu 5.

Rọi đèn một lượt cả hành lang lầu 5, lúc này tôi mới cảm thấy nổi da gà khi phải một mình đứng trước một lối đi tối đen như mực ấy, thường ngày tôi vẫn đi một mình và hiển nhiên chẳng thấy điều gì bất thường cả, nhưng không hiểu sao đêm đó tôi lại thấy con đường trên đây hành lang đó dài lê thê và trở nên khó khăn để bước đi đến như vậy.

Cố gắng bước thật nhanh xuống bên dưới lầu, vừa đi tôi vừa cảm nhận được dường như có thứ gì đó đang bước theo phía sau tôi, khi được đến giữa dãy hành lang, tôi quay đầu nhìn lại.

Tiếng cười man rợ của một cô gái trẻ bỗng vang lên lẫn át cả không gian tĩnh lặng, tôi hoảng người nhận ra dưới chân mình toàn là máu, nhìn theo dòng máu chảy, tôi mới khiếp hãi khi thấy trên trần nhà, cô gái bị tai nạn đêm trước lúc bảy giờ đang xoa tóc dài rũ rượi xuống tận dưới đất, khuôn mặt của cô ta bị nát nhừ ra như thể bị một chiếc xe tải cán qua vậy, vòm miệng dôi và đĩa đu bám, bỏ lúc nhúc trong miệng cô ta.

Tôi hét lớn rồi ngồi bệt xuống đất, hai tay tôi run rẩy cố gắng gượng ép bản thân che hai mắt lại, để không phải nhìn thấy cái hình ảnh kinh hoàng đó.

“Rầm rầm...!”

Tiếng đập cửa của những căn phòng làm việc tối om cứ dồn dập hối hả cả tầng lầu, tiếng cười nham nhở của cô ta cứ thế mà réo lên không dứt, tôi cố lê lét dưới nền gạch để tránh xa khỏi cô gái đang vắt ngược người trên trần nhà, cho đến khi tôi cảm nhận được cả nền gạch ướt lạnh toàn là máu tanh, tôi mới khóc sụt sùi, kêu cứu một cách vô vọng.

- Cứu! Làm ơn... có ai không?

“Lộc cộc lộc cộc”

Tiếng bước chân ngày một to dần hơn bên tai tôi, cả người tôi cứng đờ ra chẳng nhúc nhích được, cho đến khi có một bàn tay thon thả chìa ra đặt lên vai tôi thì lúc đó tôi mới thết lên trong hoảng loạn:

“Khôngggg...”

- Bác sĩ Trung! Anh có sao không? Bác sĩ Trung...

Vừa nhenh trong cổ họng, tôi vừa hé đôi mắt ra nhìn mọi thứ xung quanh:

- Là cô đó sao Liên!

Y tá Liên nhìn bộ dạng khổ sở của tôi khi nằm bệt dưới nền gạch ngoài hành lang lầu 5 mà lắc đầu khó hiểu:

- Sao bác sĩ lại nằm ở ngoài này vậy?

Cố gắng bình tĩnh lại, tôi mới đưa đèn pin rọi qua rọi lại để tìm lại cái khung cảnh khiếp đảm khi nãy, giọng tôi run run:

- Kỳ lạ thật!... Vừa...vừa nãy tôi vừa thấy... thấy...

- Anh thấy gì?

- Hương!

- Hương? Là ai? Vừa rồi bị chấp điện nên bệnh viện cúp điện tạm thời, giờ thì có lại rồi thưa bác sĩ.

Lúc này tôi mới giật mình nhận ra dãy hành lang lầu 5 đều đã bật đèn sáng như ban ngày, cả nền gạch đều khô ráo, cô gái kia cũng biến đi đâu mất. Mọi chuyện xảy ra lúc này cứ như là một giấc mơ giữa thực tại vậy, cái cảm giác ướt át và tanh tươi của máu vẫn còn lẩn lẩn trong đầu tôi. Vừa mới hoàn hồn chưa bao lâu thì tiếng la thất thanh của di Hai lao công của bệnh viện cất lên thảm thiết, tôi và y tá Liên tức tốc chạy thẳng xuống nhà vệ sinh cuối dãy hành lang, đẩy cửa xông vào, đập vào mắt tôi là một cái xác bị treo lên lơ lửng giữa nhà vệ sinh.

- Trời đất! Có chuyện gì vừa xảy ra thế này?

Y tá Liên chỉ vừa nhìn thấy cái khuôn mặt tái xanh, mắt trợn ngược đang treo người giữa nhà vệ sinh của di Hai lao công thì cô đã vội quay mặt sang chỗ

khác. Tôi ra hiệu cho Liên ra ngoài báo công an đến để khám nghiệm hiện trường ngay trong đêm, sau đêm đó nhà vệ sinh trên lầu 5 cũng bị niêm phong và không cho sử dụng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3: Người Trong Gương

- Ê bà Thu! Bà hay tin gì chưa? Đêm qua cô Hai lao công treo cổ chết trong nhà vệ sinh trên lầu 5 đó.

- Trời! Thiệt không vậy bà, nghe ghê vậy.

Cuộc bàn tán xôn xao của mấy cô y tá và y bác sĩ khác cứ nhộn nhịp cả bệnh viện vào sáng sớm, ngay khi tôi vừa bước đến thì tất cả đều giải tán, đứng nhìn những ánh mắt lập lờ xung quanh bệnh viện, tôi không thể nào ngờ được chuyện lại đi xa đến như vậy, ban đầu chỉ là những lời đồn thất thiệt, giờ thì lại là đến án mạng, tôi bắt đầu lo sợ đến danh tiếng của bệnh viện sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều.

Không nghĩ ngợi nhiều, tôi lại trở về với văn phòng làm việc của mình, cùng những chồng hồ sơ bệnh án cao ngều nghệu, thấm thoát đến tận ban trưa mới nghĩ ngơi được giây lát, vật vờ bước vào toilet ở góc bên phải trong phòng làm việc, tôi bật vòi nước lên, tiếng nước bắt đầu chảy hối hả, nhìn vào gương tôi thấy mình thật nhợt nhạt, cũng chẳng trách được khi hầu như đêm nào cũng làm việc đến tận khuya, có những ca cấp cứu nghiêm trọng phải đích thân tôi trực tiếp mổ cho bệnh nhân, lâu dần hai mắt tôi cứ như gấu trúc vậy.

Tôi vừa mới cúi đầu xuống, hứng làn nước mát lên mặt cho tỉnh táo, một môi nhìn vào gương thì tôi bất giác nhìn thấy một cô gái với khuôn mặt nát như hôm trước, cô ta đứng ngay sau lưng tôi cùng với nét mặt bình thản.

Tôi quay lưng lại ngay sau đó, nhưng chẳng thấy cô ta đâu nữa, tiếp tục quay trở lại gương cũng không thấy đâu, nó cứ thế là một ảo giác nhất thời vậy, tôi thờ phào nhẹ nhõm.

“Không biết từ bao giờ mà mình lại ám ảnh cô ta đến như vậy nữa, thật là khó hiểu!”

Vội rửa mặt cho xong, tôi quay lưng bước ra cửa thì bất thành lĩnh mặt tôi va chạm với khuôn mặt góm ghiếc khi nãy, tôi cảm giác được cái khuôn mặt sần sùi và ướt át ấy đã chạm hẳn vào da mặt tôi, đôi mắt đỏ ngầu sâu hoắm nhìn thẳng vào mắt tôi một cách cay đắng, tôi khiếp hãi đến độ ngã người xuống nền gạch, miệng hét toáng lên.

- Aaa... Không! Buông tôi ra, buông tôi ra mau, tôi đã làm gì cô đâu?

Cô ta thụt người xuống bầu vú lấy chân tôi rồi cổ trườn lên từ từ, tôi nằm ngửa người ra cứng đờ vì sợ hãi, khoảnh khắc tôi nhìn xuống dưới chân mình, tôi mới biết rằng cô ta chỉ còn lại nửa thân trên, nội tạng đều để lộ ra hớ hênh trong rất khủng khiếp.

Cửa sổ văn phòng mở toang, gió thổi vào ào ạt làm tôi lạnh người đan xen vào đó là nỗi sợ hãi đến tột độ, cổ tôi như nghẹn lại, không thể thốt được nên lời nào, nước mắt cũng ứa ra như thể sắp ngất, tim tôi đập nhanh và mạnh hơn bao giờ hết.

Cho đến khi tôi thét lên trong điên loạn, thì lúc đó tất cả mới im bật, không còn những tiếng cười man rợ, chẳng còn tiếng khóc oái oăm nào, mọi thứ vừa xảy ra chỉ như là một cơn ác mộng đi qua, lúc này trán tôi đã thấm đầy mồ hôi, nằm vật ra nền gạch cạnh toilet trong phòng làm việc, tôi thờ hờn hển như gần chết đến nơi, cơn thét gào khi nãy cũng làm cổ họng tôi khô rang.

Vật vờ ngồi dậy, tay cầm ly nước để trên bàn làm việc, tôi đưa lên miệng uống mà vẫn còn run run không tự chủ được. Cố gắng định thần trở lại, tôi cẩn thận nhìn qua một lượt nhà vệ sinh trong phòng làm việc, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Cốc cốc cốc”

- Thưa bác sĩ! Có người gửi đồ cho bác sĩ ạ.

Tiếng y tá Liên từ ngoài văn phòng cất lên sau tiếng gõ cửa:

- Vào đi!

- Thưa bác sĩ Trung! Có một người vừa nhờ em gửi cái này cho bác sĩ, ơ nhưng mà bác sĩ bị sao thế ạ? Mặt của anh cứ xanh xao thế nào ấy.

- Tôi không sao! Mà đó là cái gì thế?

Nghe đến đây y tá Liên mới đưa cho tôi một cái hộp làm bằng gỗ, kèm theo đó một quyển nhật ký. Thoạt nhìn sơ qua thì chiếc hộp chẳng có gì đặc biệt cả, nhưng để ý kỹ thì trên chiếc hộp gỗ đó còn có khắc chữ “Trần” trong rất kỳ lạ.

Tôi tò mò hỏi tiếp:

- Cô có biết danh tính người đã gửi cái này cho tôi không?

- Dạ thưa bác sĩ! Đó là của một gái, cô ta mặc một bộ váy hoa màu trắng, mặc dù vậy nhưng cô ta quay mặt sang hướng khác, nên em không thể nhìn được mặt của cô gái đó ạ.

Tôi trầm nghĩ:

“Kỳ lạ thật! Rốt cuộc thì ai là người đã gửi cho mình thứ này?, mà gửi cho mình để làm gì?”

Vội cắt ngang dòng suy nghĩ, tôi cất lời:

- Thôi được rồi! Cảm ơn cô.

- Vâng! Chào bác sĩ, tới giờ thay ca rồi em xin phép.

Tôi gật đầu, y tá Liên theo đó cũng quay mặt bước ra ngoài rồi đóng cửa lại, cả phòng làm việc lại trở về đúng với cái không gian yên lặng ban đầu của nó, trầm tư một hồi lâu tôi mới đặt chiếc hộp gỗ sang một bên rồi mở quyển nhật ký ra xem.

“Ngày 12 tháng 7, hôm nay vừa nhận được một món đồ từ người lạ, họ bảo rằng hãy giữ nó và gửi vào viện bảo tàng Tâm Linh, tâm trạng có một chút tò mò và mở chiếc hộp ấy ra, nó chẳng có gì cả ngoài một chiếc nhẫn bạc, nó trông cũng khá đẹp nên thôi thì đeo nó vậy.

Ngày 15 tháng 7, qua nay con mèo trong nhà cứ ngồi dưới chân giường kêu lên những tiếng kêu quái gở, nó làm mình sợ đấy, chắc là nó vừa thấy cái gì đó thay đổi trong nhà.

Ngày 20 tháng 7, con mèo nhà mình vừa bị ai đó giết, đầu nó nằm ở góc phòng của mình, mặc dù là thế nhưng suốt đêm mình vẫn nghe tiếng mèo kêu.

Ngày 22 tháng 7, tại sao mình lại đeo nó chứ?, chiếc nhẫn đó thật kì lạ, nó đang siết ngón tay mình đến bật máu.

Ngày 23 tháng 7, mình vừa gặp một người phụ nữ trước cửa nhà, hé nhìn qua khe cửa mình không thấy đầu của bà ta đâu cả.

Ngày 25 tháng 7, đêm trước thì trượt chân ngã cầu thang, hôm nay xuất chút nữa thì mình đã bị thiêu cháy khi quên khóa bếp ga, mình... mình cảm thấy như có điều gì đó xui khiến.

Ngày 28 tháng 7, Minh không muốn đeo nó nữa, hôm nay nhất định sẽ gửi nó vào viện bảo tàng.”

Đọc đến đây tôi mới bàng hoàng khi nhìn thấy tấm ảnh được dán ở trang sau của quyển nhật ký chính là của cô gái tên Hương kia. Tôi lại do dự khi nhìn lại chiếc hộp gỗ kia, cố lấy hết can đảm mở chiếc hộp đó ra, mùi ẩm mốc tự dung cũng xông vào mũi tôi đến khó chịu.

- Thôi đúng là nó rồi! Chiếc nhẫn bạc, nó đã ám cô ta, nhưng nếu là do chiếc nhẫn này làm thì tại sao linh hồn của cô ta lại vương vấn lại bệnh viện này cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Số Trôi Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Tìm Người Chết Thay

Tạm rời bỏ công việc bận bịu, tôi tìm đến Quảng Bình để nhờ thầy Lâm xem thứ bên trong chiếc hộp gỗ ấy, được vài người bạn thân chỉ điểm và giới thiệu nhờ những lần đi phượt cùng bạn bè lên đó, tôi biết thầy Lâm chính là một thầy phù thủy rất cao tay sống ở Quảng Bình, chuyện của tôi tuy chưa biết rõ ràng như thế nào, nhưng vì có quá nhiều chuyện kì lạ đến nỗi tôi không thể không tin vào được cái thực tại trở trêu ấy.

Ngồi xe không biết bao lâu nhưng khi đến nơi thì tôi cũng sớm ngủ được một giấc ngon lành, đem theo chiếc hộp bên mình mà không dám mở ra xem lại lần nào nữa.

Đứng trước cửa nhà thầy Lâm, tôi gõ cửa gọi vào trong:

- Cho hỏi thầy Lâm có nhà không?

- Ai đó?

Giọng của một người đàn ông trung niên nói rõ to, tôi nhận ra ngay đó chính là thầy Lâm, thầy phù thủy có tiếng ở vùng nông thôn hẻo lánh.

- Chào thầy! Tôi là Trung đây, đã lâu không gặp?

Thầy Lâm hé cửa cổng ngó đôi mắt nhìn ra chỗ tôi đứng rồi nói:

- Là cậu Trung đó à? Ngọn gió nào đưa một vị bác sĩ tài ba đến thăm lão già này vậy?

Tôi ngập ngừng:

- Vào trong đi rồi nói sau!

- Ồ kè! Com in.

- Thôi thôi! Tôi lạy ông, chuyện quan trọng đừng mất nghiêm túc như vậy nữa.

Thầy Lâm cười khề khà rồi dẫn tôi vào trong nhà, ngồi trên bộ bàn ghế bằng gỗ, thầy Lâm nhẹ nhàng rót ít trà mời tôi:

- Đây! Uống trà nóng cho thông giọng đi rồi kể.

- Cảm ơn! Tôi xin phép nói thẳng vào vấn đề luôn.

Nói vừa dứt lời, tôi đặt xuống trước mặt thầy Lâm chiếc hộp gỗ:

- Đó! Nó đó.

- Nó đó là nó nào?

- Đạo này bệnh viện hay gặp nhiều chuyện rất kỳ lạ, rồi đến cả án mạng nữa, chiếc hộp này là tôi vừa nhận được từ một người lạ mặt, tôi không biết là gửi vì mục đích gì nhưng tôi có linh cảm rất xấu về chuyện này.

Nghe đến đây thầy Lâm vừa nhìn kỹ chiếc hộp trên bàn, vừa trầm ngâm suy nghĩ:

- Vậy cậu biết người gửi là ai không?

- Tôi không biết! Nhưng tôi đoán chắc đó là Hương, một bệnh nhân bị tai nạn thảm khốc vừa chuyển vào bệnh viện của tôi, và cũng vừa chết cách đây không lâu trong bệnh viện. À! Ngoài cái hộp gỗ này ra, tôi còn có một quyển nhật ký của cô ấy nữa.

Nói rồi Tôi lấy ra đưa cho thầy Lâm đọc, ông ta khi vừa chạm vào quyển sổ ấy thì bỗng dưng ông ta rùng mình vãi cái rồi mới do dự nắm lấy quyển nhật ký đó.

- Oán khí nặng lắm, cậu Trung nhớ mà cẩn trọng!

Nghe thầy Lâm nghiêm túc nói, tôi thấy lo lắng vô cùng, nhưng rồi thầy Lâm lại nói tiếp:

- Ở đoạn cuối của quyển nhật ký chỉ ghi đến ngày 28 tháng 7 thôi sao?

- Đúng vậy!

Ngay khi vừa dứt lời, tự dưng trong đầu tôi bỗng phát giác ra một thứ kinh khủng:

- Ngày 28,... ngày 28 là... Thôi đúng rồi!

- Nó có gì lạ à cậu Trung?

- Cái đêm mà cô ta được đưa vào bệnh viện của tôi cũng chính là ngày đó, chết tiệt! Tại sao chỉ có điều nhỏ nhặt này mà đến giờ tôi mới nhớ ra chứ.

Tôi vùng vằng khó chịu khi đến tận thời điểm này mới nghĩ ra, nhưng sau bao nhiêu chuyện trong bệnh viện thì điều đó dần dần lại trở nên vô nghĩa đối với tôi.

Nói đoạn thầy Lâm bước ra trước cửa nhìn từ trong nhà ra ngoài sân, miệng lẩm bầm gì đó rồi lại trở ngược vào trong:

- Cô gái đó mặt một chiếc váy hoa màu trắng, chết do bị tai nạn xe à?

Tôi sững sờ:

- Đúng rồi! Làm sao thầy lại biết?

- Cái đó có gì khó đâu! Cô ta đi theo cậu từ bệnh viện đến đây cơ mà cậu không nhận ra sao?

- Trời đất! Thầy đừng dọa tôi như vậy chứ, không thể nào có chuyện đó được.

- Hầy...! Nói cậu không tin thì thôi, nhưng mà cô ta vẫn còn lăm le nhìn cậu từ ngoài cổng nhà tôi kia kìa.

Nghe đến đây, người tôi lại nổi da gà, cái cảm giác rờn rợn lại một lần nữa vây kín cả người tôi, lúc bấy giờ cứ hay đưa đôi mắt nhìn ra ngoài cổng mà lòng tôi cứ lo lắng khôn xiết, chẳng biết được tại sao cô ta lại đi theo mình đến tận đây.

- Thầy có cách nào để giúp tôi không?

Thầy Lâm lại trầm ngâm suy nghĩ:

- Hừm! Chuyện này thì cũng hơi khó đấy, nếu tôi đoán không lầm thì trong chiếc hộp này có chứa một vật mang một lời nguyền rất ác nghiệt. Sau khi đọc xong nhật ký của cái cô gái đó, tôi cũng dần nhận ra sự việc đáng tiếc đã đổ ập lên đầu của cô gái trẻ đó.

- Tôi đã mở ra xem rồi! Trong đó chỉ là một chiếc nhẫn bằng bạc đã cũ.

Thầy Lâm trợn mắt lên nhìn tôi:

- Cậu nói cái gì? Chiếc nhẫn bạc ư!

- Lại có điều gì bí ẩn sao thầy?

- Trước đây tôi từng có nghe qua một truyền thuyết đô thị về một món đồ bị ma ám, nói đúng hơn là một chiếc nhẫn bằng bạc, nếu kẻ ra thì chắc sẽ rất dài dòng nên tôi chỉ tóm gọn lại là nếu ai lỡ đeo chiếc nhẫn đó một lần rồi thì chính người đó sẽ trả giá bằng mạng sống. Quanh chiếc hộp này có khắc một loạt ấn ký bùa chú rất lạ mà từ trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy qua bao giờ, có lẽ nó có xuất xứ từ phương tây, nhằm mục đích phong ấn ma quỷ bên trong chiếc nhẫn này.

Tôi tò mò hỏi tiếp:

- Vậy linh hồn người bị chiếc nhẫn này ám sẽ đi về đâu?

Thầy Lâm đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi đáp:

- Khi một người nào đó bị chiếc nhẫn này ám chết thì sau khi chết đi, họ sẽ tìm người khác chết thay, nhưng không phải chỉ có một người là đủ đâu, tất cả những ai từng làm cho người đó thù hận, dù là trước hay sau khi chết, bất cứ khi nào cô ta trả thù được tất cả họ thì lời nguyền oan nghiệt này mới thực sự chấm dứt.

- Tàn độc như vậy thật sao?

- Nói cho cậu biết! Từ khi tôi biết đến cái truyền thuyết đô thị này, tính đến nay cũng hơn chục năm rồi, nếu tính sơ sơ chắc nó cũng giết bảy tám hết chỗ vá rồi cũng nên đó chứ.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 5: Nợ Từ Kiếp Trước

- Giờ trước mắt cậu đeo cái này đỡ đi, có cái này cô ta không hại cậu được đâu!

Thầy Lâm vừa nói vừa lúi húi lấy trong túi ra một sợi dây chuyền, đặt nó lên bàn rồi đẩy qua bên chỗ tôi.

- Đây là gì vậy thầy?

- Không có gì lạ đâu! Đó là một sợi dây chuyền mặt phật, phía sau mặt dây chuyền còn có bùa của tôi khắc trong đó nữa, nên linh lắm đó, ma quỷ loại này sợ lắm.

- Thần kỳ vậy ư!

Nói đoạn thầy Lâm nhìn tôi híp mắt rồi cười gian xảo:

- Ồ thì cái này tính rẻ thôi, năm xì!

- Vậy là sao?

- Thì trả tiền cho tôi chứ sao!
- Ô cứ tưởng thầy tặng tôi!
- Thôi cha nội! Ai cũng tặng thì tiền đâu tôi dành mua rồi làm cái khác chứ?

Tôi do dự móc ví ra tờ năm trăm rồi đưa cho thầy Lâm.

- Chèn ơi! Cậu yên tâm đi, tôi uy tín từ đó giờ, chẳng lừa cậu đâu, đồ đặc để làm bùa, về mực hay là đồ cứng này kia có vài thứ cũng rất khó tìm đấy chứ chẳng chơi.

Tôi gật đầu, định xin ra về nhưng thầy Lâm đưa tay ngăn lại:

- Khoan đã! Ngồi lại đây tôi xem quẻ tí rồi hẵng về cũng được, miễn phí cho cậu.
- Cảm ơn thầy!

Tôi bắt đầu ngồi lại nghiêm chỉnh, lúc này thầy Lâm mới cất lời:

- Ôn định tinh thần rồi thì xòe tay ra!

Nghe đến đây, tôi liền làm theo y như lời thầy bảo, thầy Lâm nắm lấy cổ tay tôi kéo qua bên chỗ thầy rồi ông ta căng mắt ra nhìn những đường chỉ tay của tôi thật chăm chú.

- Cậu sinh vào ngày tháng năm nào vậy cậu Trung?
- Là ngày 15 tháng 9, tuổi con rồng.

Thầy Lâm bấm độn một hồi lâu rồi nói:

- Chà chà số trời cay nghiệt đấy!
- Là sao thầy?
- Cô gái này kiếp trước từng có duyên nợ ràng buộc với cậu, kiếp này không có duyên gặp nhau lúc còn sống, ý trời lại gieo duyên cho cậu gặp cô ta khi cô gái này lìa đời, cậu có biết tại sao đến từng tuổi này rồi mà cậu vẫn chưa có vợ không?
- Thầy nói luôn đi, chứ tôi làm sao biết được!

Thầy Lâm hớp một ngụm trà rồi trả lời:

- Duyên tiền kiếp khiến cậu phải như thế đó, cô ta chết rồi nên toàn bộ kí ức kiếp trước đều nhớ được, nhưng dù may mắn nhớ được đi chăng nữa, thì ân oán kiếp này với những người liên quan tới cái chết của cô ta vẫn sẽ bị cô ta trả thù một cách tàn nhẫn, riêng món nợ tiền kiếp giữa ả và cậu cũng sẽ được cậu trả giá bằng mạng sống, may mắn là cậu đến đây kịp lúc đấy, có sợi dây chuyển mặt phật tôi đưa cậu rồi thì ổn, ả không nhập được vào cậu nữa đâu.
- Vậy còn lời nguyện từ chiếc nhẫn bạc đó thì sao?

Thầy Lâm lại nhoen miệng cười:

- Câu hỏi rất hay đó! Tất cả đều là số trời cả, nhờ cái lời nguyện đó mà hồn phách của cô ta mới có đủ oán khí để đi theo trả thù cậu cùng những người trong cái bệnh viện đó.

Tôi ngạc nhiên:

- Vậy tính ra tất cả cũng là vì tiền kiếp sao thầy?
- Hừm! Không hẳn, hận thù từ chính những người đã bỏ mặt cô ta trong lúc hấp hối cũng là một chuyện đáng để cậu phải suy nghĩ về cách làm việc của bệnh viện, nơi mà cậu đang làm việc, còn cái nghiệt duyên giữa cậu và ả vốn dĩ chỉ là một lý do nhỏ để ả trả thù cậu vì món nợ kiếp trước.

Loay hoay mãi đến tận khuya, thầy Lâm kêu tôi ngủ lại qua đến sáng mai mới đi, tôi có hỏi tại sao nhưng thầy không trả lời.

Lần đầu tiên ngủ ở nhà người lạ, nhất là còn ngủ trong nhà của mấy ông thầy phù thủy, nên tôi cứ trần trọc mãi ngủ không được. Không hiểu sao nhưng tôi nghe rất rõ từng thứ âm thanh một, nằm giữa gian phòng khách ngả lưng trên bộ ghế sofa, tôi nghe rõ tiếng cánh quạt quay trên trần nhà cứ ù ù vì sự cũ kĩ, chiếc đồng hồ treo tường thì tích tắc từng giây một như hòa vào nhịp tim đang đập trong lồng ngực tôi. Lặng lẽ thờ dài ngao ngán, bất thành linh ngoài cửa tiếng mèo kêu oai oái giữa đêm, nó kêu như tiếng của một đứa bé đang khóc vậy.

“cộc cộc, cộc cộc”

Tiếng gõ cửa chậm rãi trước nhà bỗng vang lên làm tôi giật thót mình, tôi bật dậy định đi ra mở cửa thì thầy Lâm từ trong phòng bước ra vịn vai tôi cản lại.

- Dừng ra đó! Để tôi.

Ông ta bước đến bên bàn thờ gia tiên, cẩn thận thấp nhang lên đó rồi lấy trong tủ thờ ra một thanh kiếm gỗ đào, miệng lầm bầm đọc câu chú kỳ lạ, sau đó cán tay chích máu điểm lên thân kiếm. Xong xuôi! tự thân ông ta một mình bước đến gần cánh cửa, thầy Lâm khẽ áp sát tai vào cửa để lắng nghe tiếng động bên ngoài, được một lát sau thầy mới quay mặt sang chỗ tôi rồi nói.

- Một chút nếu có âm thanh gì thì cứ cô thủ trong đây nhé!

- Có gì lạ sao thầy Lâm?

- Không có gì đâu! Nhớ...Dừng mở cửa đó.

Nói dứt lời, ông ta cầm kiếm mở cửa phi ra ngoài sân rồi đóng cửa lại. Tôi vẫn ngồi co ro trên chiếc ghế sofa, lòng cứ thấp thỏm lo âu không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây nữa.

Lúc bấy giờ, bao quanh tôi là một không gian mù mịt, tôi cố kéo chăn trùm kín người, chỉ chừa lại hai mắt để nhìn mọi thứ xung quanh, ánh đèn màu cam trên bàn thờ vẫn chiếu sáng một cách yếu ớt cả gian phòng khách đêm đó.

Quả đúng như dự đoán, được chừng vài phút yên tĩnh thì bên ngoài những tiếng la hét của thầy Lâm đột ngột xóa tan đi bầu không khí tĩnh mịch trong nhà.

- Thầy có sao không thầy Lâm?

Tôi không nghe tiếng ông ta trả lời lại, nhưng kỳ lạ thay lại là tiếng của một cô gái trẻ cười lên khánh khách ngay bên ngoài cửa, những tiếng động mạnh cứ nổ lên mãi như trời sấm.

- Thầy Lâm, thầy Lâm...!

Tiếng đập cửa lúc này mới bắt đầu vang lên thêm lần nữa, nhưng lần này cực kì hồi hã.

- Mở cửa Trung ơi! Mở cửa.

- Thầy Lâm phải không thầy?

- Mở cửa Trung ơi!... mở cửa.

Âm thanh đó cứ lặp đi lặp lại chừng bốn năm lần, tôi vẫn đáp lời và hỏi có phải thầy hay không nhưng chẳng nhận được câu trả lời nào khác cả.

“Mở cửa đi Trung”

Tôi có đôi phút do dự, giọng nói này đúng thật là của thầy Lâm, nhưng theo lý thì ông ta không bao giờ lặp lại câu nói của mình bao giờ cả, lúc này tôi nhớ lại lời của thầy Lâm dặn khi này, nên tôi quyết định nằm im luôn trên ghế không bước đến mở cửa nữa, tiếng gọi giục tôi ra mở cửa vẫn réo lên từng hồi một, đến độ làm tôi sợ hãi bịt cả hai tai lại không muốn nghe thêm lần nào nữa.

Được chừng nửa tiếng sau âm thanh đó mới thực sự chấm dứt, thầy Lâm lúc này mới mở cửa bước vào rồi khóa cửa lại.

- Nãy giờ nằm trong đây ổn chứ?

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy, ông có thể nói cho tôi biết được không?

Tôi nói trong bức tức, thầy Lâm thấy vậy nên vội trấn an:

- Cô gái đó vẫn đứng bên ngoài cửa, cô ta oán hận luôn cả tôi, vì tôi đã nhúng tay vào trong chuyện riêng của cô ả. Xin lỗi cậu nhưng chuyện này tôi chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi, nếu cứ tiếp tục e là sẽ làm liên lụy thêm vài người nữa, oán khí của ả rất nặng, khó lòng mà cảm hóa được bằng lời.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Điều Bất Thường

Ba giờ sáng, tôi và thầy Lâm cả hai vẫn ngồi túm tụm trên chiếc ghế sofa đã ngả màu mà nhâm nhi ít trà nóng, tiếng gió thổi rít từng cơn nghe mà lạnh lẽo vô cùng, có đôi lúc nó thổi mạnh vào cánh cửa sổ cũ kĩ, nghe như có ai đó đang gõ cửa từ bên ngoài trong đêm đen kịt. Không khí bên trong ngôi nhà của thầy Lâm tuy rất ấm, nhưng vẫn chẳng thể nào làm dịu đi nỗi sợ vây kín trong lòng tôi lúc đó, cái cảm giác bất an đến cùng cực, gương mặt của cô Hương luôn ẩn hiện trong đầu tôi, nó ám ảnh và đáng sợ như chính những bộ phim kinh dị mà tôi từng xem trước đây vậy.

Chẳng thể nào xóa được hình bóng man rợ của cô ấy ra khỏi tâm trí, khi mà tôi còn không biết được sáng mai tôi có còn trở về nhà được hay không, cũng đã hai ngày rồi không về nhà, tôi thăm nghĩ ở nhà chắc đi của tôi đã rất trông ngóng tôi về. Sau ngần ấy năm, trải qua biến cố của mẹ, tôi dường như đã cảm nhận rõ hơn về cái thế giới vô hình ấy, nơi mà chỉ có người chết mới hiểu được, khúc hát tang thương vắng vắng trong các nhà xác, tiếng khóc thảm thương cho nỗi buồn của sự chia lìa luôn luôn bao trùm lấy những nơi u uất bậc nhất, nơi của những con người sắp cận kề với cái chết.

Bình tĩnh lại sau dòng suy nghĩ miên man, tôi nhìn sang chỗ thầy Lâm thì đã thấy ông ta tựa lưng ngủ gục trên ghế sofa từ bao giờ, tôi lay người thầy dậy:

- Thầy vẫn ổn đấy chứ?

Thầy Lâm lúc này mới lơ lơ nhìn qua tôi vừa ngáp vừa đáp lời:

- Có ổn hay không thì bây giờ cũng đâu còn quan trọng nữa!

- Tại sao thầy lại nói vậy?

Thầy Lâm không trả lời, đứng dậy quay mặt bước thẳng vào bên trong phòng, lấy ra một mảnh giấy trắng và một cây bút chì. Ông ta cẩn thận đặt tờ giấy lên bàn, tay trái bấm độn, tay phải cầm bút viết ra những hình thù kỳ lạ, tôi ngồi cạnh thầy chăm chú nhìn không rời mắt, nét bút của thầy Lâm cực kỳ điêu luyện khi thầy viết ra những ký hiệu lạ đó, nó giống như một loại bùa vậy, vì tôi chưa từng thấy những thứ như vậy trước đây bao giờ, nên khi được tận mắt thấy thầy Lâm đặt bút trên trang giấy mà lòng tôi đầy thán phục.

“Cạch”

Đang viết giữa chừng thì bỗng dừng cây bút chì gãy ngòi, nét mặt thầy Lâm đột ngột biến sắc.

- Có chuyện gì vậy thầy?

- Ý trời rồi!

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi nghe thầy Lâm nói thế:

- Ý thầy là...!

- Tôi mua nhầm hiệu bút chì dỏm rồi, mới viết chưa được gì nhiều đã gãy.

- Trời đất! Thầy làm tôi tưởng có chuyện gì nghiêm trọng sắp đến rồi chứ.

Thầy Lâm lúc bấy giờ mới ngoảnh nhìn sang tôi với nét mặt nghiêm nghị:

- Cậu bớt vui mừng đi! Thật ra là có điềm thật đấy.

- Vậy rốt cuộc là gì vậy, thưa thầy?

Thầy Lâm đưa tay lên chỉ vào những gì mà thầy viết lên giấy từ nãy giờ rồi đáp:

- Âm dương tập vật, tử linh sát khí, kỳ này lại có thêm người chết, xác của cô ta hiện tại đang nằm ngoài nghĩa địa Tân Lộc.

Dù không hiểu hết những gì mà thầy Lâm nói, nhưng nghe đến chuyện phải có người tiếp tục chết thì tôi lại thấy lo sợ vô cùng, tôi không biết tại sao thầy Lâm lại biết được rằng xác của cô Hương đó đã được đem về chôn cất tại nghĩa địa Tân Lộc, bởi vì khi mà có người đến nhận xác thì nhân viên bệnh viện đã phải gọi cho tôi ngay khi xác được mang đi rồi, kỳ lạ là từ ngày tôi đi đến nay, ở bệnh viện Kim Hồng chẳng ai gọi báo cho tôi tình hình bệnh viện ra sao cả.

Nói đoạn, thầy Lâm còn nói thêm:

- Cậu có từng nghe qua truyền thuyết ma dẫn mộ không?

- Là sao thưa thầy?

- Tôi biết cậu đang nghĩ gì mà, người chết họ tự đến nhận xác của họ rồi đem chôn.

Tôi ngạc nhiên khi nghe thầy Lâm nói thế:

- Làm sao có chuyện đó xảy ra được!

- Hahaha! Chuyện tâm linh vốn dĩ đã là bất chấp vật lý rồi, nếu đưa cái logic của vật lý khoa học ra để giải thích mấy thứ ma mị đó thì nó đâu còn gọi là tâm linh nữa.

- Vậy giờ kế hoạch tương tận của thầy là như thế nào?

Tôi vừa lo vừa hỏi dồn thầy Lâm, ông ta lại tiếp tục chỉ vào những ký tự lạ trên tờ giấy rồi trả lời:

- Hiện giờ tôi chẳng thể giúp gì cho cậu được nhiều cả, chỉ có thể chỉ đường cho cậu vượt qua cái kiếp số này, vốn dĩ số trời đã rất cay nghiệt rồi nên nếu có cố nhúng tay vào giúp cậu thì e là ngay cả tôi cũng khó tránh được họa diệt thân.

Tôi và thầy Lâm cứ thế bàn chuyện cho đến tận trời sáng, sau cuộc nói chuyện đó tôi mới chào tạm biệt thầy Lâm và trở về nhà.

Một tiết trời âm u khó tả, chẳng đường từ Quảng Bình trở về nhà khá là xa xôi, ngồi trên xe tôi luôn có cảm giác mệt mỏi vô cùng, cả người ê ẩm. Được chừng vài phút thì có một người từ sau bước đến ngồi cạnh tôi trên chuyến xe khách buổi sáng ngày hôm đó, chuyến xe chỉ vồn vện vài người khách, nên không mấy lạ khi ghế trên xe còn trống rất nhiều.

- Cô gì ơi! Cô có thể ngồi chỗ khác được không, vẫn còn nhiều ghế mà, tôi muốn được ngồi một mình.

Tôi cất giọng hỏi cô gái ngồi cạnh bên tôi nhưng cô ta không trả lời, lúc này tôi mới chịu ngo đầu mắt nhìn sang cô gái đó. Một cô gái đội một chiếc mũ chụp màu đen, tóc cô ta dài che kín cả mặt, còn mặc thêm một chiếc váy màu nâu sẫm trong rất lập dị.

Cho đến khi tôi đưa tay đặt lên vai của cô ta để mong cô ấy để ý tới thì một cảnh tượng hãi hùng hiện ra ngay trước mắt tôi, lúc cô gái đó quay mặt lại thì tôi mới nhận ra gương mặt phía sau mái tóc đen dài ấy chính là Hương, nhưng đôi mắt của cô ta hoàn toàn trống rỗng, nó giống như một hố sâu vậy, những thứ dị hợm bỏ lúc nhúc rơi rớt đầy miệng của cô ta làm tôi buồn nôn khó chịu, mùi hôi thối của một cái xác đang bị thối rữa sau nhiều ngày bốc lên nồng nặc, tôi thét lên trong sự kinh hãi khi cô ta chụp lấy cổ tay tôi rồi siết chặt, tôi cố che kín mặt và nép người vào sát bên cửa kính của chiếc xe khách mà run rẩy.

Ít phút sau con ác mộng, tôi thét lên thành tiếng:

- Không... Hương, cô đừng tìm tôi nữa!

Những hành khách ngồi trên xe lúc đó ai nấy cũng đều nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường, tôi ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh rồi đưa tay lau nhanh những giọt mồ hôi trên mặt, khẽ nhìn lại chiếc ghế cạnh bên, nó hoàn toàn trống không như thể chưa từng có ai ngồi lại ở đó trong suốt chuyến đi.

“Thì ra là mơ, chuyện quái quỷ gì vừa xảy ra thế này?”

Ê ẩm cả người vì ngồi lâu trên xe, tôi bất giác nhìn xuống thì mới phát hiện ra cổ tay tôi in rõ nét một dấu tay của ai đó, nó hệt như lúc Hương nắm lấy tay tôi trong cơn mơ khi nãy vậy, tôi chợt rợn người khi nhớ lại cái hình ảnh kinh dị đó.

Một cơn mưa lạnh buốt trút xuống giữa ban ngày, bầu trời âm u nay lại được dịp bậc lên khiến khung cảnh ngày hôm đó càng thêm âm đạm, ngồi trên xe tôi cứ xoa xoa chỗ bị bầm tím ở cổ tay, tôi không dám chớp mắt thêm lần nào nữa vì nỗi sợ vẫn chưa dứt.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7: Căn Phòng Máu

Vẫn là bầu không khí âm đạm như thường lệ, một buổi sáng với đầy ắp bệnh nhân thăm khám và chờ đợi, đứng trước cổng bệnh viện nhìn vào, tôi lấy một hơi hít thật sâu cái không khí gần gũi đó.

Từ khoảnh khắc vui buồn của bệnh nhân cho đến những tiếng thở dài sụt sùi trong nước mắt của những gia đình đến để nhận xác từ bệnh viện về, tất cả như đã quá quen thuộc đối với tôi khi đó. Những ngày mệt mỏi với mớ hồ sơ bệnh án bộn bề, những khi ở lại bệnh viện giải quyết những công việc còn thừa của ngày hôm trước, tất cả mọi thứ xoay vòng trong đầu tôi.

Bước vào bên trong, thấp thoáng y tá Liên nhận ra tôi trong một bộ đồ bác sĩ thường trực, cô ấy nhẹ nhàng đến thưa:

- Em chào bác sĩ Trung!

- Chào cô, Liên! Hôm rày có gì mới không?

Y tá Liên gật gù đáp lời tôi:

- Dạ thưa bác sĩ tất cả vẫn ổn ạ!
- Tin đồn về bệnh viện vẫn còn sao lại ổn?
- Thưa bác sĩ! Em cũng không biết nữa ạ, chỉ biết là mấy ngày qua chẳng thấy ai nhắc gì đến chuyện bệnh viện mình có... có ma cả.
- Suyt!

Tôi vội che miệng y tá Liên lại, dắt cô ấy sang một góc khuất rồi nói:

- Cô và các nhân viên trong bệnh viện tốt nhất là nên im lặng, để tránh làm ảnh hưởng đến uy tín của cả cái bệnh viện này, có rõ chưa?

Liên gật đầu lia lịa:

- Dạ, dạ em biết rồi thưa bác sĩ!

Nghe đến đây tôi cũng gật đầu rồi tiếp tục vào thang máy, tôi trở về với văn phòng làm việc của mình ở lầu 5 của bệnh viện Kim Hồng. Giây phút định mở cửa bước vào thì vô tình tôi lại thấy bác sĩ Trương, anh ta lò dò bước ra trong thang bộ.

- Kỳ lạ! Chẳng phải phòng làm việc của cậu ta ở dưới lầu 2 hay sao, giờ này sao lại ở đây?

Vừa nói thầm trong miệng, tôi cảm giác như có điều gì đó thật khó hiểu cho nên tôi đã bí mật đi theo anh ta.

Cho đến khi tôi đi theo bác sĩ Trương lên đến sân thượng của bệnh viện, thấy anh ta bước gần đến lan can thì tôi mới hoảng hồn chạy ngay đến ngăn anh ta lại.

- Trương, này... cậu bị sao, thế?

Lúc này cậu ta mới giật mình mở to đôi mắt, ngược mặt lên nhìn tôi rồi nói:

- Ô... đây là đâu? Anh Trung! Sao anh lại ở đây?
- Cậu thật sự không nhớ gì hết à?

Tôi tỏ ra vẻ mặt nghi ngờ rồi nói tiếp:

- Vừa nãy nếu tôi không giữ chân cậu lại thì cậu đã chết chắc rồi.
- Ý anh là sao?
- Cậu thử nhìn sau lưng cậu đi!

Nghe đến đây bác sĩ Trương mới quay người lại, cậu ta đứng hình khi biết được rằng chân của cậu chỉ còn cách tầm hai bước là có thể ngã xuống từ tầng cao nhất của bệnh viện.

- Chuyện gì vừa xảy ra thế này? Bác sĩ Trung, anh nói cho tôi biết đi!
- Làm sao tôi biết được.

Không kịp nói thêm gì nhiều, tôi liền dắt bác sĩ Trương xuống lầu dưới, thường thì cửa dẫn lên sân thượng của bệnh viện đều đã khóa kỹ càng, nhưng lạ thay là bác sĩ Trương lại có thể mở ra và đi lên đó, đầu óc tôi lại suy diễn ra nhiều nghi vấn, liệu chìa khóa ở đâu ra để cho anh ta có thể mở cửa bước ra ngoài đó? Rồi tại sao Trương lại lên sân thượng để làm gì làm kia chứ?

Tạm gác mọi chuyện sang một bên, tôi cẩn thận khóa cửa và kiểm tra thật kỹ càng lại ổ khóa cửa trên sân thượng, sau đó trở về phòng làm việc bên dưới lầu 5 của mình.

Như mọi ngày, khi trời sập tối là tôi đều đi dạo quanh bệnh viện để kiểm tra cũng như xem xét cách làm việc của các nhân viên, y tá trong bệnh viện xem có làm nghiêm túc hay không rồi mới ra về. Rải từng bước qua các tầng lầu bằng cầu thang bộ, khi đi đến dãy hành lang cuối cùng của lầu 2, tôi đứng khựng lại một hồi lâu.

- Lạ thật! Từ lúc gặp anh ta trên sân thượng đến giờ anh ta vẫn chưa gửi báo cáo ngày hôm nay cho mình, thông thường thì gửi sớm lắm mà tan ca rồi vẫn chưa gửi, đã vậy đèn trong văn phòng thì vẫn còn sáng như vậy là sao?

Tôi lặng lẽ bước đến gần với cánh cửa phòng làm việc của bác sĩ Trương, đưa tay lên gõ cửa, tôi cất lời gọi:

"cộc cộc cộc"

- Bác sĩ Trương! Cậu có đó không? Tôi cần bản báo cáo của ngày hôm nay... bác sĩ Trương...!

Tôi liên tục gõ cửa và gọi nhưng chẳng thấy ai trả lời cả, lúc này đứng trước cửa tôi mới bắt giác nhận ra một mùi tanh tươi cực kỳ nặng nề đang xông vào mũi tôi. Cảm thấy trong lòng bất an, tôi vội đập cửa xông vào.

- Trời ơi! Cậu Trương, cậu đang làm gì vậy?

Trước mắt tôi là một cảnh tượng kinh hoàng, khắp cả căn phòng làm việc đều dính toàn là máu, bác sĩ Trương đang ngồi tựa lưng vào tủ sách trong căn phòng, tay cầm con dao cửa lấy cổ tay, máu thì đã ướt đầm cả một vùng ngay dưới nền gạch, nước mắt của anh ta vẫn lăn dài trên má, gương mặt mếu máo và tỏ ra đau đớn tột độ.

Tôi vội giành lấy con dao từ tay Trương, lục tung phòng làm việc lấy bộ sơ cứu ra để cầm máu cho anh ta gấp. Sau khi vật lộn với hơn nửa giờ đồng hồ, lúc này Trương mới kịp hoàn hồn lại, tuy vậy mà tay còn lại của cậu ta vẫn cứ run một cách không tự chủ. Tôi bắt đầu mở lời:

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Bác sĩ Trương miệng lắp bắp nói không thành tiếng, dù cố gắng áp sát tai mình vào để nghe nhưng tôi vẫn không nghe được gì từ anh ta cả. Đang cố nói gì đó thì tự dưng bác sĩ Trương trợn mắt nhìn ra ngoài cửa phòng, anh ta bắt đầu mất kiểm soát.

- Cô... cô... ta... chính chính là... cô...!

- Trương! Cậu bình tĩnh lại đi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, cậu nói cho tôi biết đi.

Giây phút không ngờ tới, Trương chụp lấy con dao trên tay tôi rồi tự mình đâm vào bụng rạch nhiều nhất liên tục, tôi ngồi cạnh tận mắt chứng kiến cái cảnh khủng khiếp đó cũng phải bàng hoàng trước những gì mà Trương làm.

Khuôn mặt đáng thương của Trương ngược lên nhìn tôi trong uất ức lần cuối cùng rồi tắt thở, dù không biết được thực ra Trương đã nhìn thấy gì nhưng nét mặt của cậu ta đã sớm cho tôi biết được rằng bản thân cậu không hề muốn làm những việc như vậy.

Ngoài cửa sổ phòng làm việc, một con quạ từ đâu đó bay vào rồi đậu trên bàn, nó kêu lên những tiếng kêu oái oăm một cách đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Đường Đoạt Mệnh

Cái chết của Trương đêm qua làm tôi thấy mình dường như quá vô dụng để cứu giúp một ai đó trong nghịch cảnh, từ cái chết của Hương cũng vậy, dù tôi không hề hay biết gì nhưng từ trong thâm tâm tôi luôn cảm thấy ray rứt vì đã không quản lý tốt nhân viên của mình để cho họ tự ý quyết định những chuyện cấp bách, nhưng rồi sau những dòng suy nghĩ lan man tôi mới tự trấn an và dàn xếp tất cả mọi chuyện đêm qua lại bằng cách giấu đi nguyên nhân cái chết của Trương ở bệnh viện để tránh làm nhân viên cũng như bệnh nhân trong bệnh viện sợ hãi.

Một buổi sáng đầy âm u, đứng trước phần mộ của Hương trong nghĩa địa Tân Lộc, tôi nhẹ nhàng đặt lên đó một bó hoa màu trắng, tự trong đáy lòng tôi thầm nghĩ.

“Rốt cuộc thì thời qua đã xảy ra chuyện gì? Từ khi cô chết tại bệnh viện của tôi, hầu như những chuyện kỳ quái lại bắt đầu xuất hiện, tôi thực sự không thể giải thích được nguyên nhân là gì nhưng tôi tin chắc đó là cô,... nhưng mà tại sao cô lại muốn trả thù cái thế giới này vậy cô Hương? Có phải chăng là vì những con người đã dồn ép cô vào đường cùng, hay là chính vì những hận thù của tiền kiếp làm cho cô lu mờ đi sự minh mẫn?”

Tiết trời se lạnh của ngày hôm đó như bùa vậy lấy thân thể tôi, bất chợt cơn mưa phùn giăng kín bầu trời, nó ảm đạm và tang thương lạ kỳ, những giọt mưa thấm thoát phủ đầy trên những đóa hoa trắng trước mộ, di ảnh của Hương cũng dần bị những giọt nước mưa ấy che lấp.

Tôi lặng lẽ lau sạch những giọt sương mưa ra khỏi di ảnh, lấy trong túi ra chiếc hộp gỗ cũ kỹ rồi nhẹ nhàng đặt vào trong một góc khô ráo không bị mưa tạt vào trước mộ của Hương, tôi thầm cầu nguyện.

- Cầu cho linh hồn của cô được yên nghỉ, hãy buông bỏ những hận thù trên thế gian này!

Vừa dứt lời thì trong đầu tôi bỗng u mê lạ thường.

“Anh sẽ không bao giờ sống yên trong cái bệnh viện đó đâu...!”

Giọng nói của một cô gái trẻ bỗng nhiên vang vọng trong đầu tôi rõ mồn một đến rợn người, lúc bấy giờ tôi mới cảm thấy lạnh sống lưng khi nhìn kỹ vào di ảnh của người con gái tên Hương ấy.

Trời vẫn mưa âm ỉ, tôi trở về với một tâm trạng cực kỳ nặng nề, dọc con đường dẫn ra bãi xe ngập đầy trong nước, lúc ra về vô tình tôi lướt ngang qua một người phụ nữ kỳ lạ.

- Cậu làm rơi đồ kia!

Người phụ nữ mặc một bộ đồ toàn màu đen cầm chiếc ô nhỏ che kín mặt, vừa cất giọng vừa đưa tay chỉ xuống đất.

- À vâng! Cảm ơn cô.

Nói rồi tôi cuối người định nhặt lấy thứ mà người phụ nữ kia nói, thì đó cũng là lúc tôi nhận ra vật tôi đánh rơi chính là chiếc nhẫn bạc quen thuộc.

- Cái gì đang xảy ra thế này? Không... không thể nào như vậy được, mình vẫn để nó ở trong chiếc hộp gỗ kia cơ mà!

Tôi cố đưa mắt nhìn khắp xung quanh nghĩa địa Tân Lộc nhưng chẳng còn thấy người phụ nữ kia đâu nữa, bà ta như thể bốc hơi đi khỏi nơi đó vậy, chẳng còn bóng dáng hay vết tích nào. Ngơ ngác nhặt lại chiếc nhẫn, tôi vội trở lại mộ phần của Hương rồi bỏ nó vào lại trong chiếc hộp khi này.

Chạy thật nhanh ra khỏi nghĩa địa Tân Lộc, tim tôi cứ thấp thỏm lo sợ một thứ gì đó mà bản thân tôi cũng không biết được, có lẽ cuộc sống của một con người ở cái thế giới này còn quá ngắn ngủi chăng? Hay đó là do nghịch cảnh? Tôi hoàn toàn tin vào sự tồn tại của thế giới vô hình ấy, nhưng trên thực tế nếu nói về kiếp này hoặc kiếp trước thì tôi không dám khẳng định rằng nó có thực tại.

Trở về bệnh viện Kim Hồng, tôi lại một lần nữa tiếp tục đắm chìm trong những công việc bộn bề như mọi ngày, dù là sợ, sợ những thứ đen tối kia sẽ làm hại mình, nhưng rồi khi tôi phải bận bịu xem những núi hồ sơ bệnh án của bệnh nhân thì tôi lại quên đi rằng bệnh viện mà tôi đang làm việc đã không còn giống như trước nữa.

Hơn 8 giờ đêm, tôi vẫn ngồi trên bàn làm việc của mình trên lầu 5, tôi tự hỏi rằng:

“tại sao tôi lại có đủ can đảm để tiếp tục ngồi làm việc trong một cái bệnh viện ma quái này? Tại sao tôi lại có đủ dũng khí để đối diện với những thế lực vô hình kia mà không một chút sợ hãi?”

Có lẽ là không! Tôi vẫn sợ, tôi vẫn ám ảnh những thứ đen tối đó như một bản năng, nhưng khi đã bước quá sâu và phải chứng kiến tận mắt nhiều lần những thứ kinh dị kia, tôi lại thấy mình ngày càng gan dạ hơn bao giờ hết”

Quay trở lại với bối cảnh căn phòng làm việc, khi đã giải quyết được kha khá hồ sơ, tôi mới bắt đầu nghỉ tay và thu xếp đồ đạc để trở về nhà.

Con đường đi đến thang máy tuy không xa nhưng quả thực nó là cả một đoạn đường u tối đầy thử thách đối với tôi khi đó, đã hai đêm liền, dãy hành lang lầu 5 luôn tối om, dù đã có nhờ thợ sửa nhưng rồi đến khi trời tối thì đèn trên dãy hành lang cũng đột ngột đứt bóng hàng loạt, để lại khung cảnh tối tăm mịt mờ trải dọc cả đoạn đường dài. Hầu hết các nhân viên, bác sĩ cùng làm việc tại lầu 5 đều ra về trước năm giờ chiều, chỉ có mỗi tôi là ở lại hơi quá khuya vì tôi làm việc rất tâm huyết đối với cả cái bệnh viện này.

Cầm trên tay xấp hồ sơ, tôi vội bước nhanh qua dãy hành lang lầu 5 một cách vội vã, âm thanh của tiếng bước chân vang lên mỗi khi giày tôi chạm vào nền gạch dường như khác hơn thường ngày, nó như pha trộn giữa nhiều bước chân hơn, khi đã đến gần cái thang máy thì tôi mới kịp nhận ra bên trong cũng có người đang đi lên.

“ting tong”

- Bác sĩ đi nhanh vậy ạ?

Tiếng của y tá Liên cất lời làm tôi thờ phào nhẹ nhõm.

- Sao giờ này mà cô còn ở đây?

- Ô bác sĩ quên là hôm nay là chủ nhật sao ạ?

Nghe Liên nói tôi đây, tôi mới chợt nhận ra hôm nay tôi được nghỉ.

- Em cứ tưởng hôm nay bác sĩ không đi làm, thì ra sáng giờ bác sĩ vẫn làm việc trên lầu mà em không biết!

- Thế tóm gọn lại là giờ này cô lên đây làm gì?

Y tá Liên lúc này mới đáp lời:

- Dạ em lên đây tìm bệnh nhân ạ!

- Kỳ lạ vậy, bệnh nhân nào mà lên được tận đây?

- Thưa bác sĩ! vừa có bệnh nhân tỉnh dậy từ trong nhà xác của bệnh viện ra, em hay tin rằng người đó vừa chạy lên đây nên em cùng với một vài người khác nữa đang đi tìm đây ạ.

“Lại là chuyện quái quỷ gì nữa đây chứ?”

Tôi đứng suy nghĩ băng quơ được một hồi lâu thì y tá Liên kéo tay tôi quay đầu lại:

- Bác sĩ Trung, cô ta kìa kia!

Lúc này tôi mới quay đầu nhìn lại và thấy một cô gái đang đứng quay mặt úp vào trong tường trên dãy hành lang lầu 5, cô gái đó vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân của bệnh viện, Liên cố kéo tôi chạy sang chỗ đó nhưng theo quán tính tôi ghì tay Liên giật lại.

- Khoan đã!

Ngay lúc này, cô gái bí ẩn kia mới quay đầu lại cùng với một gương mặt tím tái nhợt nhạt, trên tay của cô ta còn cầm sẵn một con dao nhọn, nó đã thấm đẫm máu của ai đó, tôi cũng chẳng biết được cô ta lấy con dao đó từ đâu cả vì nó chẳng phải là dao ở trong bệnh viện, cô ta bước đến cánh cửa của một cái phòng làm việc khác ở gần đó rồi kéo lê lê cánh tay của một cái xác của ai đó, nhìn kỹ tôi mới nhận ra cái xác đó tôi mới lạnh người khi cái xác mặc một bộ đồ y tá, do cái xác đã mất đầu nên tôi không thể biết được đó là xác của ai.

- Chạy!, chạy nhanh đi.

Tôi kéo tay y tá Liên chạy nhanh đến cánh cửa thang máy, cô ta vẫn lâm lâm con dao mà chạy sòng sọc trên đoạn đường dài của lầu 5, cái xác của cô gái xấu số kia cũng bị cô ta kéo theo làm cho cả một đoạn đường dài trên hành lang dính toàn là máu.

- Nhanh lên nào! đừng có chậm trễ như vậy chứ.

Tôi cố bấm nút đóng cửa thang máy lại với niềm hy vọng rằng cô gái kia sẽ không thể nào giết được tôi và Liên nữa, khoảnh khắc cánh cửa đã khép lại hoàn toàn rồi thì tôi mới ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc như sắp đứt hơi, lúc bấy giờ tôi mới vừa gục mặt xuống đất thờ dốc vừa hỏi:

- Cô sao rồi Liên?

- Em không sao!

Nghe được giọng điệu có phần điềm tĩnh của Liên, tôi thấy yên tâm phần nào, nhưng rồi suy nghĩ kỹ lại thì nó trông thật khác với y tá Liên thường ngày.

- Có thật là cô thấy bình thường chứ?

- Vâng!

Trong khi đang chờ đợi để thoát ra khỏi thang máy, vô tình nhìn xuống tay của Liên, lại một lần nữa tôi nhận ra ngay chiếc nhẫn bạc ấy.

- Cô... cô lấy đâu ra chiếc nhẫn này?

- Thưa bác sĩ! em nhận nó từ một cô gái kỳ lạ hồi sáng này thôi ạ, mà nhắc mới nhớ, cô gái đó dường như em đã gặp cô ta ở đâu rồi mà em không nhớ.

Đúng lúc cánh cửa thang máy mở ra, đứng đối diện tôi vẫn là tầng lầu 5, nhưng lần này người đứng trước tôi lại chính là Hương, tôi hét lên trong điên loạn khi con dao đâm xuyên lòng ngực tôi.

- Không...!

Tiếng la thất thanh cũng làm tôi bừng tỉnh dậy sau cơn mê, choáng ngợp trước ánh sáng từ chính căn phòng, tôi mới nhận ra mình đang nằm trên chiếc giường mà thường ngày tôi hay thăm khám các bệnh nhân, cạnh tôi là một cô y tá khác của bệnh viện đang kiểm tra tình trạng sức khỏe cho tôi.

- Cuối cùng thì anh cũng đã tỉnh lại rồi, bác sĩ Trung!

Bạn đang đọc truyện *Số Trôi Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Đêm Đòi Mạng

- Đây là đâu?

Tôi mệt mỏi cất tiếng hỏi y tá.

- Đây là lầu 1 bệnh viện Kim Hồng thừa bác sĩ, có người tìm thấy anh đang ngất xỉu trên hành lang của lầu 5 bệnh viện, nên họ đã đưa anh thẳng xuống

đây.

- Tôi... tôi đã hôn mê lâu chưa?

- Anh đã hôn mê được hơn một ngày rồi!

Cố gắng nhìn lại đồng hồ treo tường đã điểm hơn 7 giờ tối, tôi tiếp tục hỏi:

- Cô có thấy y tá Liên đâu không?

- Ở anh không biết gì sao thưa bác sĩ?

- Biết chuyện gì?

- Cô Liên cô ấy đã nhảy lầu chết cách đây hai ngày rồi ạ!

Nghe đến đây, tôi chợt giật mình khi biết được một sự thật kinh hoàng, vậy Liên mà tôi gặp đêm trước là ai?, tôi chẳng thể định hình được tất cả mọi chuyện mà tôi đã gặp đêm hôm qua là gì.

“Chuyện đêm qua là mơ sao?”

Cô y tá kia lại nói tiếp:

- Chính xác là vào hôm thứ bảy tuần trước, Liên mở cửa trên sân thượng của bệnh viện rồi nhảy xuống chết tại chỗ rồi ạ, lúc đó cũng đã gần 10 giờ đêm rồi.

- Thế ai đưa cho cô ta chìa khóa cửa trên sân thượng chứ?

- Chuyện đó em cũng không rõ thưa bác sĩ!

Tất cả mọi thứ lại xoay vòng vòng trong đầu tôi.

“Rốt cuộc thì tại sao Liên lại có thể lên được sân thượng mà nhảy lầu tự tử?, liệu rằng có thật sự là Liên muốn tự tử, rồi động cơ nào kia chứ?”

Nằm ngủ lại qua đêm ở bệnh viện, vật vờ trên giường mãi tôi mới bật người dậy rảo bước ra khỏi phòng bệnh, lúc đó tôi mới kịp hay phòng mà tôi đã nằm cũng chính là căn phòng bệnh Hương từng nằm lại để chờ phẫu thuật.

Hơn một giờ sáng, đứng trước cửa căn phòng số 6 nhìn ra cả một dãy hành lang vắng hoe không một bóng người, cái cảm giác rờn rợn khó tả làm tôi buốt cả sống lưng, gió trời thoáng thổi ngang qua sau gáy làm tôi rùng mình vì lạnh, đang lơ mơ phân vân giữa hư và thực, thoáng thấy có một cô gái từ xa bước đến, gác tay lên cửa phòng tôi chồm người tới trước để nhìn cho rõ hơn. Phần vì trời tối, ánh đèn trên dãy hành lang lúc đó cứ nhòe đi như thể sắp tắt điện làm tôi không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của cô ta.

Vừa trông thấy tôi thì cô ta bỗng dừng bước chậm lại, bờ môi đỏ hồng nhoen miệng cười khi đôi mắt tôi đang nhìn về phía cô gái đó.

“Cảm giác này là sao? Cô ta trông thật quen, hình như mình đã gặp cô ta ở đâu rồi thì phải?”

Vừa suy nghĩ, tôi vừa đứng bên cửa phòng số 6 nhìn theo bóng dáng của cô gái kia mà không rời mắt, tiếng của đôi giày cao gót khẽ chạm vào nền gạch mà vang lên rõ mồn một, giây phút cô ta lướt ngang qua mặt tôi thì cũng là lúc tôi điếng người khi nhìn thấy cái khuôn mặt bị đập nát hết một bên mà khi này trời tối tôi không thể nhìn thấy.

- Cô... cô là Liên! Cô chưa chết ư.

Cô gái kia vẫn cứ bước đi qua hết một đoạn dài trên dãy hành lang đó mà không đáp lại lời nào, cho đến khi cô ta đi khuất dần vào trong màn đêm sâu hun hút.

Từ phía sau lưng tôi bỗng dựng có một cánh tay thon mượt của một cô gái trẻ, chậm chạp lướt từ sau gáy ra trước ngực, tôi cảm nhận được làn hơi lạnh lẽo của một thứ gì đó đang đứng ngay phía sau mà thổi vào cổ tôi đến buốt cả người, giọng nói thì thảo cứ vắng vắng như từ một cõi u minh tâm tối nào đó vọng về khiến cho tôi toát hết cả mồ hôi lạnh.

“Em... em lạnh quá, anh Trung...”

Câu nói thoáng chốc đan xen sự giận dữ tột cùng rồi bắt đầu thay đổi:

“Mạng của tao... trả mạng cho tao, mày để nó giết tao!”

Giọng nói ngân vang trong đầu dường như đã gần chạm đến tận cùng của nỗi sợ hãi trong lòng tôi lúc đó, người tôi cứng đờ ra mà chẳng thể nào nhúc nhích được, cổ họng tôi nghẹn lại không thể nào thốt được nên lời, tôi thấy lồng ngực mình như sắp nổ tung ra khi cánh tay lạnh như băng ấy đang dần siết chặt lấy người tôi từ phía sau. Mọi thứ xung quanh bỗng dần mờ đi trước mắt tôi, cố gắng đưa đôi mắt liếc nhìn mọi vật, tôi lại thấy chiếc nhẫn bạc

quen thuộc đang đeo trên cánh tay đó.

Lấy hết can đảm quay đầu lại nhìn, tôi hoảng hồn khi thấy Liên đang đứng cạnh mình ngay từ phía sau, cô ta cố bóp lấy cổ tôi rồi siết mạnh đến ngộp thở.

- Liên... Liên cô...!

Từ bên ngoài cửa phòng, thầy Lâm nhanh chóng xông vào vạch cổ áo của tôi ra, làm sợi dây chuyền lộ ra ngoài rồi phát sáng, khi đó cánh tay của Liên như bị trăm ngàn ngọn lửa thiêu đốt. Lúc bấy giờ thầy Lâm mới lấy trong túi ra một lá bùa, ông ấy niệm câu chú lẩm bầm trong miệng, lá bùa tự khắc bốc cháy trên tay, ngay sau đó thầy Lâm một tay cầm một thanh kiếm gỗ đào, tay còn lại cầm lá bùa đang cháy quẹt lên thân kiếm rồi cứ thế mà chém vào khoảng không xung quanh tôi, những tiếng nổ lộp bộp cứ ì ùng như những pháo bông, tôi ngồi gục xuống nền gạch thờ như sắp chết đến nơi.

Sau gần nửa tiếng đồng hồ nằm vật vã trước cửa phòng số 6, thầy Lâm lúc này mới lên tiếng.

- Cậu có sao không, cậu Trung?

Vừa được thầy Lâm đỡ dậy, tôi cố cất lời trong khó khăn:

- Tôi... tôi không sao?... Làm sao mà thầy tìm đến được đây?

- Tôi có vừa bói cho cậu thêm một quẻ nữa thấy điềm chẳng lành, cũng may là cậu có để lại địa chỉ ở nhà tôi, cho nên tôi mới vội chạy đến đây.

- May là thầy vào kịp, chứ nếu không thì tôi đã bị cô ấy bóp cổ chết rồi!

Nghe đến đây thầy Lâm mới lắc đầu:

- Không đâu cậu Trung!

- Ông nói vậy là sao?

Lúc này thầy Lâm mới dìu tôi ra khỏi bệnh viện, vừa đi ông ta vừa kể:

- Lúc tôi vào tới đây thì tôi chỉ thấy cô ta đứng ở ngoài hành lang nhìn vào chỗ cậu thôi, riêng cậu lúc đó thì tự tay mình bóp cổ, nếu là người bình thường không có mắt âm dương chắc sẽ tưởng rằng cậu đang tự tử đấy!

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi nghe thầy Lâm nói thế:

- Vô... vô lý, làm... làm sao tôi có thể làm thế được, rõ ràng... là cô ta muốn hại tôi kia mà!

- Hầy!... Nói cho cậu hiểu thì thật khó, cậu không thấy kỳ lạ là cả cái bệnh viện đêm nay chẳng có lấy một người qua lại tại đây hành lang này hay sao? Đó là do ả đã cố tình che mắt hết tất cả mọi người ở đây, nên cậu không thể nhìn thấy ai cũng là điều đương nhiên, nhưng mối lo ngại của tôi lần này không phải chính là vì cô gái tên Hương đó.

- Vậy ý của thầy là...!

- Đúng vậy! Đó chính là... những người bị cô ta ám đến chết trong bệnh viện này tất cả đều đang hiện diện ở nơi đây mà không thể nào siêu thoát được.

- Ông nói cái gì? Tất cả ư?

Thầy Lâm gật đầu một cách chậm rãi để chứng minh cho lời nói của mình là sự thật:

- Là tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Số Trôi Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Luật Đời Vay Trả

Rạng sáng, bầu trời vẫn cứ âm u như mọi ngày, chẳng có lấy một tia nắng ấm áp nào trong suốt mấy ngày qua, khung cảnh bình minh ở bệnh viện lúc nào cũng yên ắng và nồng nặc mùi tan thương khó tả. Tôi và thầy Lâm ngồi vật vờ trước một quán ăn bên kia đường, nằm đối diện với bệnh viện Kim Hồng vài chục mét.

Ngồi vừa ăn tô bún riêu thầy Lâm vừa nói:

- Cậu Trung! Sao cậu không ăn đi? để lâu nguội thì đâu có ngon.

- Thầy nghĩ làm sao mà tôi còn tâm trí ăn vào giờ này nữa, tôi còn không biết những người trong cái bệnh viện đó có sống sót nổi hay không?

Thầy Lâm liền xoa tay:

- Thôi không sao đâu! mà cũng biết lý lẽ lắm đấy, họ chỉ trả thù những ai đã từng hại họ hoặc có ân oán từ kiếp trước thôi.

Tôi ngạc nhiên đáp lời:

- Làm sao mà thầy biết chắc được? Trong khi đó, người đầu tiên chết trong bệnh viện của tôi một cách bí ẩn chính là bà lao công trong bệnh viện, người mà chẳng liên quan gì đến cô gái tên Hương kia.

- Hầy!... Ở đời, có vay ắt có trả, chuyện mình làm có trời biết, đất biết, bà ta làm gì sai đến tán tận lương tâm thì làm sao cậu biết được, hoặc chắc là do nợ từ kiếp trước chưa trả dứt.

Ăn xong tô bún, hớp một ngụm trà đá, thầy Lâm lại kể tiếp:

- Có lẽ cậu vẫn chưa biết! Ma quỷ luôn có một thời gian nhất định, thường là vào những giờ khắc họ chết, hoặc là giờ chí âm, người ta còn hay gọi là giờ linh. Tuy bệnh viện là nơi tập trung nhiều âm khí của vong linh vất vưởng, nhưng nó vẫn phải là nơi mà ma quỷ dễ dàng hại ai đó được, bởi vì tất cả đều có sự quản thúc của người ở cõi đó.

Nghe đến đây tôi mới hiểu ra được nhiều điều, từ xưa nay chuyện về ma quỷ luôn là những chủ đề vô cùng bí ẩn đối với tôi, nhưng tôi cũng không biết tại sao duyên số lại đẩy đưa tôi lần sâu vào cái thế giới tối tăm mù mịt đó? Nước mắt, đau khổ và cả nỗi tuyệt vọng trong sợ hãi, tất cả hầu như tôi đều đã nếm trải gần hết, nếu nói rằng tôi khiếp sợ cái thế giới ấy thì có lẽ là không, nhưng thay vào đó tôi lại có một chút gì đó gọi là thương cảm cho những số phận nghiệt ngã, những con người phải chết trong uất ức rồi sau đó là ôm trong lòng nỗi oán hận mà trở thành oan hồn, quỷ dữ để trả thù.

Quay trở về với thực tại, thầy Lâm tiếp tục bàn về chuyện phải bắt cho được vong của cô Hương.

- Bây giờ tôi tính như thế này! Tối nay đúng mười hai giờ, chúng ta cùng nhau lên sân thượng của bệnh viện để làm lễ trục vong, tôi sẽ tẩy uế cả cái bệnh viện Kim Hồng, cậu thấy sao?

- Liệu giờ đó thì đi có ổn không, thưa thầy? Như thầy đã bảo là cô ta có ân oán tiền kiếp với tôi, nếu tôi cùng thầy đi vào bệnh viện vào giờ đó thì chẳng khác gì giúp cho oan hồn của cô ta dễ dàng hại tôi sao?

Thầy Lâm thở dài:

- Hầy...! Người đời có câu, không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp con? Cậu và tôi phải đi vào giờ đó thì mới mong tìm được nơi mà linh hồn của cô ta lưu lại mà bắt chứ, và lại bắt ma thì ai mà đi vào ban ngày, có hiểu chưa cậu Trung?

- À! Thì ra là vậy.

Nói rồi cả hai người, tôi và thầy Lâm bắt đầu chuẩn bị tất cả mọi thứ, cảm giác của tôi khi đó quả thực rất hồi hộp, nhưng cũng không kém phần tò mò vì đó cũng là lần đầu tiên tôi được trải nghiệm cùng với một thầy pháp thứ thiệt.

Loay hoay mãi cũng đến tối, tôi và thầy đợi bệnh viện vắng người vào thăm bệnh, lúc đó tôi và thầy mới bắt đầu tiến vào bên trong bệnh viện. Bước những bước chân đầu tiên trước hành lang tầng trệt của bệnh viện Kim Hồng, tôi dần do suy nghĩ.

"Đúng là như thầy Lâm đã nói, bệnh viện vẫn bình thường, các nhân viên vẫn trực đêm như mọi khi, trừ việc không có mặt của y tá Liên trực đêm cùng nữa, vì cô ta đã nhảy lầu chết cách đó vài ngày"

Rảo bước dọc hành lang, thầy Lâm vừa khấn lẩm bầm trong miệng vừa rải một ít muối xuống đất.

- Chật chặt! Nơi này cực kỳ ô uế.

- Thầy đùa à! Bệnh viện của tôi rất sạch đó, có thầy rải muối làm dơ thôi.

- Cậu có bị điên không? Ô uế ở đây là âm khí đó, chứ ai nói đến chuyện cái bệnh viện của cậu dơ bẩn.

- À...! Dạ, dạ xin lỗi thầy.

Mon men hết cả dãy hành lang thì cũng đến được căn phòng bệnh số 6, nơi mà tôi đã nằm nghỉ ngơi vào cái đêm gặp nạn.

Đứng trước cửa phòng số 6 nhìn vào trong, tôi chẳng thể nào nghĩ được đây lại từng là một phòng bệnh cho các bệnh nhân nằm. Căn phòng tối om như mực, tuyệt nhiên cũng chẳng có một bệnh nhân nào nằm trong phòng đó cả, rón rén mở cánh cửa phòng ra, vừa định bước vào thì thầy Lâm vội ngăn tôi lại.

- Khoan đã! Để tôi vào trước.

Tôi gạt đầu rồi nhường cho thầy Lâm đi vào trong, tôi thì bước sát theo sau. Ngay khi bước chân đầu tiên của tôi chạm vào nền gạch bên trong căn phòng bệnh, từ đâu đó chiếc đèn trần bỗng dung bật lên, nó không sáng như thường lệ mà chỉ lờ mờ như những ngọn đèn ngủ, thứ ánh sáng yếu ớt cố len lỏi vào trong những góc tối bất nhất của căn phòng nhưng vẫn chẳng thể soi chiếu tới, không gian tĩnh mịch không một tiếng động nào phát ra, đứng giữa gian phòng thầy Lâm quay lưng lại về phía tôi nói nhỏ.

- Bây giờ cậu khép cửa lại đi!

Tôi ngạc nhiên trả lời:

- Để làm gì vậy thầy Lâm?

- Khép lại để bắt đầu nghi thức gọi hồn!

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Quỷ Nhập Lệnh

Lúc bấy giờ, người tôi vẫn cứ run run không thể nào kiểm soát được, cái cảm giác hồi hộp xen lẫn sự sợ hãi cũng bao trùm tâm trí tôi lúc nào không hay. Đứng giữa căn phòng bệnh số 6, thầy Lâm dùng phấn vẽ một vòng tròn phân chia nó ra thành hai mặt âm và dương, sau đó cẩn thận đặt xuống nền gạch một bát hương bằng đồng nho nhỏ, để trước nó thầy Lâm bày ra đủ một chén gạo, một cốc rượu, một chén máu chó mực và một cái chuông.

Thầy Lâm lúc này mới quỳ xuống, vừa khấn lẩm bầm trong miệng vừa cắn tay trích máu, rồi sau đó nhỏ vào ly rượu để trước mặt, căn phòng im bất chẳng một tiếng động nào phát ra, ngay cả tôi đứng ở một góc trong căn phòng quan sát cũng không dám thở mạnh.

Giữa chừng thầy Lâm cất lời:

- Em vào được rồi đó!

- Dạ!

Nghe đến đây thì cánh cửa phòng cũng mở ra, hiện diện trước mặt tôi là một cô gái với thân hình thon thả, mái tóc đen dài xõa ngang vai, lúc này tôi mới tò mò.

- Cô... cô là...?

Thầy Lâm chen ngang:

- Đây là Bối Bối, cô ấy đi theo làm phụ tá cho tôi.

- Thì ra là vậy! Chào cô Bối.

Cô gái nhẹ nhàng trả lời:

- Chào anh!

- Thôi thôi, bây giờ không phải là lúc để chào hỏi đâu, chúng ta bắt đầu ngay thôi, Bối!

Cô gái kia vừa nghe xong liền gạt đầu quay người lại, đóng kín cửa phòng rồi đi đến chỗ thầy Lâm bày sẵn mà ngồi xếp bằng xuống nhắm mắt lại. Lúc này thầy Lâm mới dùng máu chó mực khi nãy mà vẽ thêm một vòng tròn bao quanh chỗ của cô gái kia, mùi hôi tanh của máu cũng bắt đầu bốc lên nồng nặc, đến nỗi làm tôi phải lấy tay che mũi lại. Thầy Lâm lại tiếp tục khấn lẩm bầm trong miệng liên mấy chap, đưa tay cầm nhang vào bát hương, khói bốc lên nghi ngút cả một khoảng không trên đầu của cô Bối kia.

Cuối cùng thầy Lâm mới đổ ly rượu xuống trước mặt cô Bối.

Tiếng kêu khi những giọt rượu chạm phải nền gạch không còn đơn thuần chỉ là tiếng nước đổ nữa, mà thay vào đó là những âm thanh như phản ứng hóa học vậy, những giọt rượu như bị bốc hơi lên bởi mặt đất.

Lúc bấy giờ, người của cô gái kia run cầm cập như bị cảm lạnh, rồi bất thành linh cô ta ưỡn người ra phía trước gục mặt xuống đất mà quần quai như bệnh dại, tiếng thét của cô ta bắt đầu cất lên xóa tan cái không gian yên ắng trong căn phòng. Khi cơn điên loạn của cô gái kia dần lên cao, thầy Lâm lúc này vẫn bình thản quỳ gối trước mặt cô ta mà ngồi kiên trì niệm kinh siêu độ.

- Không ổn rồi! Là quý, nó mạnh lắm.

Tiếng thầy Lâm nói với vẻ mặt nghiêm trọng làm tôi cũng đứng ngồi không yên, đưa đôi mắt nhìn sang phía cô Bối, tôi không khỏi hoảng hồn khi đôi mắt của cô ta đã trợn ngược lên trắng dã, khắp người đều nổi hết cả gân xanh, trông rất kỳ dị. Tiếng thét muốn xé cả không gian âm u trong căn phòng cứ ngày càng dày vò trong tâm trí tôi.

- Thầy Lâm! Thầy mau làm gì đi chứ, nếu để cô ấy như vậy lâu hơn... tôi không nghĩ rằng cô ta chịu được.

- Tôi biết rồi! Cậu cứ ở yên đó đi, đừng làm gì cả, nếu không muốn con quý trong người của Bối Bối nhập vào người cậu.

Vừa dứt lời, cô Bối liền cố vùng dậy khỏi bàn cứng, nhưng cô ta không thể nào đứng lên được, cứ như thể đang có một vật gì đó đè lên vậy. Tôi đứng nép mặt vào trong chăn dám nhìn thêm phút giây nào nữa.

Đang lúc hỗn loạn, thầy Lâm vội nói lớn về phía tôi:

- Trung! Cậu mau phụ tôi trói cô ấy lại mau đi, tôi không giữ cô ta lâu hơn trong kết giới này được nữa.

- Vậy bây giờ trói cô ta bằng cách nào đây?

- Chỗ cậu có cái giường kia!

Nghe đến đây, như hiểu được ý của thầy Lâm, tôi liền kéo cái giường bệnh gần đó qua chỗ của cô Bối, nhân lúc cô ta không thể cử động được gì đang bị thầy Lâm phong ấn bằng những sợi chỉ màu đỏ rất chắc chắn.

Phải vất vả lắm mới trói được cô gái ấy lên chiếc giường, dù là con gái nhưng tôi không thể nào tin được sức chống cự của cô ấy lại mạnh đến như vậy, đôi mắt vẫn còn trợn ngược lên trông rất gớm ghiếc, thét gào bằng một cái giọng nói khô khan.

- Thả tao ra thằng đạo sĩ thú! Mày không nhốt tao được lâu trong này đâu.

- Con quý kia, khôn hồn thì mau xuất khỏi người cô gái này, nếu không thì đừng trách ta.

Giọng nói hùng hồn của thầy Lâm quả thật làm tôi phần nào trấn phục, nhưng rồi con quý trong người của cô Bối lại nói tiếp.

- Hahaha! Mày đùa tao à? Mày gọi tao lên đã rồi giờ kêu tao đi đơn giản vậy sao? Con ả này trông cũng ngon đấy!

Bất thành linh giọng nói lúc này bỗng yếu lại và khóc lóc:

- Anh Lâm, phong ấn nó lại đi... đừng để nó thoát,... nó... nó chính là...!

- Con ả kia, mày nên yên phận trong giấc mơ của mày đi, thân xác của mày giờ phải là của tao.

Tình hình cấp bách, thầy Lâm đưa cho tôi một lá bùa rồi nói nhỏ:

- Cậu cầm lá bùa này đợi tôi, khi nào tôi hô thì cậu hãy quăng nó về phía trước nhé! Nhớ... không được sơ xuất, nếu không thì tính mạng của cả ba người chúng ta sẽ khó mà bước ra khỏi căn phòng này, rõ chưa.

Tôi gật đầu lia lịa, lúc này thầy Lâm mới đơn thân vừa giữ kết ấn vừa tiến gần đến cô Bối, khoanh khác một tay giữ kết ấn còn tay kia cầm chiếc chuông gõ vào đầu của cô ấy đúng ba lần.

“Quý Nhập Lệnh - Khắc Xuất - Cấp cấp như luật lệnh”

Sau ba hồi gõ, liền có một bóng đen bay vút từ trong người cô Bối Bối ra, thầy Lâm lúc bấy giờ mới hét to về hướng tôi.

- Nó tới rồi đó, mau bắt nó cậu Trung!

Tôi không dám nhìn thẳng về phía trước mà chỉ biết quay mặt sang hướng khác rồi quăng lá bùa mà khi nãy thầy Lâm đưa cho tôi giữ, chỉ sau một tiếng nổ lớn, tất cả dần trở về với không gian yên tĩnh.

Được chừng vài giây sau tôi mới dám quay đầu nhìn lại, trước mặt tôi khi đó là thầy Lâm đang ngồi bệt dưới nền gạch thờ hồn hển, còn cô Bối thì nằm ngất lịm trên chiếc giường bệnh. Sau chuyện kinh hãi vừa rồi, tôi cũng không còn tí sức lực nào nữa, tôi nằm lăn ra đất tay chân như rã rời, thầy Lâm đưa tay chỉ về cánh cửa.

- Nó chạy mất rồi!

Tôi nhìn theo cánh tay của thầy Lâm, lúc đó mới nhận ra lá bùa đã bị xé ra tan tành thành từng mảnh nhỏ vẫn còn bay tứ tán giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 12: Bước vào nhà xác

Sau một hồi lâu nghỉ ngơi trong căn phòng bệnh số 6, cả ba người tiếp tục ra khỏi đó, men theo hành lang bệnh viện, lúc này tôi mới thấy lờ mờ một vài bệnh nhân đang ngồi trên ghế đá, tôi cố đến hỏi họ rằng có nghe thấy âm thanh hay nhìn thấy điều gì bất thường không? Hầu như tất cả đều trả lời rất bình thường, tưởng chừng như họ chẳng hề nghe được âm thanh hỗn loạn nào mà khi này tôi, thầy Lâm và cô Bối phải chật vật trong căn phòng bệnh số 6 kia.

Quay trở lại với hiện trường, thầy Lâm dẫn tôi đi lên tầng trên của bệnh viện, đứng trước một cánh cửa màu trắng bạc, thầy Lâm lúc này mới cất lời:

- Cậu Trung, đây là...!

- Thưa thầy! Đây là nhà xác của bệnh viện ạ.

- Hừm! Thảo nào mùi âm khí ở đây là cao ngất ngưỡng đến vậy.

Tôi ngạc nhiên:

- Nó có điều gì bất thường sao thầy?

Cô Bối Bối cũng chen ngang lời:

- Nơi nào người âm họ ở nhiều, nơi đó sẽ có âm khí tụ lại, nhưng vấn đề ở đây không phải là ở cái nhà xác này, mà là em thấy các vong linh ở đây có điều gì đó hơi bất thường, từ nãy giờ em đã gặp được ba vong, nhưng tất cả vừa nhìn thấy là đều lẫn trốn hết cả.

- Làm sao cô Bối biết được?

Lúc này thầy Lâm mới giải bày:

- Thực ra thì em Bối của tôi có xuất thân trong một gia đình chuyên hành nghề thầy pháp bắt ma và xem phong thủy, anh của cô ấy cũng là bạn thân của tôi ngày trước, gia đình hầu như ai cũng có chút tài lực, nên chuyện em Bối có thể nhìn và giao tiếp được với vong cũng là điều dễ hiểu. À mà nếu cậu sớm nhận ra mối quan hệ giữa tôi và Bối Bối, thì chắc cũng biết được rằng tôi cũng là môn đồ ngoại tộc đầu tiên mà gia đình của Bối Bối thu nhận cho đến giờ!

- Thật vậy ư! Không ngờ một cô gái xinh đẹp như cô ấy lại có tài năng thiên bẩm đến như vậy.

Cô Bối ngại ngùng đáp:

- Anh Trung quá lời rồi!

- Thôi không tám chuyện nữa, vào việc chính đi!

Thầy Lâm xua tay ra dấu cho tôi mở cửa nhà xác, không gian tối tăm chỉ có ánh đèn pin trên tay tôi soi sáng khung cảnh phía trước, sau khi cửa nhà xác hé mở ra, tôi có cố tìm công tắc đèn để bật lên nhưng dường như không có điện.

Thầy Lâm lúc này mới lên tiếng:

- Cậu đừng tốn công nữa! Họ tắt hết cả rồi.

Tôi ngạc nhiên:

- Là ai?

- Thì chính những vong hồn ở đây chứ còn ai!

- Nhưng rõ ràng là vẫn có điện mà! Kỳ lạ thật.

Lúc này tôi lại càng bất ngờ hơn khi chợt nhận ra bệnh viện đêm nay chẳng có lấy một nhân viên nào, tôi cũng chẳng có được một cuộc gọi nào từ những người trực đêm trong bệnh viện báo cáo về những bệnh nhân được chuyển vào ban đêm.

“Chẳng lẽ họ nghỉ hết rồi hay sao?”

Chắc chắn là không bao giờ có chuyện đó, bản thân tôi lại càng lo sợ hơn về khả năng họ bị một thế lực vô hình nào đó che mắt hoặc giấu ở một nơi nào đó trong bệnh viện.

Tiếp tục bước vào trong nhà xác của bệnh viện Kim Hồng, những bước chân đầu tiên khi chạm ngưỡng cửa của nhà xác, tôi bỗng rung mình khi cảm giác được cái không gian lạnh lẽo ở trong đó, nó không hẳn chỉ là lạnh ngoài da mà nó còn lạnh cả trong tâm trí, cùng với cái cảm giác rợn người bủa vây khối óc của một người phạm trần. Nếu có ai sức khỏe không tốt, tôi tin chắc khi bước vào đây thì họ sẽ sớm ngất xỉu vì cái không khí ngột ngạt của nó.

Khi cả ba người vừa bước vào thì cánh cửa nhà xác của khiếp sầm lại cùng với một tiếng đóng cửa khiến tôi giật thót người, thầy Lâm lúc này vội trấn an.

- Không sao đâu! Cậu bước qua bên này đứng đi, cứ ở góc đó mà quan sát, đừng chạm vào bất cứ thứ gì trong này, còn lại cứ để tôi và Bối Bối lo.

Nghe đến đây, tôi gật đầu lia lịa không dám hé nửa lời, khung cảnh tối om mịt mờ chỉ có mỗi chiếc đèn pin trên tay tôi là để chiếu sáng cho cô Bối đi, riêng thầy Lâm vẫn không hề than vãn gì, ông ta vẫn làm việc một mình trong bóng tối. Có lẽ thầy Lâm đã quen như vậy rồi nên tôi không quá bất ngờ khi ở trong một không gian tối mịt như thế này mà thầy vẫn đi đứng bình thường mà không sợ vấp phải thứ gì cả.

Quay trở lại với thời điểm hiện tại, nhờ ánh sáng của chiếc đèn pin mà tôi thấy rõ thầy Lâm mỗi khi bước đến gần với một cái xác thì ông ta lại đưa tay lên vẽ những ký tự gì đó trên không trung ở ngay đầu của cái xác, rồi cẩn thận điểm lên trán của cái xác đó, quay sang cô Bối thì cứ mỗi lần đi ngang qua từng cái xác một, cô ấy luôn cảm thấy một nỗi vô cùng, có cái xác khi cô Bối vừa bước đến thì cô ấy đã suýt ngã vì choáng, tôi đã định chạy đến đỡ nhưng thầy Lâm lúc đó lại ra dấu cho tôi ở yên tại chỗ, tôi thực sự không biết tại sao lại như vậy nhưng tóm lại mọi thứ ở thời điểm đó rất mơ hồ đối với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13: Ảo giác! mặt tối của thế giới thực tại

- Bối à! Qua bên này xem giúp anh cái này có được không?

- Dạ được! Để em qua xem.

Tiếng thầy Lâm gọi cô Bối ở gần đó làm tôi tò mò cất lời:

- Có gì lạ sao thưa thầy?

Thầy Lâm lúc này mới đáp:

- Cậu có muốn qua đây xem không? Chắc cậu sẽ ngạc nhiên lắm đấy cậu Trung!

Thầy Lâm vừa dứt lời là tôi cũng nhanh chóng bước đến chỗ của thầy để nhìn cho rõ. Cả ba người cùng mở to mắt lên khi nhìn thấy cái xác của một cô gái trẻ, vô tình khi vừa thấy được thứ quen thuộc, tôi không khỏi tái xanh mặt khi nhận ra nó. Trên tay của cái xác đó có đeo một chiếc nhẫn bạc, nó hết như chiếc nhẫn trong chiếc hộp gỗ kia, nhưng mà tôi đã để nó lại trên mộ của Hương rồi, vậy thì làm sao mà nó lại hiện diện được ở đây?

Cổ vén tấm màn che xác, tôi mới bàng hoàng khi biết đó chính là xác của Liên, thường thì xác được lưu lại trong bệnh viện tầm một hai ngày là được người thân đến nhận về an táng, nhưng mà cũng đã tuần lễ trôi qua mà tôi không ngờ xác của Liên vẫn còn ở đây. Khoảnh khắc khi tay tôi sắp chạm vào thi thể của Liên thì bất thành lình cô Bối vội ngăn tôi lại.

- Khoan đã! Anh đừng động vào cái tử thi này.

Tôi ngạc nhiên:

- Tại sao vậy cô Bối?

Lúc này thầy Lâm ra vẻ nghiêm trọng mà cất lời chen ngang:

- Cái tử thi này,... nó... nó có vẻ hơi bất thường, những người vừa chết thường phần hồn sẽ quanh quẩn gần xác của họ chứ không đi đâu xa nhưng lần này tôi và Bối Bối lại chẳng thấy vong hồn của cô gái này đâu cả!

Vừa dứt lời, tôi vô thức nhìn qua bên chỗ cô Bối, đôi mắt tôi liền trợn lên khi thấy phía sau cô ấy chính là Liên, cố gắng tự trấn an bản thân mình lại mà dụi mắt vài cái, tôi nhìn xuống trở lại cái xác còn đang nằm rồi đưa mắt nhìn lên cô gái đang đứng phía sau Bối Bối. Khi con dao trên tay Liên đang gần kề sát vào cổ của Bối Bối, thì cũng là lúc tôi hét lớn và chạy đến giành lấy con dao ấy.

- Dừng lại! Tôi thấy cô ấy đây rồi,... Bối, mau tránh ra,... cô ta ở ngay sau lưng cô kia kia.

- Anh Trung! Bình tĩnh lại đi.

Tôi vật Liên xuống giường co để lấy lại con dao, thầy Lâm lúc đó đứng nhìn trong bất ngờ, riêng cô Bối thì cứ luôn miệng bảo tôi “dừng lại”.

- Anh Lâm! Cậu ấy lại bị nó che mắt nữa rồi, anh làm gì đi chứ, sao còn đứng đó?

Tiếng của Bối Bối giục thầy Lâm, được chừng một hồi lâu sau đó ông ta mới giật mình tỉnh ra, vội vẽ quanh chỗ tôi một vòng tròn, chia đều vòng tròn ra làm năm góc, tiếp đó thầy lấy trong túi ra một lá bùa. Đốt nó trên tay, thầy Lâm khấn lẩm bầm trong miệng rồi huơ huơ trước mặt tôi.

Đầu óc của tôi lúc bấy giờ tự khắc dần mụ mị, cái hình ảnh của Liên trước mặt tôi cũng từ từ tan biến mất. Ngồi bệt dưới nền gạch lạnh như băng, tôi hoang mang.

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Tôi... tôi vừa thấy Liên ở đây mà!

Thầy Lâm khụy gối xuống, đặt tay lên vai tôi rồi nói:

- Không sao nữa rồi! Vừa rồi cậu chỉ bị ảo giác thôi.

- Th... thật chứ? Tôi... tôi thấy nó rất thật!

Lúc này cô Bối mới lên tiếng:

- Anh Lâm! Mau đưa cho cậu ấy một viên đi, nếu kéo dài từ đây cho đến khi tìm được nơi mà cái bệnh viện này bị ám nặng nhất, em sợ định lực của cậu ta sẽ khó chống lại được nó.

- Ủ! Anh quên mất, đây này cậu Trung cầm lấy rồi nuốt nó đi.

Vừa nói thầy Lâm vừa lấy trong túi ra một lọ thuốc, thầy trút lọ xuống một viên thuốc màu nâu đen kỳ lạ rồi đưa nó cho tôi.

- Đây là...!

- Nó là thuốc định thần của nhà họ Phạm tự chế đó! Nó sẽ giúp cậu tỉnh táo hơn, uống đi... không có chết đâu mà sợ, hay là cậu đợi tôi mớm cho hay gì?

- À không!

Tôi lắc đầu rồi bỏ viên thuốc vào trong miệng, nuốt một phát thẳng vào bụng.

Tiếp tục trở lại với hiện trường, cả ba người đều nhìn chăm chú vào cánh tay đang đeo chiếc nhẫn bạc, tôi quay mặt sang hỏi thầy Lâm.

- Giờ làm gì với chiếc nhẫn đó đây thưa thầy? Tôi đã thấy nó tự dịch chuyển từ chỗ này sang chỗ khác mà không rõ nguyên nhân đúng ba lần rồi, hay là nó không phải là chiếc nhẫn duy nhất nhỉ?

- Không đâu! Chiếc nhẫn này bị ám và đặt một lời nguyền rất nặng, nó cướp đi khá nhiều linh hồn rồi, dù không chạm vào nó nhưng tôi đã nghe được những tiếng oán than, những tiếng thét từ tận sâu trong một thế giới tăm tối nào đó.

Cô Bối lại chen lời:

- Ý của anh là chiếc nhẫn này còn có một không gian khác để bắt giữ linh hồn người chết sao?

- Anh cũng không rõ! Nghe có vẻ hơi “vô lý trí” một chút nhưng nếu em nhận ra được điểm này thì sẽ thấy nó hoàn toàn hợp con mọt nó lý liên.

Tôi cũng tò mò hỏi thêm:

- Thầy nói rõ hơn được không? Cái gì mà bắt giữ linh hồn, rồi nào là không gian khác là sao? Chẳng phải thế giới này tồn tại trên phương diện giữa thực tại và một thế giới khác đó là cõi tâm linh như thầy từng nói hay sao?

Cô Bối gật đầu:

- Đúng vậy! Nhưng ngoài thế giới tâm linh và thế giới thực ra, còn có rất nhiều chiều không gian khác mà con người đang dần khám phá, nó thậm chí còn đáng sợ hơn rất nhiều nếu không may bị kẹt lại ở đó. Từ xa xưa, đã có rất nhiều nghi thức để có thể mở cánh cửa của một thế giới khác, nhưng đa số những người khi bước qua những thế giới đó đều mãi mãi không bao giờ trở về lại thực tại được, họ vĩnh viễn bị mắc kẹt lại cả phần xác và phần hồn.

Nghe đến đây, tôi lại hiểu ra được nhiều điều, dù không thực sự hiểu hết cái thế giới này là gì, nhưng càng hiểu tôi lại càng cảm thấy sợ hãi trước những mặt tối của cái thế giới thực tại mà bấy lâu nay tôi chưa bao giờ biết tới.

Bạn đang đọc truyện *Số Trôi Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 14: Quỷ ám

Từ khi bước vào bệnh viện Kim Hồng cho đến giờ cũng đã quá mấy tiếng đồng hồ, giờ này trong nhà xác cực kì lạnh, phần vì trời đêm và một phần nữa là trong nhà xác thường xuyên bật máy lạnh ở mức cao hơn bình thường một chút để giữ xác được lâu hơn, chờ người thân đến nhận xác về.

Sau khi đã xem xét và thấy như mọi thứ đều ổn, cả ba người lại tiếp tục rời khỏi nhà xác mà men theo hành lang tìm đến phòng làm việc của bác sĩ Trương ở lầu 2, thường thì phòng làm việc của các bác sĩ ở bệnh viện Kim Hồng rất ít khi bệnh nhân lui tới, nhưng khi vừa đến nơi tôi đã thấy một vài bệnh nhân đứng lập lờ ngoài cửa phòng làm việc của bác sĩ Trương. Điều lạ lùng hơn là giờ đó cũng đã quá khuya, cũng chẳng có lý do gì mà họ lại hiện diện ở quanh đó cả, vì dù sao thì căn phòng đó cũng đã được niêm phong bằng dây băng của cảnh sát.

Vừa định đuổi những con người quanh cửa phòng, thầy Lâm liền đưa tay ngăn tôi lại:

- Khoan đã! Cậu tính làm gì vậy?

- Thì kêu bọn họ trở về phòng bệnh chứ làm gì! Có điều gì lạ sao thưa thầy?

Cô Bối xua tay rồi đưa miệng về phía tôi nói nhỏ:

- Họ không phải là người đâu!

- Cái gì?

Câu nói của cô Bối làm tôi vô cùng ngạc nhiên, cô ấy cắt lời tiếp:

- Từ khi bước vào bệnh viện này, em chưa từng nhìn thấy bóng dáng của một người bình thường nào cả!

- Cô... cô nói thật chứ! Làm sao mà bệnh viện lại không có người được cơ chứ.

- Chuyện này em cũng không rõ!

Đang bàn tán thì điện thoại của tôi bỗng rung reo lên:

- A lô! Bác sĩ Trung nghe đây.

- Tôi đã cho đóng cửa bệnh viện từ sáng nay rồi, đến giờ vẫn chưa báo cho cậu biết, tôi định đợi cho chuyện của bác sĩ Trương lắng xuống một thời gian rồi mới mở cửa lại.

Giọng nói bên kia đầu dây làm tôi nhận ra ngay đó chính là người đứng đầu và cũng là người lập ra bệnh viện Kim Hồng.

- Thì ra là ông Lý, cảm ơn ông đã báo cho tôi biết! Ông đã biết hết mọi chuyện rồi ư.

- Đúng vậy! Cậu đừng lo, tôi vẫn tin tưởng giao cho cậu bệnh viện, tôi cũng đã trực tiếp tìm lại tất cả những gì mà thời gian qua bệnh viện mình gặp phải.

Nghe đến đây ông Lý cũng vội cúp máy ngang, tôi lại buồn ngủ vì biết được ông Lý đã rất khó xử như thế nào khi nói với tôi về những sự việc trong thời gian qua, tôi cũng không quá ngạc nhiên khi ông ấy lại tắt máy đường đột đến như vậy.

Trở lại với hiện trường, lúc này thầy Lâm lại tiếp tục bước về phía trước cửa của căn phòng làm việc, đôi tay ông ta chỉ định đưa lên nắm lấy khóa cửa vài giây thì vội thụt lại, về mặt của thầy Lâm trong chốc lát cũng lộ rõ vẻ mặt nghiêm trọng, phía cô Bối cũng nhìn chăm chăm cánh cửa không rời.

- Oan nghiệt, đúng là oan nghiệt!

Tiếng thầy Lâm than vẫn nghe đến não nề, tôi vội cắt lời hỏi:

- Sao lại oan nghiệt vậy thầy?

Tay thầy Lâm vẫn còn run run không ngừng, ông ta lúc này mới đáp:

- Oán khí nặng lắm, không siêu thoát được cậu Trung à!

Vừa dứt câu, cả tôi và thầy Lâm đều giật mình khi thoáng nhìn thấy một bóng trắng lướt qua rất nhanh từ sau lưng cô Bối, thầy Lâm vội nắm lấy tay tôi và cô Bối, lúc bấy giờ tôi cảm nhận rất rõ tay của cả thầy Lâm và cô Bối rất lạnh và run cầm cập. Thầy Lâm cổ trằn an:

Nó sắp đến rồi! Hai người cứ bình tĩnh, nó mạnh lắm, đừng buông tay ra, dưới đất có trận pháp bày sẵn, niệm theo tôi.

“Thiên địa huyền tôn, vạn khí bốn căn. quang tu ức kiếp, chứng ngã thần thông.

Tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn. thể hữu kim quang, phúc ánh ngũ thân.

Thị chi bất kiến, thính chi bất văn. bao la thiên địa, dưỡng dục quần sanh.

Thụ trì vạn biến, thân hữu quang minh. tam giới thị vệ, ngũ đế tư nghênh.

Vạn thần triều lễ, dịch sử lỗi đình. quý yêu táng đảm, tinh quái vong hình.

Nội hữu tích lịch, lôi thần ản danh. động tuế giao triệt, ngũ khí đằng đằng.

Kim quang tốc hiện, phúc hộ chân nhân. Cấp cấp như luật lệnh.”

Cả ba người cùng nhau nắm tay và đứng thành hình vòng tròn, liên tục niệm chú theo thầy Lâm không ngừng, ánh đèn lúc bấy giờ chớp nháy liên tục, không gian trở nên xáo trộn hơn khi từ bên trong cánh cửa phòng làm việc của bác sĩ Trương máu tràn ra lênh láng, tôi nghe được tiếng cười khanh khách ngày càng to dần sau cánh cửa ấy, những tiếng đập cửa từ bên trong, những tiếng đồ vật rơi cứ vang lên vang vọng cả không gian trước cửa phòng.

- Lạ thật! Sao nó không có tác dụng gì hết vậy?

- Giờ tính sao đây anh Lâm?

Tiếng của cô Bối nói trong sợ hãi làm tôi đứng kể bên cũng sợ lây theo, thầy Lâm lúc này vẫn còn khó khăn trong việc phân định giữa không gian thực tại, máu vẫn tràn ra đỏ cả mặt sàn bằng gạch trắng ngang trước cửa phòng, dãy hành lang tối om khiến tôi chẳng còn nhìn thấy được đâu là lối thoát. Thầy Lâm cất tiếng:

- Vừa rồi là Kim Quang chú, nhưng cả ba người cùng kiên trì đọc thể mà vẫn không linh nghiệm!

Ngay sau khi dứt lời thì dãy hành lang bỗng phát ra những tiếng dậm chân rất lớn, bất thành linh cô Bối như bị ai đó xô ngã, cô ấy bị một thứ vô hình nào đó đẩy ngã ngửa lên nền gạch với vũng máu rồi kéo đi cả một quãng dài trên hành lang bệnh viện, vết máu cũng chạy dài khắp nơi khiến cho không gian càng thêm khủng khiếp, thoát nhìn cứ tôi tưởng chừng như cả hành lang lúc đó là một cảnh trong bộ phim kinh dị nào đó mà chính tôi lại là nhân vật chính vậy.

Cô Bối bị kéo đi lê lét cổ cất tiếng gọi trong hoảng loạn:

- Không... không, anh Lâm cứu em với!

- Không! Thả cô ấy ra.

Tiếng thầy Lâm hét lớn vang dội cả dãy hành lang, nhưng điều đó vẫn chưa thể làm cho cái thứ vô hình kia dừng lại, nó kéo cô Bối Bối ngược trở về lại chỗ tôi rồi đột ngột cánh cửa phòng mở toang ra, cô ấy bị đẩy vào trong đó rồi đóng cửa lại, sự việc xảy ra quá nhanh, đến nỗi tôi còn chẳng kịp nắm lấy được đôi tay của cô Bối.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Nghiệt oan

"rầm rầm rầm"

Bên ngoài, tôi đập cửa hỏi hã và liên tục gọi tên cô Bối nhưng bên trong chẳng còn nghe được âm thanh nào cả, tất cả như biến mất hoàn toàn.

Lúc này thầy Lâm mới vội chạy đến chỗ tôi, dù rằng trong lòng thầy lo cho Bối Bối nhưng tôi vẫn thấy ông ấy luôn giữ vững cái khuôn mặt nghiêm túc và lúc nào cũng bình tĩnh để giải quyết từng rắc rối một.

Đảo mắt xung quanh để nhìn rõ hiện trường, thầy Lâm lúc bấy giờ mới khuy gối trước cửa căn phòng làm việc, ông ta rút trong túi ra một viên bi bằng thủy tinh khá nhỏ, để ý kỹ tôi mới thấy lần bên trong viên bi đó là một loại ký tự bùa chú màu vàng nhạt. Thầy Lâm đặt nó vào giữa lòng bàn tay, tay còn lại dùng hai ngón giữa vào ngón trỏ chỉ vào viên bi rồi làm dấu như thể đang vẽ bùa lên đó vậy, xong rồi sau đó ông ta mới thả cho viên bi lăn qua gầm cửa bên dưới.

Tiếng viên bi lăn trên nền gạch chạy dài bên kia căn phòng, cùng lúc thầy Lâm một tay che mắt phải lại, rồi đôi mắt trái lúc đó cứ đảo qua đảo lại lia lia, được chừng chưa đầy năm giây sau thì tôi nghe một tiếng "rầm" rất to.

- Aaa...!

Tiếng la đau đớn của thầy Lâm khiến tôi vô cùng lo lắng, chỉ ngay sau khi âm thanh quái ác đó phát ra thầy Lâm đã ứa nước mắt, khuôn mặt dù đau đớn tột cùng nhưng tôi lại cảm giác được chuyện chẳng lành đến với cô Bối.

Tôi do dự cất lời hỏi thầy:

- Vừa... vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Thầy có sao không thầy Lâm?

Tôi cố gắng đỡ ông ta đứng dậy cho vững nhưng có vẻ như chuyện vừa rồi đã làm ông ấy kiệt sức, cả người run lẩy bẩy, đôi tay thầy Lâm cố gượng lau nhanh những giọt mồ hôi trên trán, ra dấu cho tôi lùi ông ta ngồi xuống điều tức lại khí huyết, vừa ngời tỉnh tâm thầy Lâm vừa nói.

- Nó đang cố chiếm lấy thân xác của Bối Bối! Tôi chỉ nhìn được một chút thôi, Liên Châu Nhân của tôi đã bị nó đập vỡ rồi.

Nghe đến đây, tức thì trên dãy hành lang tôi tắm ở lầu 2 của bệnh viện Kim Hồng, từ đâu có tiếng quạ kêu lên những tiếng kêu như ai oán, đột nhiên từ phía sau cánh cửa phòng tiếng của cô Bối la thất thanh, lúc này tôi và thầy Lâm mới cố phá cửa xông vào.

- Bối Bối! Em có sao không?

Tiếng thầy Lâm cất lên gọi cô gái đi cùng thầy ngay sau khi cánh cửa mở ra, cái không gian yên ắng lạ thường bỗng bao trùm lên mọi thứ, tôi cẩn thận bước vào trong còn riêng thầy Lâm thì ông ta vẫn đứng ngay ngưỡng cửa quan sát mọi thứ.

Bất thành linh từ bên trái có một bóng người nhảy xổ vào rồi bóp cổ tôi đến nghẹt thở, tôi cảm thấy đôi tay đó rất nhỏ nhưng lực của nó thì không khác gì hai người thanh niên nhập lại, tôi bị vật xuống nền gạch bóp cổ mà không thể nào chống cự vì cả hai tay đều bị bóng người đó khóa lại chỉ với bằng một tay, tôi cố kêu gào lên nhưng không tài nào làm được.

Thầm nghĩ trong đầu:

"Chẳng lẽ mình lại chết ở đây sao?"

Khi tôi dần trở nên kiệt sức, thì lúc bấy giờ thầy Lâm mới kịp chạy đến vùng kiếm về phía bóng người bí ẩn đó.

- Sao giờ... ông mới chịu ra tay chứ?

Tôi nói trong khó khăn vì vừa rồi bị thứ đó bóp cổ, thầy Lâm nhăn nhó nhưng đan xen vào đó là một cảm giác gì đó hơi đượm buồn, ông ta trả lời tôi bằng một cái giọng buồn buồn khó tả.

- Vậy cậu nghĩ tôi có thể ra tay được với thứ đã đè lên cậu vừa rồi thật sao?

- Ý thầy là...!

Đưa đôi mắt nhìn theo thầy Lâm, lúc này tôi mới tái xanh mặt khi nhận ra thứ kinh hãi vừa rồi chính là cô Bối. Lúc này nhìn cô ấy rất khác, mái tóc đen dài khi nãy giờ rồi mù, gương mặt hiền xinh xắn lúc trước giờ cũng nổi đầy gân xanh, cùng với đó là đôi mắt đỏ ngầu như máu, cô ta đứng trên chiếc bàn làm việc của bác sĩ Trương đưa mắt nhìn tôi và thầy Lâm một cách đầy căm phẫn. Khoảnh khắc của sự giao thoa giữa cảm giác sợ hãi và hoang mang, nó làm tôi trở nên chùn bước, cánh cửa của căn phòng giờ cũng đã khép chặt, thầy Lâm đứng thẳng người hướng mắt về phía cô Bối mà nhìn chăm chăm không rời, tôi chợt thấy ông ta giấu sau lưng một lá bùa nhưng không hiểu tại sao ông ấy lại do dự không thu phục con ma đang nhập trong thân xác của cô Bối.

- Đừng mà!

Tiếng hét phát ra rõ mồn một, tôi nhận ra ngay đó chính là giọng của Bối Bối, nhưng nó sớm bị giọng nói khô khan chen ngang lời.

- Mộc Lâm, mày định giết cả đứa em của mày sao?

- Anh Lâm, đừng nghe lời nó nói, nó chính là...!

Tôi đứng đó tận mắt chứng kiến được cảnh dị thường mà trong lòng mang nhiều cảm xúc khó tả, một cô gái đang tự nói chuyện một mình như thể có hai nhân cách đang ngự trị trong người của cô ấy vậy.

Trong lúc cô Bối phải đấu tranh với vong hồn đang cố chiếm lấy thể xác của mình thì thầy Lâm lúc này mới nhanh chóng căng ra một tấm lưới rất chắc chắn, thầy đưa cho tôi cầm một tay rồi cả hai cùng túm lấy cô ấy, cố dồn vào sát vách tường, con quỷ nhập xác cố chống cự dữ dội, nó la hét rất lớn.

Thầy Lâm cất lời gọi:

- Bối Bối! Em có còn ở đó không? Mau trả lời anh đi!

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Giấu nghề

Cố gắng ghì chặt tấm lưới xuống, tôi và thầy Lâm quán quanh người cô Bối rồi tiếp tục trói cô ấy trên một chiếc ghế, tiếng la hét ầm ĩ cả căn phòng, cô ta vẫn cố vùng vẫy không ngừng để thoát ra khỏi đó, lúc bấy giờ khi mà phải trực tiếp đối diện với cô Bối ở khoảng cách gần như thế, tôi mới cảm nhận được mùi tanh tươi khó hiểu phát ra từ trong người của cô ta, nó nồng nặc đến lạ kỳ.

- Trung! Cậu mau giữ chặt cô ta lại giúp tôi nhanh lên!

Tiếng của thầy Lâm quát làm tôi vẫn còn đang ngơ ngác cũng phải giật mình quay đầu lại đáp lời:

- Vâng, tôi biết rồi!

Nghe đến đây, thầy Lâm mới rút trong túi ra một lá bùa dán lên cái lưới đang trùm kín người của cô Bối, sau đó ông ta lại tiếp tục đọc lầm bầm trong miệng câu chú rồi cắn tay trích máu vẩy lên chiếc lưới đó, thoảng chốc nó như siết chặt lại, lúc này cô ấy mới thực sự ngừng con điên loạn lại ngay sau khi thầy Lâm điểm lên trán của cô ấy bằng máu của mình. Đôi mắt lơ đãng đờ đờ ngầu như máu nhìn mọi thứ một cách vô hồn, cả người cô ấy ướt đầm mồ hôi, gương mặt nhợt nhạt trắng bệch như người chết, loáng thoáng nhìn quanh mọi thứ để định vị lại phương hướng, tôi tựa lưng vào một góc tường gần đó mà thờ phỉ phò cạnh chỗ thầy Lâm đang đứng.

"Rốt cuộc thì cô Bối đã xảy ra chuyện gì? cô ấy bị quỷ nhập thật sao?"

Ngồi suy nghĩ mông lung một hồi lâu, tựa lưng chống tay xuống đất, vô tình tôi cảm giác như tay mình hơi ươn ướt.

"Kỳ lạ thật! Mùi máu ở đâu ra vậy chứ?"

Đưa tay lên nhìn cho kỹ thì tôi mới hoảng hồn khi thấy cả bàn tay mình đều dính toàn là máu, chỗ mà tôi vừa chống tay khi nãy là một vũng máu nhỏ, tôi không biết nó từ đâu ra cho đến khi nhìn thấy nét mặt của thầy Lâm đang nhăn nhó đau đớn thì tôi mới nhận ra mọi chuyện.

- Thầy... thầy không sao chứ?

Ông ta đáp bằng một cái giọng hơi run:

- Không... không sao,...!

- Nhưng... nhưng mà vai ông đang chảy máu kia kìa?

- Tôi đã bảo là không sao cơ mà!

Thầy Lâm lại quát lớn rồi quay mặt sang chỗ khác, ông ta cố rút cái gì đó từ trong cánh tay ra rồi vứt xuống nền gạch, bước đến gần thì tôi mới biết được ông ấy bị thương do một con dao nhỏ ghim vào vai, may mắn thay vết thương không quá sâu, là một bác sĩ nên tôi đã nhanh chóng sơ cứu cho ông ta ngay lúc đó, nhưng rồi tôi lại băn khoăn không biết ông ta bị thương từ lúc nào.

Cầm máu xong, thầy Lâm lại trầm ngâm vừa nhìn cô Bối vừa nói:

- Mọi chuyện ngày càng phức tạp hơn rồi!

Tôi ngược nhìn thầy Lâm, tự hỏi:

"Liệu chuyện quái quỷ này bao giờ mới kết thúc đây?"

Căn phòng tối om ngoài một cô gái trẻ đang bị trói trên chiếc ghế ra thì chỉ còn lại hai người đàn ông đang ngồi cạnh đó để quan sát.

"Lộp bộp, lộp bộp"

Bên ngoài cửa phòng làm việc ở tận lầu 2 của bệnh viện lúc bấy giờ bỗng dưng có tiếng bước chân của ai đó, thầy Lâm đột ngột đứng phắt dậy rồi nhìn về phía cánh cửa phòng đang khép kín, đưa tay bấm điện một hồi lâu ông ta thờ dãi ngao ngán.

- Haizz... Không được rồi! Cô ta đang đứng ở ngoài cửa, nếu cứ kéo dài thì Bối Bối cũng khó giữ được tính mạng.

- Không phải cô ta đang nhập vào Bối Bối sao?

Thầy Lâm đáp lời:

- Không! Ý tôi là vong của cô gái tên Hương thì vẫn đang nhập trong người Bối, còn ở ngoài là một vong nữ tên Liên.

- Làm sao ông biết được?

- Cậu bớt hỏi những câu dư thừa đi! Bây giờ không phải là lúc để hỏi.

Nói rồi thầy Lâm cúi trối ra cho cô Bối, ông ta dùng hai tên mở mắt của cô ấy ra nhìn chăm chú một lúc rồi lại lấy trong túi ra một lá bùa màu vàng, niệm chú lên lá linh phù rồi hươ hươ trên đầu của cô ấy.

"Tam Thanh Thiên Sư Phù - Nhập Án - Cấp Cấp Như Luật Lệnh"

Cô Bối run người vài cái rồi ngất đi, lúc này thầy Lâm mới ra dấu cho tôi công cô ấy, còn riêng ông ta thủ sẵn trên tay một thanh pháp bảo sáng choang, thoát nhìn tôi đã choáng ngợp trước ánh hào quang trên đó phát ra, nó tựa như bảy sắc cầu vồng, thầy Lâm cầm nó trên tay liền toát ra một khí thái của một thầy trừ ma đúng nghĩa.

Lúc này nhìn sang chỗ tôi đang công cô Bối, thầy Lâm nói:

- Lâu rồi không dùng đến pháp bảo của dòng họ Phạm, cũng đồng nghĩa với chuyện lâu rồi tôi không phải một nhọc đến vậy, lần này tôi đã quá chủ quan nên mới để em gái tôi bị nó hành xác, giờ cầm trên tay thứ này thì đừng hòng nó siêu thoát. Hãy gọi nó là "Liệt Dương Kiếm".

Nghe đến đây, tôi vô cùng bất ngờ vì cứ nghĩ rằng thầy Lâm trước giờ chỉ là một thầy phong thủy bình thường và chẳng có điểm gì để tôi nhận ra ông ta là một thầy pháp cao tay ẩn kể từ lúc cùng tôi vào bệnh viện này cả, việc ông ta đi theo tôi cũng là bất đắc dĩ, đến bây giờ tôi mới hiểu ra vì sao lần này ông ta lại đích thân từ Quảng Bình đến thăm cái bệnh viện ma ám này của tôi đột ngột đến như vậy.

- Thầy giấu nghề ư?

Bạn đang đọc truyện *Số Trôi Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Cái xác không đầu

"Cót két"

Cánh cửa phòng từ từ mở ra, hé lộ ra khỏi cửa là thanh pháp bảo mà thầy Lâm đang cầm trên tay, ông ta đảo mắt nhìn quanh khắp cả dãy hành lang bệnh viện tối mịt, tôi công cô Bối Bối theo sau chẳng dám rời nửa bước.

Cả một đoạn đường dài vắng tanh, thường ngày tôi vẫn đi trên dãy hành lang đó để ngắm nghía từng nhân viên trong bệnh viện, vậy mà giờ tôi lại thấy lo sợ trước mỗi bước chân của tôi trên những nền gạch trắng ngà đó. Vừa công cô gái trẻ tôi vừa ngược mặt nhìn về phía trước để lần theo dấu của thầy Lâm, tiếng bước chân vang lên từng hồi một, ánh đèn yếu ớt soi rọi khắp mọi góc ngách trên dãy hành lang chẳng mấy chốc lại tắt ngóm giữa chừng làm tôi bất ngờ, tôi cố lách chiếc đèn pin bằng một tay nhưng có vẻ như nó đã hỏng ở đâu đó.

- Nó bị gì thế này?

Thầy Lâm đi phía trước cũng dừng lại:

- Đưa nó đây cho tôi!

Tôi liền quăng nó qua chỗ thầy Lâm để ông ta xem thử, được một hồi sau thì thầy mới trả lời:

- Nó bị đứt bóng rồi!

- Chiếc pin còn khá mới, lại chưa dùng được bao lâu, giờ lại hư sao?

- Cậu đi mà hỏi ông trời ấy!

Nghe thầy Lâm nói thế nên tôi cũng chẳng màng đến nữa, nhưng dù là đèn hư tôi vẫn thấy lạ là ông ta không vứt nó đi mà lại cất nó vào túi đồ nghề.

Đi được một đoạn trên dãy hành lang, tôi tò mò hỏi:

- Này giờ thầy có thấy gì lạ không?

Thầy Lâm nghe đến đây cũng khựng lại:

- Ý cậu là sao?

- Lúc này thầy có nhìn thấy y tá Liên bên ngoài cửa, giờ cô ta ở đâu?

- Làm sao tôi biết được, vừa mở cửa ra là cô ta đã lượn mất rồi, và lại thanh pháp bảo này linh khí rất mạnh, mà quý không dám đến gần cũng là chuyện dễ hiểu mà.

Câu nói đó lại làm tôi thấy nghi ngờ:

- Chỉ là một thanh kiếm cổ thôi mà mạnh đến vậy sao?

- Hahaha! Dù bề ngoài nó có giống như một món đồ cũ kỹ nhưng không có nghĩa là nó sẽ yếu. Chẳng phải bề ngoài trông cậu thư sinh và non choẹt thế mà đã là phó viện trưởng của cả một cái bệnh viện to đùng này đó hay sao?

Vừa nói dứt lời, đột nhiên thầy Lâm nhìn ra sau lưng tôi rồi tròn mắt.

- Trung! Coi chừng.

Theo quán tính tôi cũng quay đầu nhìn lại, trước mắt tôi khi đó là một cái đầu đang lơ lửng giữa không trung, máu rơi vãi xuống cả một đoạn dài trên hành lang khi đó, tiếng thét kinh hãi của ai đó cũng xé tan cái không gian tĩnh lặng, bất thành linh tôi cảm thấy mình nghẹn ở cổ đến sắp ngộp thở, nó xảy ra nhanh đến nỗi tôi phải buông bỏ cô Bối rồi ngã xuống đất, hai tay tôi cố gỡ lấy đôi bàn tay lạnh buốt đang siết chặt cổ nhưng sức người thường chẳng thể nào làm được, nước mắt tôi ứa ra từng nhíp, quan cảnh trước mắt là một khoảng không u tối cùng với một cái xác không đầu đứng ngay trước mặt, hình ảnh cứ mờ dần cho đến khi thanh kiếm trên tay thầy Lâm phát ra một luồng hào quang cắt phẳng đi đôi tay trắng toát và lạnh như băng ấy, lúc đó tôi mới ngã bệt xuống đất mà thờ hồn hèn như sắp chết.

Cái đầu bay lơ lửng lúc này mới chớp mắt đã bay thẳng đến chỗ tôi, nó luồn qua thanh kiếm của thầy Lâm một cách dễ dàng, trong chớp lát cái đầu ấy bám được vào chân tôi rồi cắn.

- Khôngggg!

Tôi hét gào trong đau đớn, thầy Lâm lúc bấy giờ mới chạy đến dùng thanh pháp bảo gạt cái đầu ấy ra khỏi chân tôi, máu bắt đầu chảy ra đầm đìa, thầy Lâm vút qua chỗ tôi túi đồ nghề của ông ta cho tôi giữ rồi cầm chặt thanh kiếm bỏ cái đầu đang lơ lửng giữa không trung ra làm đôi, nhưng kỳ lạ là nó không hề hấn gì.

Nó bắt đầu thừa thế mà bay thẳng tới, nghe hăm răng thấm đẫm đầy máu mà cười một cách man rợ. Mỗi một tiếng va chạm giữa pháp khí của thầy Lâm và cái đầu người đang bay lơ lửng đó cũng là mỗi một tiếng "ken két" phát ra. Được chừng vài phút sau, lúc ông ta đỡ lấy cái đầu đang cố lao vào người, thầy Lâm đánh nó bật ra rồi thu kiếm lại, lấy bên hông ra một đồng tiền, ông ta đặt nó vào giữa lòng bàn tay rồi nắm chặt lại, lật úp bàn tay về lên đó một ký hiệu gì đó rồi dùng ngón giữa và ngón trỏ giữ cho đồng tiền hướng về phía cái đầu người kia.

- Chết đi con quỷ cái!

Thầy Lâm vừa hét lớn vừa bắn đồng tiền bay thẳng vào miệng của nó, trong chớp lát khói bốc ra từ miệng của cái đầu người đó đen kịt, rồi nó bay mất dạng. Lúc này thầy Lâm mới quay trở lại chỗ tôi và cô Bối, ông ta khụy một gối xuống trước mặt rồi nhìn vết thương ở chân tôi một cách chăm chú, nó vẫn không ngừng chảy máu một cách khó hiểu.

- Không được rồi! Cậu lấy trong túi đồ nghề một ít gạo ra đây cho tôi.

Tôi ngạc nhiên nhưng không nói gì mà nhanh chóng lục tìm trong đồ nghề của ông ta ra một túi gạo nhỏ rồi đưa nó cho thầy Lâm. Vừa cầm trên tay túi gạo, ông ta bốc trong túi ra một nắm gạo, nhắm mắt lầm bầm trong miệng nó cái gì đó rồi mới đắp lên chân tôi.

Cái thứ âm thanh khó chịu phát ra làm tôi nhăn nhó, nó rất đến mức tôi cảm giác như đang bị cắt lìa cả cái chân ra vậy, nước mắt tôi lại được dịp ứa ra không ngừng, thầy Lâm thấy vậy cũng đưa cho tôi cánh tay của ông ta để tôi cắn đỡ đau, nhưng tôi lắc đầu từ chối.

- Hừm! Cậu cứng rắn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Lạc vào bóng tối

Càng ở đây lâu tôi càng không thể nào phân định được đâu là thực và đâu là ảo giác nữa, bởi chuyện cái xác cùng với cái đầu người đầy máu me bay lơ lửng vừa rồi đã làm tôi hoang mang tột cùng, nó khiến tôi phải suy nghĩ lại một số điều ở thế giới tâm linh mà tôi từng biết.

“Lẽ nào ma cũng có hai dạng là vật chất hữu hình và vô hình hay sao?”

Vừa suy nghĩ đến đây, con đầu chân lại làm tôi xao lãng, thầy Lâm cất giọng:

- Này! Cậu đi tiếp được chứ?

Tôi đáp ứng trả lời:

- Tôi... tôi đi được mà, thầy đừng lo!

- Hừm! Thôi để ta công Bối Bối cho, cậu tự lo thân cậu đi.

- Nhưng mà... tay ông đang bị thương thì làm sao công được?

Lúc này ông ta lại quát tôi:

- Tôi bảo là tôi công được mà! sao cậu lì thế?

Nghe đến đây, tôi cũng không dám cãi lời ông ta, nhưng rồi nhìn quanh mọi thứ tôi bắt giác nhận ra dường như cả không gian u tối trên dãy hành lang lầu 2 giờ đây đã phủ một màn sương trắng xóa, tôi chẳng còn nhìn thấy được lối đi phía trước nữa, cổ chống tay vào tường tôi men theo đó để tiếp tục bước đi, vết thương đau nhức khiến tôi không đi nhanh như bình thường được nữa.

Đi được một lúc thì tôi và thầy Lâm mới tìm ra cầu thang dẫn lên tầng trên, nhưng rồi sau khi đi lên được nửa bậc thang tôi như chết lặng khi nhìn thấy bóng dáng của Liên đứng ngay trên đầu cầu thang nhìn mình với khuôn mặt buồn bã, tôi không biết rằng liệu thầy Lâm có thấy những gì mà tôi thấy hay không nhưng trực giác mách bảo rằng đó chính là y tá Liên. Tôi khựng lại vài giây nhìn lên đầu cầu thang một lần nữa, Liên vẫn đứng đó nhìn tôi, đôi mắt u buồn chợt nhìn sang hướng khác, nó thôi thúc tôi nhìn theo hướng của cô ấy.

Lúc này tôi mới chợt nhận ra bên cạnh tôi là một cánh cửa kỳ lạ nằm ngay trên gờ tường của cầu thang, trông nó rất khác so với những cánh cửa có trong bệnh viện, khi quay ngược trở lại nhìn Liên thì tôi đã không còn thấy cô ta đâu nữa, thầy Lâm vẫn đang công cô Bối tiếp tục bước lên từng bậc thang một, riêng tôi đứng đó mà do dự.

“Hình như trước giờ mình chưa từng nhìn thấy nó, nó được xây ở đây từ bao giờ vậy nhỉ?”

Tôi đưa tay lên nắm lấy chốt cửa, cái cảm giác mù mịt bỗng dừng lại bủa vây tâm trí tôi một cách lạ kỳ, tôi như một người mê sảng chẳng còn giữ vững được tinh thần, dường như có lẽ những viên thuốc mà thầy Lâm lúc này cho tôi uống vẫn chưa có tác dụng gì. Tôi bắt đầu thấy chóng mặt, hình ảnh trong mắt lúc mờ lúc rõ chẳng còn phân biệt được đâu là đâu nữa. Chợt rung mình một cái, tôi cảm nhận được một bàn tay lạnh ngắt đang đặt lên tay tôi, lúc bấy giờ cánh tay tôi cũng vô thức mở cánh cửa trên gờ tường đó ra, không gian bên kia là một căn phòng tối, không có lấy một thứ ánh sáng nào động lại bên kia ngưỡng cửa cả.

Khoảnh khắc tôi vẫn còn đang mơ màng nửa tỉnh nửa mê, tiếng thầy Lâm lúc này lại la lên thất thanh.

- Trunggg...! Dừng.

Tôi như bị ai đó xô từ phía sau, tôi ngã nhào tới trước rồi nằm sấp trên nền gạch trong căn phòng tối đó, tiếng la của ông ta thì vẫn còn vang vọng ngoài kia, lúc bấy giờ tôi quay đầu ngược lên mới nhìn thấy Hương đang đứng ngay cửa. Cô ta nhoen miệng cười ngoác đến mang tai, làm lộ ra cả hàm răng dính đầy máu, đôi mắt mở to nhìn tôi không chớp, khi cánh tay của cô ta đưa lên thì cánh cửa của căn phòng cũng đột nhiên đóng sầm lại, chỉ còn lại mỗi mình tôi trong bóng tối vô vọng.

Tôi ngồi dậy tựa lưng vào sát cửa, cố gắng cất tiếng kêu cứu nhưng không có một ai trả lời, cảm giác sợ hãi bắt đầu bao trùm lấy tôi, khoảnh khắc một mình trong một nơi tối tăm, tôi thấy mình nhay cảm trước mọi thứ, hễ có một tiếng động lạ nào dù là rất nhỏ thì nó cũng đủ làm tim tôi loạn nhịp.

“À phải rồi! Điện thoại”

Tôi chợt nhớ ra mình có đem theo điện thoại bên người, mò nắn trong túi quần và lấy nó ra, tôi cố tìm số điện thoại của thầy Lâm và gọi cho ông ta.

“Tút TUT TUT...”

Tiếng TUT ngân vang kéo dài, chẳng có một tín hiệu nào, nơi đó không có sóng, cố lấy bình tĩnh tôi soi đèn trong chiếc điện thoại để quan sát mọi thứ xung quanh căn phòng, nơi đó thực chất là một căn phòng làm việc, nhưng trông nó thật là quen, tôi gượng người đứng dậy, một tay cầm điện thoại soi, tay còn lại vịn vào đầu xoa xoa rồi bước từng bước đến cái bàn làm việc duy nhất trong căn phòng đó. Khoảnh khắc tôi nhặt cây viết trên bàn lên nhìn, trong lòng bắt giác nhận ra điều gì đó.

“Đây... đây là cây viết mà bác sĩ Trương hay dùng để viết mà, sao nó lại ở đây kia chứ?”

Tôi bắt đầu nhận ra cái không gian nơi đó, nó chính xác là căn phòng làm việc của bác sĩ Trương, nhưng dường như nó đã bị bỏ hoang nhiều năm vậy,

bụi bám đầy khắp mọi nơi.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Thế giới ngược

Đứng suy nghĩ một hồi lâu, tôi mới bắt ngờ khi nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng động, những tiếng bước chân gõ từng bước một trên nền gạch làm tim tôi đập thình thịch không ngừng, tôi cứng đờ ra chẳng thể nào nhấc chân lên được thì liền ngay sau đó tôi thấy Trương đứng cạnh tôi.

Trông anh ta nhợt nhạt và xanh xao y như một xác chết, giữa chừng tôi thấy Trương đưa tay lên chỉ về hướng cái tủ bên góc tường, thì lúc đó tôi mới biết rằng anh ta đang chỉ chỗ cho tôi trốn.

- Anh cũng vào đây với tôi đi, Trương!

Vừa nói tôi vừa định kéo tay anh ta theo, nhưng rồi bất ngờ tay tôi như chạm vào không khí vậy, tôi chẳng thể chạm được vào người Trương, trong giây lát anh ta đột ngột biến mất, tôi cố tắt cái điện thoại đi rồi chui vào trong chiếc tủ mà khi nãy Trương đã chỉ.

Tiếng bước chân bên ngoài cửa ngày một lớn dần hơn, cho đến khi cánh cửa của căn phòng từ từ mở ra.

“Cột kết”

Thứ âm thanh ròn rợn ấy làm tôi giật thót tim, tôi chẳng dám nhúc nhích dù chỉ là một cử động nhỏ, trên cửa tủ có một cái khe hở nhỏ để nhìn ra nhưng thực chất tôi cũng chẳng thể nhìn thấy gì ngoài một màu đen kịt trong căn phòng cũ. Tiếng “lộp cộp” vẫn cứ vang đều đặn trong căn phòng, pha tạp vào đó là những tiếng xê dịch bàn ghế một cách bất thường, trong bất giác con đầu chân lại bộc phát, tôi nghiêng chặt răng chịu đau và cố không tạo ra âm thanh nào, nước mắt bắt đầu ứa ra trên khóe mắt.

Cho đến khi tiếng bước chân chấm dứt, lúc đó tôi mới thở phào nhẹ nhõm bước ra khỏi căn phòng đó thật nhanh. Lang thang dọc hành lang bệnh viện, tôi có cố trở lại bậc thang kia để tìm thầy Lâm và cô Bối, nhưng khi rảo bước được một đoạn dài tôi mới nhận ra rằng nơi đây dù giống với bệnh viện Kim Hồng nhưng thực ra nó là một thế giới khác, tất cả mọi thứ đều bị đảo ngược thứ tự.

“Có lẽ đây chính là nơi mà ông ta nhắc đến! một thế giới khác”

Tôi cũng không thể hình dung được thực sự nó là ở đâu nữa, tất cả như được nhái lại ở thái giới thực, không những thế mà ngay cả chiếc đồng hồ trên tay tôi quay ngược về đúng 3 giờ rồi chết máy, còn cái điện thoại thì hoàn toàn không có một cột sóng nào, cả không gian vắng tanh và lạnh lẽo, nó như thể chưa từng có con người sống ở đây, tôi nghe được tiếng gió thổi mỗi khi bước đi trên những nền gạch đã hoen ố, mùi ẩm mốc cứ xông thẳng vào mũi tôi đến khó chịu. Lạc bước đến lầu 5, tôi cố hít một hơi dài ngồi tựa lưng vào vách tường vì mệt, tôi đói và khát cực kỳ, cổ họng tôi khô khốc vì không được uống một giọt nước nào. Khi tâm trí tôi đang dần mụ mị thêm lần nữa, tôi lại chợt nghe tiếng nước chảy phát ra từ trong một căn phòng gần đó, tiếng nước nhỏ từng giọt làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn bao giờ hết.

Cố gắng lần mò vào trong căn phòng đó, tôi mới thấy được bồn rửa mặt trong nhà vệ sinh nằm bên góc của căn phòng, mau chóng xả vòi nước ra, tôi đưa tay hứng lấy rồi rửa mặt mình. Tôi cố hứng lấy nước và uống trong cơn mê mị, từng ngụm nước như tiếp thêm sức lực để tôi tiếp tục chống chọi với nơi quái quỷ này.

- Từ từ thôi!

Bỗng dưng có một giọng nói cất lên từ ngay sau lưng tôi, tôi bắt đầu bình tĩnh hẳn, cố lấy hết can đảm tôi từ từ ngược mặt lên nhìn qua chiếc gương treo tường đặt trên bồn, tiếng nước vẫn cứ chảy rờn rã trong bồn, mọi thứ vẫn bình thường. Tôi tiếp tục đưa tay hứng lấy dòng nước rồi hắt lên mặt cho tỉnh thì giọng nói đó lại cất lên thêm lần nữa.

- Nước tràn rồi!

- Tôi biết rồi, là ai đó?

Trong thâm tâm tôi có đôi khi hoang mang lo nghĩ nhiều điều tôi tệ có thể sẽ xảy ra nhưng lại khiến tôi quên đi những nỗi sợ nào khác.

“Xoảng”

Cái gương bất ngờ nứt vỡ, những mảnh gương rơi là tả xuống nền gạch làm tôi giật mình, chưa kịp định thần lại ở đó thì tôi lại hoảng hốt khi thấy tay tôi đều dính toàn là máu, không... không phải! cả bồn rửa tay đều là máu, nó tràn ra lênh láng dưới mặt đất, lúc này nhìn qua mảnh gương vỡ còn vương lại trên tường tôi mới thấy một cô gái mặc một bộ váy màu trắng, trên tay còn bế một đứa trẻ sơ sinh, tiếng ru con đan xen cùng những tràng cười khanh khách giữa căn phòng tối mịt, chân tôi bắt đầu run lẩy bẩy, tôi cố lê từng bước một và giật lùi ra khỏi ngưỡng cửa nhưng dường như có ai đó ghim tôi lại, đôi chân vẫn đứng yên một chỗ mà chẳng thể nào nhúc nhích được, rồi từ sau lưng một bàn tay dính đầy máu chụp lấy đầu tôi rồi nhấn xuống bồn.

- Mày uống nữa đi!

Tôi cố gắng dùng hết sức mình để thoát ra khỏi bồn máu đỏ nhưng mỗi lần ngoi lên được vài giây thì bàn tay đó lại nhấn xuống trở lại rồi nó nhấn ngày càng mạnh hơn, tiếng cười khoái trá vắng vắng gần đó, tôi chợt nhớ đến lá bùa của thầy Lâm lúc này còn để trong túi, một tay tôi vịn vào bồn, tay còn lại lục tìm lá bùa trong túi, cho đến khi tôi tìm ra nó thì cũng là lúc tôi nhận ra đầu tôi không còn bị ghì xuống bồn nữa, dù lá bùa ấy vẫn chưa rút ra khỏi túi quần.

Tôi chống tay lên bồn rửa mặt mà thở hì hục, cả người tôi run run như thể vừa trở về từ cõi chết, bồn nước lúc này đã trở lại như cũ, chiếc gương trên tường vẫn lạnh lạnh, tôi vội nhặt lại chiếc điện thoại đã làm rơi khi lục tìm lá bùa trong túi quần khi nãy.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 20: Một xác hai mạng

“Chạy”

Trong đầu tôi giờ chỉ biết mỗi một điều thôi, cứ chạy thật nhanh ra khỏi căn phòng, chạy thoát ra khỏi cái bệnh viện khốn kiếp đó, nhưng thật lạ là bản thân tôi lại không biết được mình nên chạy đi đâu, nơi đó chẳng phải là thế giới thực tại, cũng chẳng phải là một chốn địa ngục giống như trong những cuốn tiểu thuyết tâm linh mà tôi từng đọc.

Một mình tôi sai bước trên dãy hành lang giữa màn đêm bao trùm, những thứ ánh sáng yếu ớt len lỏi từ bên ngoài chiếu qua những ô cửa kính, nó hệt như những bối cảnh trong các bộ phim kinh dị đầy ám ảnh, những âm thanh kỳ lạ phát ra từ khắp nơi trong khoảng không gian ngột ngạt đó, tiếng cười đan xen vào đó là những tiếng khóc kéo dài da diết, tôi hốt hải vừa chạy vừa nhìn quanh, cứ mỗi khi chạy qua một căn phòng là mỗi lần tôi điếng người khi nhìn thấy linh hồn của những con người xa lạ đang gào thét trong đó, nó giống như một cái nhà tù không có lối thoát.

Khi chạy được đến gần ngưỡng cửa cầu thang nơi để dẫn lên tầng tiếp theo của bệnh viện, tôi chợt thấy thấp thoáng phía sau bức tường là bóng dáng của một người phụ nữ bí ẩn, bà ta trông thật già nua với bộ pi-ja-ma màu trắng ngà, đầu tóc rối bù xù với đôi mắt vô hồn cháy đầy máu.

- Không được rồi, không... không phải lối này!

Tôi tiếp tục quay đầu lại chạy thẳng qua một con đường khác, nó dẫn tới một cái thang máy duy nhất trong bệnh viện, tôi nghe rõ mồn một tiếng bước chân dậm một cách dứt khoát, nó như báo hiệu rằng người đàn bà đó đang tiến gần đến chỗ tôi, khoảng cách không còn xa nữa, trong đầu tôi lúc đó chỉ còn biết cầu xin một phép lạ xảy ra để cứu rồi tôi khỏi những nghịch cảnh ác nghiệt này.

“Làm ơn đi! Mày hoạt động đi chứ, cái thang máy chết tiệt”

“Ting tong”

- Được rồi!

Tôi vui mừng khôn xiết khi cái thang máy sáng đèn và từ từ mở cửa, nhưng lại một lần nữa tôi bất ngờ nhìn thấy y tá Liên đang đứng trong đó.

- Sao... sao cô lại ở đây? À không... cô không phải là người!

Liên vẫn đứng đó không nói gì mà chỉ nhìn thứ gì đó ở ngay phía sau lưng tôi, không còn cách nào khác tôi đành phải bước vào cái thang máy đó cạnh Liên, viễn cảnh đó hệt như cái đêm mà tôi hay tin Liên đã nhảy lầu tự sát cách đó một ngày, khi cánh cửa thang máy từ từ khép lại thì bất thành linh một con dao chen ngang cửa, mũi dao lúc đó đã suýt đâm thẳng vào mắt tôi, nhưng may mắn là cánh cửa khép chặt và kẹp con dao lại, nó tự động đi lên tầng cuối cùng của bệnh viện mà chẳng đợi tôi chạm vào băng số.

Trong khi chiếc thang máy đang từ từ đưa tôi lên tầng trên, tôi đứng khấp khểnh ở một góc nhìn Liên không rời, dù có hơi lo sợ nhưng tôi vẫn cố đưa mắt lên nhìn xuống đôi tay của cô ấy.

“Chiếc nhẫn bạc đó, cô ấy vẫn đeo!”

Liên đột nhiên nhìn sang chỗ tôi với một nét mặt vô hồn, đôi mắt buồn như muốn nói lên điều gì đó chua xót, vòm mắt dần mở ra như để nói gì đó, tôi cố đến gần và ghé tai mình lên để nghe nhưng rồi rốt cuộc tôi vẫn không thể nào nghe được gì từ cô ấy, cho đến khi Liên xòe tay ra đưa cho tôi một chiếc chìa khóa, tôi nhận ra ngay nó là chìa khóa dẫn lên sân thượng của bệnh viện, tôi đã ngạc nhiên khi cô ấy đưa nó cho tôi giữ.

Giọng nói của Liên lúc này mới văng vẳng trong đầu tôi:

- Oan nghiệt,... em dẫn anh lên nơi đó, anh sẽ hiểu ra mọi chuyện...!

Vừa nghe được đến đây thì Liên nhăn nhó tỏ ra khó khăn khi tiếp tục dùng “tâm khẩu” để nói chuyện với tôi.

- Cô ta sẽ không tha cho anh nếu anh ở đây lâu hơn!

- Nhưng mà...!

Tôi chưa kịp nói gì thì Liên đã biến mất khỏi thang máy.

“Ting tong”

Đúng lúc cửa thang máy mở, con dao bị cửa thang máy kẹp cũng bất ngờ rơi xuống, tôi không còn thấy cán dao đâu nữa, chắc nó đã bị gài vào cửa thang máy kẹp nát. Không nghĩ đến nó nữa, tôi đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh đây lâu đó, nó vẫn là dãy hành lang vắng ngắt, chẳng có một con gió nào thổi qua, chẳng có bóng người nào, mọi thứ trước mắt tôi chỉ là loe hoe vài bóng đèn trần lúc sáng lúc tắt, tôi độc bước trên dãy hành lang cũ kỹ đã bám đầy bụi, ngọn đèn mờ trong chiếc điện thoại soi phía trước dù là yếu nhưng tôi thực sự đã thay mình may mắn khi vẫn có thứ gì đó để soi lối đi. Tự thân tôi mở từng cánh cửa của từng căn phòng một, hầu như những căn phòng đó đều hao hao giống nhau vì hầu hết đều là những phòng bệnh đặc biệt của bệnh viện mà chỉ có những người giàu có mới đặt chỗ trên tầng lầu này. Mọi thứ vẫn nguyên vẹn y như mới, chẳng giống một chút nào so với những bề bộn bên ngoài hành lang.

Cuối đường tôi bắt đầu hít một hơi thật sâu rồi thở ra thật nhẹ, đứng trước cánh cửa dẫn lên sân thượng, tôi nhớ lại những khoảng thời gian trước đây, tôi thường hay xin anh bảo vệ chìa khóa để mở cửa lên đó hóng mát mỗi khi thấy tâm trạng mình căng thẳng.

“Lạch cạch”

Tôi mở khóa cửa rồi bước từng bước một qua khỏi cánh cửa đó, tôi bắt đầu cảm thấy mình như vừa bước qua được một không gian khác vậy, tôi thấy Hương ôm bụng ngồi dưới đất khóc nức nở, bên cạnh đó là bác sĩ Trương.

- Làm ơn anh! cứu lấy con tôi đi có được không? tôi không thể mất đi đứa con này.

Hương bò lê bò lết dưới đất cố gắng nắm lấy chân của Trương van xin anh ta một cách vô vọng nhưng Trương đã vội thẳng thừng xô cô ta ra rồi đáp.

- Cô buông tôi ra đi! cô làm gì vậy, tôi cũng muốn giúp cô lắm nhưng mà cô chỉ có thể chọn một trong hai thôi, một là mạng sống của cô, hai là đứa bé, cô chọn đi.

Khi chứng kiến được cảnh tượng này, tôi mới thấm nhận ra phần nào cái chết của Hương thật chất không phải là do tai nạn, nhưng còn đứa con trong bụng của cô ấy thì lại càng làm tôi thấy nghi ngờ hơn khi trước đó trong hồ sơ bệnh án tôi chưa hề thấy chi tiết nào nói rằng cô ta có thai cả.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Sự thật

Tôi đã sốc khi biết được cái sự thật khủng khiếp đó, Hương đã có thai, nhưng mà sự thật về cái chết của Hương và cả đứa con trong bụng như thế nào? Tôi vẫn còn mơ hồ về những suy nghĩ đó.

Tiếp tục theo dõi cảnh tượng trước mắt, những viễn cảnh bắt đầu nhòe đi và xoay vòng tạo thành một bối cảnh khác, tôi chỉ có thể đứng trước cửa dẫn lên sân thượng nhìn từ xa mà không thể nào bước đến gần hơn được, vì phía trước là một khoảng không gian khác nữa, tôi không chắc rằng khi bước qua cái ranh giới đó sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo. Mọi thứ dần trở nên điên rồ trong mắt tôi, nó nửa hư nửa thực, đứng đó quan sát tôi không còn phân biệt được đâu mới là chân tướng của sự việc. Lúc bấy giờ, ở một bối cảnh khác trong “thế giới ngược”, bác sĩ Trương đang đứng bên giường bệnh của Hương, cô gái nhắm nghiền mắt không nhúc nhích, lúc này tôi mới thấy y tá Liên bước đến và đưa hồ sơ bệnh án cho Trương, tôi đã bắt đầu nghi ngờ và thấy điều gì đó kỳ lạ.

Anh ta kéo tay y tá Liên ra một góc khuất rồi nói nhỏ:

- Chuyện này chỉ có tôi và cô mới được biết, kể cả phó viện trưởng Trung cũng tuyệt đối không được biết vụ này, nếu cô mà để cho ai đó biết chuyện này thì cô đừng trách tôi, nghe rõ chưa?

- Nhưng mà... tại sao anh lại làm như vậy?

Bác sĩ Trung đứng quay mặt sang chỗ khác rồi đáp:

- Hừ! Tên đáng ghét đó chỉ trong vòng một thời gian ngắn mà hần đã leo lên được đến chức phó viện trưởng của cái bệnh viện này và làm việc ở đây suốt những năm tháng qua, tôi chịu sự quản thúc của hần bao nhiêu đó là đủ lắm rồi. Thời gian qua tôi đã tìm kiếm khắp nơi trong bệnh viện, mong tìm

được người thích hợp, giờ thì ngay cả ông trời cũng giúp tôi.

Nói rồi Trương quay mặt trở lại nhìn Y tá Liên mà phá lên cười một cách nham hiểm. Nghe đến đây, tôi đã sốc khi biết người mà anh ta nhắc đến trong câu chuyện đó chính là tôi, nhưng mà tại sao Trương lại ghét tôi đến như vậy chứ? Thời gian làm việc ở bệnh viện Kim Hồng, tôi luôn dành hết tâm huyết và tài đức của mình để đối xử tốt với mọi người, chưa bao giờ tôi có suy nghĩ rằng sẽ cậy quyền chức mà áp bức người khác trong bệnh viện.

Tiếp tục quan sát một bối cảnh khác, bác sĩ Trương đang trực tiếp phẫu thuật cho Hương, lúc này tôi mới không mản đến ranh giới của hư và thực nữa, tôi từ từ bước qua cái không gian đó một cách thần nhiên rồi ghé đôi mắt trực tiếp nhìn vào chỗ của Trương.

Đôi tay được bọc bởi cái bao tay bằng cao su màu trắng, khi con dao phẫu thuật rạch một đường dọc chạy dài giữa bụng, Hương đã thét gào lên vì đau đớn, nước mắt của cô ấy nhoe hết cả hai mi, khuôn mặt nhăn nhó lại rồi bắt đầu thờ thoi thóp trên bàn mổ. Không dừng lại ở đó, tôi đã ngỡ ngàng khi thấy Trương bắt đầu len lỏi đôi tay ấy đưa thẳng vào bụng của Hương.

“Khoan đã! Anh ta không tiêm thuốc mê cho cô ấy sao?”

Tôi che miệng mình lại trước sự tàn nhẫn mà Trương đã làm với cô gái tội nghiệp đó. Sau một hồi lâu mò mẫm, tiếng khóc của đứa trẻ cũng bắt đầu vang lên khắp cả căn phòng, Trương đưa mắt nhìn đứa bé trên tay mình rồi thở thê nói.

- Ngoan nào, thằng bé kháu khỉnh lắm, nhưng...!

“Nhưng?... Cái gì! Tại sao anh ta lại nói nhưng...?”

Tiếp tục quan sát Trương nói tiếp:

- Nhưng con không thể nào sống thêm phút giây được, con phải giúp chú, giúp chú phá hủy cái sự nghiệp của thằng khốn kia.

Vừa dứt lời, Trương vô tư gói gọn đứa bé sơ sinh ấy bỏ vào trong một cái bọc nylon màu đen, sau đó quay trở lại dùng kim khâu xác để khâu lại đường rạch ở bụng của Hương, ngay cả miệng và mắt cũng bị khâu lại một cách đầy man rợ, tôi nhìn thấy rõ được ánh mắt yếu ớt của Hương khi cố gượng nhìn Trương đang khâu miệng mình lại, một ánh mắt căm phẫn tột cùng, nó như nói lên rằng sự hận thù của cô ấy đã quá lớn.

Sau khi mọi thứ đều đã được Trương dàn xếp ổn thỏa, cậu ta mới lấy trong túi ra một lá bùa phong ấn rồi dán lên trán của cái xác, điều mà tôi thấy kỳ lạ đó là khoảng thời gian tôi biết Hương đã chết do không được phẫu thuật kịp thời, lúc đó tôi có xuống tận phòng bệnh để xem cái xác của cô ấy, nhưng tuyệt nhiên nó rất bình thường, tôi nhớ rất rõ rằng lúc đó tôi chẳng thấy cái xác của Hương có dấu hiệu nào bị khâu lại như hình ảnh tôi thấy bây giờ cả, nó thực sự rất vô lý. Điều đó đã khiến tôi có suy nghĩ rằng anh ta đã khâu cái xác đó lại và đánh tráo nó với một cái xác khác trong nhà xác của bệnh viện, tất cả mọi thứ về Hương đều bị giấu kín ngay trong cái đêm định mệnh đó.

Túi nylon chứa đứa bé sơ sinh cuối cùng cũng được Trương lên lút đem vào nhà vệ sinh trên lầu 5, tầng lầu nơi làm việc của tôi. Tôi đã không mấy ngạc nhiên khi nhận ra bà lau công cũng có dính dáng đến câu chuyện khủng khiếp này, đứng ở một góc của nhà vệ sinh nam, Trương cất giọng.

- Di Hai, bà đã làm việc ở đây khá lâu rồi đúng không nhỉ?

- Dạ...! Tôi già rồi, được nhận vào đây làm tạp vụ cũng là điều may mắn, tuy hơi vất vả một chút mà kiếm được ít cơm cháo sống qua ngày.

Trương xả nước trong bồn rửa tay rồi nói tiếp:

- Bà có thể giúp tôi một việc được không?

- Việc gì thưa bác sĩ?

Vừa nói Trương vừa lấy từ sau lưng ra một cái túi nylon màu đen quen thuộc.

- Đem cái này tìm một nơi kín đáo trong phòng làm việc của bác sĩ Trung rồi giấu nó lại!

Di Hai ngạc nhiên:

- Trong đó có gì vậy thưa bác sĩ?

- Bà không cần biết nó là gì cả, chỉ cần làm theo thì số tiền này sẽ là của bà!

Nói đến đây, Trương mới quăng xuống nền gạch một xấp tiền to đùng, Di Hai chỉ vừa mới nhìn thấy bao nhiêu đó đã vội chụp lấy rồi gật đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Tái hiện cái chết

Sau khi đã biết được chân tướng của toàn bộ sự việc, tôi vẫn không thể nào tin được vào mắt mình, làn khói mờ ảo một lần nữa lại xóa nhòa đi những hình ảnh trước mắt tôi, nó trở lại là một cái sân thượng của bệnh viện, bầu trời gió thổi lòng lòng, những đám mây đây cứ xoay thành vòng tròn bao quanh trên đỉnh đầu, nhìn lại chiếc đồng hồ đeo tay, tôi vẫn thấy nó đi ngược, nền gạch cũ kĩ đã đóng rêu lưa thưa vài chỗ, nó khiến cho mặt đất càng trơn trượt khó đi.

Mới chớp mắt một cái, tôi đã chợt thấy bóng hình của cô y tá Liên từ phía sau cánh cửa sân thượng, đôi mắt buồn rũ rượi của cô ấy làm tôi nhớ lại khoảnh khắc của cái đêm kinh hoàng đó, một mình bước đi vô hồn lên lan can, đứng giữa trời Liên hét lớn rồi ngã người từ trên lan can xuống bên dưới mặt đất.

Tôi đã cố chạy theo để mong kịp cứu lấy Liên nhưng không được, xác cô ấy đã nằm bẹp dí trên một vũng máu to đùng, cái cổ quẹo ngược như sắp đứt lìa khỏi thân làm tôi suýt chút nữa phải hét lên vì cảnh tượng khủng khiếp quá đỗi. Ít phút sau, viễn cảnh đó lại tiếp tục tái hiện, nó như một vòng luân quần không hồi kết, nước mắt tôi lại được dịp trào ra như thể vừa mới mất đi một điều gì đó quan trọng, cổ họng nghẹn lại, tôi cảm nhận được sự xót xa từ trong tận đáy lòng mình.

- Vậy ra cái chết của cô ấy là như vậy! Đáng ra tôi nên quan tâm đến cô nhiều hơn.

Vừa khóc tôi vừa tự dần vặt bản thân mình, nhưng ngay sau đó liền có một giọng nói quen thuộc đáp lại, nó phát ra từ trong đầu tôi, âm thanh vang vọng như từ một cõi vô hình nào đó.

“Đó là quả báo mà em đáng phải nhận, bác sĩ đừng nên đau lòng!”

- Liên! Có phải là em đó không? Liên.

Tôi gọi tên Liên trong uất nghẹn, đôi chân tê dại giờ đây cũng chẳng còn đủ sức để đứng vững, tôi khụy gối xuống nền gạch vật vờ trong mớ suy nghĩ hỗn tạp. Chẳng còn nghe được giọng nói nào từ Liên nữa, chẳng còn thấy được bóng hình cô y tá khoác trên người bộ đồng phục thường trực và hay gọi tôi bằng cái tên rất lễ phép.

“Bác sĩ Trung”

Khi tâm trí tôi vẫn còn đang kẹt trong những nỗi buồn của mình, đột nhiên Hương bỗng xuất hiện từ phía sau rồi cố siết cổ tôi bằng một sợi dây thừng. Tôi ớ ơ không thể nào thoát được nên lời vì sợi dây thừng siết quá chặt, nó chắc chắn và cứng như một sợi thép, hai tay tôi cố gồng lên kéo sợi dây đến bật máu. Cho đến khi tôi cố gượng người đứng dậy ngã người ra sau để thoát khỏi sợi dây đang ngày một căng ngang, rồi đứng bật dậy thật nhanh mà cảm đầu chạy xuống dưới lầu.

- Cứu tôi với... có ai không? Cứu...!

Vừa chạy, tôi vừa hét gào giữa khoảng không gian tối tăm mịt mờ trong bệnh viện, tôi chạy nhanh xuống từng nấc thang một, cứ thế mà chạy không ngừng trên dãy hành lang sâu hun hút, cô gái trẻ bé trên tay đứa trẻ nhỏ vừa chạy vừa khóc, cô ta cứ chạy ngay phía sau lưng tôi, nền gạch dưới đất bỗng dưng máu tràn ra lênh láng, mùi hôi tanh nồng nặc khắp cả đoạn đường dài trên dãy hàng lang bệnh viện.

Cứ chạy qua mỗi căn phòng là có một viễn cảnh tái hiện tại cái chết của một người làm trong bệnh viện Kim Hồng mà tôi quen biết, nước mắt tôi vẫn ướt át suốt dọc đường, đến lúc đôi chân tôi chẳng còn sức để bước tiếp, tôi trốn vào một căn phòng làm việc trong bệnh viện, đóng chặt cửa lại, tôi thờ phỉ phò như vừa trải qua một ca phẫu thuật khó khăn, quần áo tôi giờ đã cũ mềm, máu loang lổ vài nơi, vết thương ở chân lúc này mới khiến cho tôi tệ đại thêm lần nữa, nó bắt đầu co giật không tự chủ, máu vẫn chảy mà không có cách nào ngừng được, tôi dần dần đổ gục xuống mặt đất cùng với vũng máu ở chân mình.

“Trung... mau tỉnh dậy đi... Trung ơi”

Tôi chợt nghe loáng thoáng thứ âm thanh ở đâu đó như xa như gần, giọt mồ hôi thấm thoát nhòe lên mắt, lúc này tôi mới cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay của ai đó đang cố gắng diu tôi đứng dậy.

- Ráng lên đi! Tôi tới cứu cậu đây Trung.

Tiếng của thầy Lâm trấn an tôi bằng cái giọng nghiêm túc không giống như thường ngày, đôi mắt yếu ớt của tôi cố mở to hơn để nhìn cho rõ khuôn mặt của người đàn ông trung niên đó.

- Là thầy à! Làm sao... ông vào... được đây?

Thầy Lâm kéo một tay tôi khoác lên vai mình rồi sức tôi đứng dậy mà không thêm nói lời nào, ông ta dẫn tôi ngồi tựa lưng vào một góc tường gần đó, sau đó lại vẽ một vòng trong giữa gian phòng, ở giữa vòng là một hình Bát Giác, thấp lên mỗi góc là một ngọn nến màu trắng, thứ mà ông ta hay gọi là Linh Thiểm Đăng, giữa vòng được đặt một cái lư hương, vừa cắm ba cây nhang vào thầy Lâm vừa khấn.

“Thiên linh linh địa linh linh - Thất Thiên Thập Giới Đới Tụ Kinh - Âm Bình Tại Tụ Giác Dự Minh - Ta khấn Phong, Hào, Tinh, Không - Chư vị thần gia Nôi Linh Thiểm Sơn - Cấp cấp như luật lệnh”

Vừa đọc dứt câu, thầy Lâm lấy cây nhang ở giữa cấm ngược xuống nền gạch, nhưng lạ thay là nó chẳng hề ngã mà thẳng đứng như tre, hai tay ông ta bắt ấn rồi cán tay chích máu nhỏ vào vòng bát giác, khi máu đã ngấm vào nền gạch thì cánh cửa trong căn phòng lúc bấy giờ cũng rung lên bần bật, nó lóe sáng.

Thầy Lâm thét lớn:

- Cậu Trung! Cậu thoát ra khỏi đây trước đi, tôi sẽ ra sau.

Giông gió nổi nên như vũ bão, tôi chẳng thể nào hình dung được cái không gian hỗn tạp đó bằng lời, những đồ vật ngổn ngang bị những luồng khí tức của cánh cửa phát ra làm cho động đậy như sắp bay mất.

Tôi cố đáp lại lời ông ta:

- Làm sao... tôi bỏ ông... ở lại đây được!

- Cậu cứ yên tâm mà đi trước đi, tôi đã hứa giúp cậu diệt nó thì tôi sẽ làm tới cùng.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Tẩy uế

Đứng do dự một hồi lâu, tôi bắt đầu thấy cả thân người mình tê dại, lần cuối tôi quay mặt lại nhìn thầy Lâm, ông ta vẫn giữ nguyên tư thế mà thủ ấn chú.

Đưa đôi mắt đác chí, thầy Lâm nhìn tôi rồi gật đầu, lúc này tôi mới lên tiếng:

- Tôi... đi trước đây, ông bảo trọng!

Ngay sau khi nói xong, tôi vội mở cánh cửa đó ra, những tia sáng lóe lên đẹp như ánh bình minh đang chiếu rọi. Khoảnh khắc bước qua cánh cửa, tôi như được giải thoát, thấy lòng thanh thản và dễ chịu vô cùng.

Cảm giác đó không tồn tại lâu, tôi đặt chân bước ra từ một cánh cửa trong nhà vệ sinh của lầu 5 bệnh viện Kim Hồng.

Cố gắng định hình lại mọi thứ, tôi mới thấy những tia nắng chiều len lỏi qua những ô cửa kính nhỏ gắn sát trên trần nhà. Tôi thở phào nhẹ nhõm:

- Cái đồng hồ hoạt động trở lại rồi! May thật... thôi chết, giờ này đã gần ba giờ chiều rồi.

Tôi chạy ra khỏi nhà vệ sinh, ở xa xa tôi mới thấy cô Bối đang ngồi tựa lưng bên cánh cửa phòng làm việc của tôi.

- Cô Bối Bối!

Nghe tiếng của tôi gọi, cô ta quay mặt nhìn qua với một khuôn mặt tái xanh, trông như sắp chết, đến cả tay cũng không đủ sức nhấc lên được. Cô Bối nói bằng một cái giọng yếu ớt:

- Anh Trung... chỗ này... chỗ này...!

Tôi ra dấu cho cô ấy ngừng nói, cố gượng ép đôi chân mỏi lừ chạy đến thật nhanh rồi đáp:

- Tôi biết rồi! Cô không cần nói ra đâu, hãy giữ sức.

Tôi ngồi xuống tựa lưng vào tường cạnh Bối Bối, lúc này tôi mới phát hiện ra cô ấy đang giấu thứ gì đó ở sau lưng. Nó trông như một cái lồng đèn hoa sen nhỏ xíu, bên trong đã thắp lên một ngọn lửa, nhưng chẳng hiểu sao nó thật yếu ớt, tưởng chừng như chỉ cần một hơi thở mạnh cũng đủ làm tắt ngọn lửa bên trong cái lồng đèn đó.

Tôi tò mò hỏi:

- Đây là...

Cô Bối nhìn tôi một hồi lâu rồi mới đáp:

- Đây là... sinh mệnh đăng!

- Nghĩa là gì?

Cô ấy ho vài tiếng rồi lại tiếp tục nói:

- Tức là... là một chiếc đèn sanh mạng của anh Lâm... nếu nó tắt đi thì coi như anh ấy cũng sẽ chết!

Nghe đến đây, tôi mới bắt ngờ, cảm giác xúc động không sao kìm lại được.

- Nhưng mà... tại sao cô lại thấp nó lên?

- Nếu không dùng đến nó... thì làm sao anh ấy mở được “ Âm La Giới” mà cứu anh ra được!

“ Âm La Giới”

Tôi lại mụ mị trong những câu từ đầy vẻ huyền bí của cô Bối. Thấy tôi ngồi thừ ra đó, cô ấy lại cố giọng nói để giải thích:

- Đó là một không gian do oán khí của cô hồn đã quỷ tạo ra, nó không thực cũng không ảo... trời đất này sinh ra vốn dĩ đã có nhiều chuyện ly kỳ, em cũng chẳng thể nào biết hết được... những thứ siêu nhiên kia...

Nói rồi cô Bối ho sặc sụa, trong giây lát cô ấy gục đầu lên vai tôi, nhìn ngọn đèn đu đưa, nhớ lại lời nói khi nãy, tôi vội kéo ngọn đèn sinh mệnh qua chỗ tôi, cố gắng dùng hai tay để che chắn cho ngọn đèn.

Ngồi đó càng lâu tôi lại càng thấy lo cho thầy Lâm, nếu tính sơ qua thì từ lúc tôi lạc vào không gian khác, cho đến khi gặp thầy rồi thoát ra được thì cũng đã mất cả một ngày trời, tôi quyết chấm dứt mọi chuyện lại ở đây, nhìn qua chỗ cô Bối, tôi khẽ đặt cô ấy xuống nền gạch, ngọn đèn cũng được tôi để cạnh đó.

Không nói gì, liền mở cửa bước vào văn phòng làm việc, lục tung mọi thứ lên để tìm cho được cái thứ kia. Bởi tôi biết, đó mới chính là nguyên nhân dẫn đến tất cả mọi rắc rối này. Đứa bé đó phải được trả lại cho cô gái đó.

Trong khi đang tìm kiếm, từ ngoài cửa phòng, một giọng nói phát ra:

- Cậu định tìm thứ gì đó, cậu Trung?

Tôi quay mặt lại nhìn thì mới biết đó chính là thầy Lâm, tôi ngạc nhiên nói:

- Ông... ông thoát ra được rồi à?

- Hãy bình tĩnh, xin lỗi vì phải nói rằng tôi đã đánh và đốt đi uẩn linh trên cái xác của cô gái tên là Hương đó rồi, giờ chỉ còn xác của đứa bé.

- Làm sao mà ông biết được vậy, thầy Lâm?

Ông ta không trả lời câu nói đó của tôi, mà ngược lại, ông ta giục:

- Cái xác của đứa bé đang nằm dưới chân cậu đó!

Nghe đến đây, tôi mới nhìn xuống nền gạch, thầy Lâm lúc này mới bước nhanh đến chỗ tôi rồi nhẹ nhàng đưa tay về lên nền gạch một loạt ký hiệu, sau đó lại tiếp tục thủ pháp ấn mà đẩy ô gạch ngay tại chỗ đó, đứa bé được nhét gọn gàng trong một ô vuông gạch rộng chừng một gang tay, cái xác đã sớm khô khốc lại và bị quấn lại bằng những lá bùa màu vàng, chỉ chừa lại mỗi phần đầu.

Khi tôi định lấy nó ra thì thầy Lâm lại xua tay:

- Khoan đã! Nó đã bị phong ấn bằng pháp môn của lão thầy nào đó rồi, chạm vào là sanh mệnh của cậu sẽ bị nó hút sạch, chuyện này cậu cứ để tôi.

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Giải nghiệp chương (end)

Nói rồi, ông ta liền lấy trong túi đồ nghề ra một cái hình nhân bằng rom, dán lên đó một lá bùa nhìn cũng hao hao giống với những thứ đang quán quanh cái xác đứa bé. Cái cái xác ra giữa gian phòng, nó được nằm cạnh cái hình nhân của lão thầy Lâm và quay đầu về hướng Bắc, nét mặt ông ta chẳng một chút đắn đo suy nghĩ, liền lấy ra một cái lư hương bằng đồng nguyên chất rồi đặt trước cái xác và hình nhân sao cho nó thân cân xứng, lần này vừa khấn vái lầm bầm trong miệng vừa cầm vội hai cây nhang vào bát hương.

Thầy Lâm lại bắt đầu niệm

“Khu tả xá quý - giải chướng khí âm binh - bách biến sinh quý thân - hôm nay ngày thân, tự khắc tam sinh quý chúng bốn phương, kính cầu thỉnh chư vị thần gia, cung đảo hiển linh cho đệ tử pháp hiệu Mộc Lâm - mượn uy danh các ngài để tẩy uế xác thịt của đứa bé này - mong được tái sinh vào miền cực lạc - Khai”

Nói đoạn, Thầy Lâm điểm chỉ vào đầu hình nhân, ngay lập tức nó rung lên bần bật. Chưa được bao lâu, tự dưng một cơn gió lạnh thổi tạt vào căn phòng, thầy Lâm nhìn lại bát hương, rồi từ từ rút hai cây nhang vừa cắm vào khi nãy.

Một trong hai cây đã bị gãy ngang, tôi không biết liệu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nhưng nhìn nét mặt của thầy Lâm, tôi lại thấy lo sợ vô cùng.

- Chuyện này là sao thưa thầy?

Ông ta nói một cách chậm rãi:

- Thắp nhang kị nhất là một dài một ngắn như vậy, điềm này không lành đâu?

Tôi lại nói tiếp:

- Sao vừa rồi ông không cắm luôn ba cây nhang mà chỉ cắm có hai thôi vậy?

Lão thầy nhăn mặt nhìn về phía tôi quát:

- Người như cậu thì biết cái nòi gì, thằng bé này nó đã là người của cõi âm rồi, nên tôi mới thắp cho nó hai nén nhang để giải bày đó, nhưng kiểu này chắc là nó không chịu đàm phán rồi!

Từ ngoài cửa, cô Bối thét lớn:

- Không... không...!

Thầy Lâm vội đốt nhanh lá bùa trên con hình nhân, rồi chạy ra ngoài cửa trước, còn tôi ở lại trong phòng quan sát, lúc lá bùa trên con hình nhân bằng rom kia cháy rụi thì cũng là lúc những lá bùa quần quanh xác đứa bé cháy hết hoàn toàn.

Tôi tiếp tục chạy ra cửa nhìn qua bên cạnh mới thấy ông thầy Lâm đang khụy gối đặt tay lên vai của cô Bối Bối mà lay người. Cô gái trẻ ngồi vật vờ, luôn miệng nói từ “Không”, âm thanh đó bị nén lại như thể cô ấy phải chịu sức ép của thứ gì đó ở lồng ngực, cứ thoi thóp mãi không ngừng, tôi thấy rõ ngón cái chìa ra giữa hai ngón áp út và ngón giữa rồi nắm chặt lại, nó như là một cách thủ ấn để ngăn cản thứ gì đó từ bên kia thế giới vượt qua khỏi giới hạn ở trên trần gian này.

Thầy Lâm lại nói to về phía tôi:

- Không được rồi! Nó đang cố nhập vào xác của em ấy, cậu Trung... cậu mau qua đây giữ chân con bé lại giúp tôi... nhanh đi...

- Ồ ờ... tôi tới ngay đây!

Tôi vẫn còn đang ngờ ngác chưa biết chuyện gì xảy ra, thì lúc này thầy Lâm đã lấy ra một con dao nhỏ, cắt vào đầu ngón tay của cô Bối, rồi dùng nó vẽ lên bức tường một hình thù mà tôi nghĩ đó lại là một loại bùa chú đó nữa của ông ta.

Tiếp sau đó, đưa thi thể của cô gái trẻ đứng áp sát vào bức tường, thầy Lâm lấy một cái chuông vẩy đúng ba cái vào giữa trán, bất thành linh như có ai đó vừa chạy tông mạnh vào người, tôi bị bật người ra sau, ngã nhào xuống đất, còn riêng cô Bối thì lúc này mới bừng tỉnh.

- Em sao rồi Bối Bối?

Cô gái trẻ đầu tóc rối bù, gương mặt nhễ nhại mồ hôi trả lời:

- Nó chạy mất rồi, anh Lâm!

- Không sao anh tóm được đó rồi!

Quay trở lại vào phòng, thầy gói cái xác của đứa bé vào trong một cái khăn mà trên đó đã có vẽ rất nhiều ký tự lạ mà tôi không thể nào hiểu được. Thầy ung dung đưa cho tôi một cái túi vải to bằng nắm tay.

- Cầm lấy và giữ nó bên người! Xong việc rồi. Nhớ... mong hai tháng bảy, ra nghĩa địa Tân Lộc mà thắp nhang cho cô ta, nhớ mà thành tâm khăn vải, cô ta sẽ phù hộ cho cậu.

Tôi bối rối cất lời:

- Nhưng mà thưa thầy... chẳng lẽ mọi chuyện lại kết thúc như vậy sao, còn cái xác đứa bé thì sao?

- Hừm! Cái xác này tôi sẽ đem về kiên trì siêu độ cho nó, oán nghiệp còn nặng lắm, e hèm... nó chưa tan dễ vậy đâu, cái bệnh viện này đã bị nó phá

tướng rồi, có mở lại cũng không thể hoạt động được lâu, hai tháng sau lên Quảng Bình tìm tôi, tôi sẽ trở lại đây lập bàn cúng, thỉnh thánh thần về mà giữ cổng.

Nói đến đây, ông ta bỗng nhiên buồn hui, mắt rung rung nhìn cô Bối:

- Anh hứa với em là từ nay về sau, anh sẽ không để em mạo hiểm áp vong thêm lần nào nữa đâu! Anh không muốn thằng Dương phải lo cho em gái nó mỗi khi nó hay tin là đi với anh.

Cô gái trẻ dù mệt nhưng vẫn nở một nụ cười tươi nhìn về phía thầy Lâm:

- Anh thôi đi! Cứ như con nít vậy,... mọi chuyện xong rồi thì thôi... chào anh Trung, tụi em về trước đây!

Tôi ngơ ngác nhìn hai người họ diu dắt nhau bước đi trên dãy hành lang, trong lòng thầm nghĩ:

“Nó kết thúc thật rồi ư!”

Tôi vẫn còn hoang mang trước những gì mà ông ta vừa nói lúc nãy, nó kết thúc quá bất ngờ. Mặc dù vậy, nhưng tôi vẫn thấy mình như vừa trở về từ cõi chết.

Thầy Lâm từ xa xa, gọi tôi:

- Cậu còn đứng đó làm gì mà không về đi! Muốn từa lưá với nó hay gì?

Nghe thầy nói thế, tôi chột giật mình rồi chạy theo thầy không rời nửa bước. Trải qua khoảng thời gian dài như địa ngục cùng lão thầy Lâm, tôi mới thấy được nhiều điều bí ẩn về cái thế giới này, đặc biệt là tâm linh, nó bao la và huyền bí hơn tất cả những gì mà tôi từng được trải nghiệm.

Khoảng thời gian sau đó, tôi xin nghỉ việc ở bệnh viện Kim Hồng, dù nó đã được người thầy phù thủy ở Quảng Bình giải quyết, nhưng tự trong thâm tâm tôi lại thấy, có lẽ số phận của mình không nên tiếp tục làm việc ở đó nữa, vì tôi nghĩ rằng bấy nhiêu chuyện khủng khiếp xảy ra, đối với tôi khi đó đã là một nỗi ám ảnh lớn nhất đời tôi rồi.

Dù là oan hồn hay là ai đi chăng nữa thì qua những chuyện vừa rồi, tôi thấy mình cần tĩnh tâm hơn, cái chết của Hương nếu nhìn kĩ lại, thì đúng là nó không hề liên quan đến tôi nhưng nếu nhìn ở một góc độ khác, bác sĩ Trương vì tôi mới hại đời Hương thành ra như vậy. Một mình trải qua những chuyện khủng khiếp này, tôi thấy sợ nhưng cũng vừa thấy thương cho Hương. Còn một chuyện nữa, đó chính là chiếc nhẫn bạc, hầu như tôi cũng không còn thấy lại được tung tích của chiếc nhẫn đó ở đâu nữa, tôi có quay trở lại thăm mộ của Hương, nhưng chiếc hộp ấy đã biến mất, có lẽ ai đó là lấy đi chiếc hộp có chứa chiếc nhẫn bạc.

Con người sống trên đời này, thời nay luôn chà đạp lên nhau mà sống, chính vì thế mà có không biết bao nhiêu người vì sự ganh ghét hơn thua, vì những toan tính ích kỷ mà làm hại đến người khác. Liệu số trời có đủ cay nghiệt đối với những con người sống lương thiện? Liệu các bạn đã bao giờ thấy những oan nghiệt của thế giới này dành cho mình là sai?

Hãy nhớ rằng, nhân quả báo ứng, nó luôn luôn ẩn hiện trong cái xã hội hiện thực này, sống sao cho tốt để không phải lo sợ hằng đêm có ai đó gõ cửa gọi tên mình trong những tiếng nấc oán than dai dẳng giữa đêm khuya bên khung cửa sổ.

- Hết-

Bạn đang đọc truyện *Số Trời Cay Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.